Bu mükemmel evin tek bir kuralı vardı:
Sakın kapalı kapıların ardına bakma...

HİZMETÇİNİN SIRRI

FREIDA McFADDEN

Şok edici ters köşelerle dolu, elinizden bırakamayacağınız bir psikolojik gerilim.

OLİMPOS

Çeviren: Zehra Uzun

"Misafir odasına girme." Parmak uçlarıyla kapıya dokunurken Douglas Garrick'in yüzü gölgelendi. "Karım... çok hasta." Muhteşem çatı katı dairelerini gezmeye devam etsek de kapalı kapının ardındaki kadın hakkında içime korkunç bir his dolmuştu. Fakat bu işi kaybetmeyi göze alamazdım, en karanlık sırrımı güvende tutmak istiyorsam olmazdı.

Geçmişim hakkında sorular sormayan bir işveren bulmak çok zordu. Bu yüzden Garrickler mucizevi biçimde beni şehir manzaralı çatı katı evlerini temizlemek ve ışıl ışıl mutfaklarında yemek yapmak üzere işe aldıklarında şansıma şükrettim. Bir müddet orada çalışabilir, istediğimi elde edene kadar sessiz kalabilirdim.

Neredeyse mükemmeldi. Fakat girmemin yasak olduğu misafir odasının içini hiç görmemiştim. Bayan Garrick'le hâlâ tanışamamıştım. Ağladığını duyduğumdan emindim. Çamaşırları yıkarken beyaz geceliklerinin yakasında kan lekeleri buluyordum. Bir gün dayanamayıp kapısını tıklattım. Kapı usulca aralandığında gördüklerim her şeyi değiştirdi...

İşte o zaman bir söz ve[illegible] de olsa bunu daha önce de yapmıştım. Ker[illegible]mı güvenle saklarken Bayan Garrick'[illegible]ilirdim.

THG
0630913
VEH

Douglas Garrick yanlış yapmıştı ve şimdi bu yanlışın bedelini ödeyecekti.

Asıl soru, ne kadar ileri gitmek istediğimdi...

ISBN 978-625-6411-62-3
9 786256 411623
OLİMPOS
www.olimposyayincilik.com
/olimposyayinlari
/olimposyayin
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari

Hizmetçinin Sırrı
Freida McFadden
Orijinal Adı: Housemaid's Secret

© 2023, Freida McFadden
First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Elif Nihan Akbaş
Çeviren: Zehra Uzun
Son Okuma: Aydan Yalçın
Sayfa Tasarımı: Betül Tok Altan

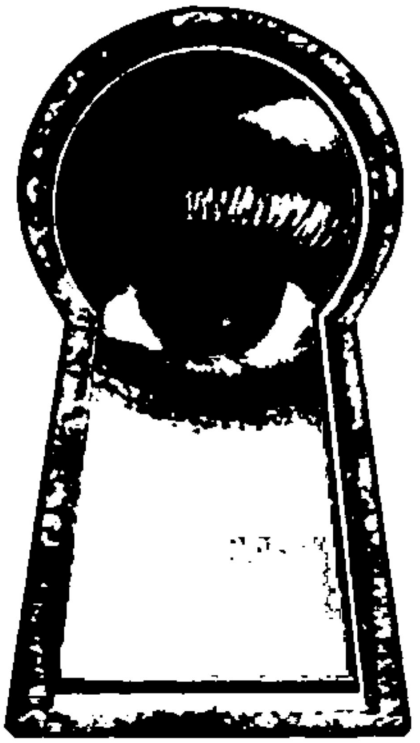
1. Baskı: Ekim 2023
ISBN: 978-625-6411-62-3

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposyayincilik.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: Piamat Sanayi Dış Ticaret Anonim Şirketi
Yakuplu Mahallesi 194 Sk. No:1 İç Kapı No: 485 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: (0212) 323 30 04 Sertifika No: 72135

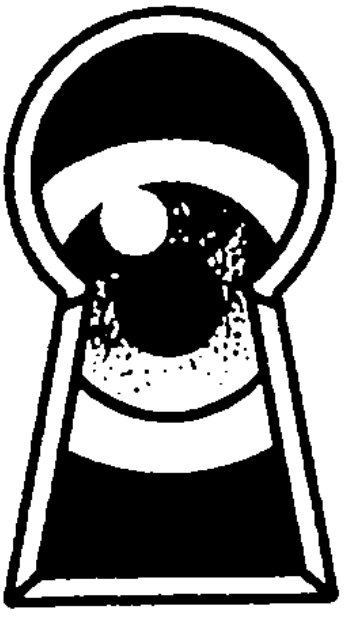

HİZMETÇİNİN SIRRI

FREIDA McFADDEN

Çeviren: Zehra Uzun

OLİMPOS®

GİRİŞ

Bu gece öldürülecektim.

Geceyi geçirdiğim ve çok yakında hayatımın ansızın son bulacağı kulübenin oturma odası şimşek çakmasıyla aydınlandı. Ayağımın altındaki döşeme tahtalarını şöyle böyle seçerken bir an için cesedimin o tahtaların üzerinde upuzun yattığını, altımdaki kan birikintisinin eğri büğrü bir halka şeklinde yayılarak tahtaların içine sızdığını hayal ettim. Gözlerim açık, boşluğa bakıyorum... Ağzım aralık, çeneme doğru kan sızıyor...

Hayır. *Hayır.*

Bu gece olmazdı.

Kulübe yeniden karanlığa gömülürken kanepenin rahatlığından uzaklaşarak körlemesine önümü yokladım. Fırtına şiddetliydi fakat elektrikleri kesecek kadar da şiddetli değildi. Hayır, bu, başka birinin işiydi. Bu gece zaten bir can alan ve şimdi benimkinin peşinde olan birinin.

Her şey sıradan bir temizlik işiyle başlamıştı. Fakat şimdi kulübenin zemininden benim kanımın silinmesiyle son bulacak gibi görünüyordu.

Bir başka şimşeğin önümü aydınlatmasını bekledikten sonra mutfağa doğru dikkatlice ilerledim. Aklımda bir plan yoktu fakat mutfakta silah niyetine kullanabileceğim aletler bulunuyordu. Bir bıçaklık dolusu bıçak vardı mesela; hiç olmadı bir çatal bile işimi görebilirdi. Karşısına çıplak ellerle çıkarsam hapı yutardım ama elimde bıçak olursa şansım az da olsa artardı.

Mutfakta, kulübenin geri kalanından daha aydınlık olmasını sağlayan büyük pencereler vardı. Olabildiğince çok şey görmeye çalışırken gözbebeklerim büyüdü. Alelacele mutfak tezgâhının yolunu tuttum ama muşamba döşemenin üzerinde üç adım atmama kalmadan ayaklarım kaydı ve sert bir şekilde yere düşerek dirseğimi çarptım, acıdan gözlerim yaşardı.

Gerçi dürüst olmak gerekirse gözlerim zaten yaşlıydı.

Ayağa kalkmaya çalışırken mutfak zemininin ıslak olduğunu fark ettim. Bir şimşek daha çaktığı sırada avuçlarıma baktım. İkisi de kıpkırmızıydı. Su ya da süt birikintisine basıp kaymamıştım.

Kana basıp kaymıştım.

Bir müddet orada oturup vücudumu inceledim. Dirseğim dışında hiçbir yerim acımıyordu. Hâlâ tek parçaydım. Yani kan bana ait değildi.

Henüz değildi.

Harekete geç. Hemen harekete geç. Bu senin tek şansın.

Bu sefer ayağa kalkmayı başardım. Mutfak tezgâhına varıp da parmaklarım soğuk sert yüzeyine değdiğinde derin bir oh çektim. Etrafı yoklayarak bıçak standını aradım ama bir türlü bulamadım. *Neredeydi?*

Derken gitgide yaklaşan ayak seslerini duydum. Bilhassa da her yer zifiri karanlıkken emin olması zordu fakat şu anda mutfakta birinin daha olduğunu sanıyordum. Bir çift

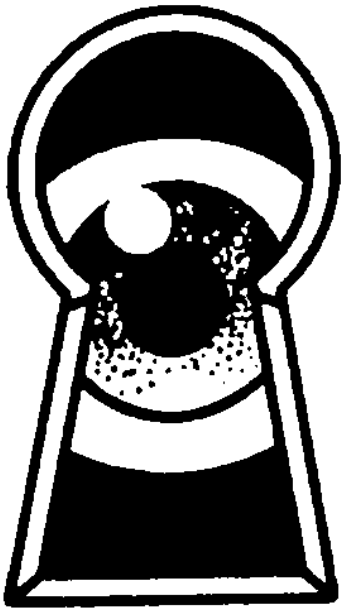
gözün üzerime dikildiğini hissetmemle ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Artık yalnız değildim.

Tüm umutlarım suya düştü. Çok yanlış bir karar vermiş, son derece tehlikeli birini hafife almıştım.

Şimdiyse bunun kaçınılmaz bedelini ödeyecektim.

BİRİNCİ BÖLÜM

BİR

MILLIE

Üç Ay Önce

Bir saatlik ovalamanın ardından Amber Degraw'ın mutfağı pırıl pırıl oldu.

Anladığım kadarıyla Amber neredeyse bütün yemeklerini civardaki restoranlarda yiyordu, hâl böyle olunca boşuna uğraşmışım gibi hissettim. Param olsa, hepsini o lüks fırınını nasıl çalıştıracağını bile bilmediğine dair bahse girmeye harcardım. Hayatında bir kez bile kullanmadığına hayli emin olduğum aletlerle dolu kocaman, çok güzel bir mutfağı vardı. Bu aletlerin arasında Instant Pot, pilav pişirici, yağsız fritöz ve hatta *dehidratör* denilen bir şey bulunuyordu. Banyosunda sekiz farklı nemlendirici olan birinin dehidratörü olması biraz çelişkili bir durumdu ama ben kimdim ki onu yargılayacaktım?

Tamam, *azıcık* yargılıyordum.

Sonuç olarak bu kullanılmayan mutfak aletlerinin her birini dikkatlice silmiş, buzdolabını temizlemiş, onlarca tabak çanağı kaldırmış ve yansımamı göreceğim kadar parlatana dek yerleri paspaslamıştım. Geriye bir tek son yıkanan çamaşırları yerlerine yerleştirmek kalmıştı, ondan sonra Degrawların çatı katı dairesi bal dök yala olacaktı.

"Millie!" Amber'ın nefes nefese kalmış sesi mutfağa dolunca elimin tersiyle alnımdaki teri sildim. "Millie, *neredesin*?"

"Buradayım!" diye seslendim. Gerçi nerede olduğum gayet açıktı. Birbirine bitişik iki dairenin birleştirilmesiyle oluşturulan bir süper-daire olan ev büyüktü ama *o kadar* da büyük değildi. Oturma odasında değilsem mutfakta olacağım kesin gibiydi.

Amber *birçok* marka elbisesinden birinin içinde her zamanki kusursuz şıklığıyla mutfağa girdi. Bu seferki derin V yakası ve narin bileklerine doğru daralan kolları olan zebra desenli bir elbiseydi. Elbiseyi zebra desenli çizmelerle tamamlamıştı. Her zamanki gibi nefes kesici görünse de bir yanım kıyafetine iltifat mı etse yoksa onu safaride avlasa mı bilemiyordu.

"Sonunda buldum seni!" derken sesinde hafif bir suçlama vardı, sanki olmam gereken yerde değilmişim gibi.

"İşim bitmek üzere," dedim. "Çamaşırları da hallettim mi..."

"Aslında," diyerek lafımı kesti, "senden kalmanı isteyecektim."

İçin için yüzümü buruşturdum. Haftanın iki günü Amber'ın evini temizliyordum ama bunun yanı sıra başka işlerini de yapıyordum ve bu işlere dokuz aylık bebeği Olive'e bakmak da dâhildi. Ücret harika olduğundan esnek olmaya çalışıyordum fakat Amber önceden sorma konusunda epey kötüydü. Buradaki bebek bakıcılığı işlerimin "yalnızca bilinmesi gereken kadar" ilkesine dayalı olduğunu düşünüyordum. Ve görünüşe göre yirmi dakika öncesine kadar bilmem gerekmiyordu.

"Pediküre gideceğim," dedi sanki hastaneye kalp ameliyatı yapmaya gideceğini haber verir gibi bir ciddiyetle. "Ben yokken Olive'e göz kulak olman lazım."

Olive çok sevimli bir kız çocuğuydu. Ona göz kulak olmayı hiç sorun etmezdim... genellikle. Hatta Amber'ın ödediği,

başımı sokacak bir evimin, çöpten toplanmamış yiyeceklerimin olmasını sağlayan astronomik saatlik ücrete balıklama atlayacağım zamanlar vardı ama şu anda yapamazdım. "Bir saat sonra dersim var."

"Ya." Amber kaşlarını çattı, sonra yeniden boş bir ifadeye büründü. Geçen gelişimde bana gülümsemenin ve kaş çatmanın başlıca kırışık sebepleri olduğuna dair bir makale okuduğunu söylemişti, bu yüzden yüzünü mümkün olduğunca ifadesiz tutmaya çalışıyordu. "Gitmesen olmaz mı? Dersleri kaydetmiyorlar mı? Ya da transkript filan alamaz mısın?"

Kaydetmiyorlardı. Dahası, Amber'ın bu son dakika bakıcılık istekleri yüzünden son iki haftada iki ders kaçırmıştım zaten. Üniversiteden mezun olmaya çalışıyordum ve bu dersten iyi bir not almam gerekiyordu. Hem dersi seviyordum, toplum psikolojisi eğlenceli ve ilgi çekiciydi. Daha da önemlisi, diplomamı alabilmek için bu dersten geçmek zorundaydım.

"Önemli olmasaydı," dedi Amber, "istemezdim."

Onun "önemli" tanımıyla benimki bir hayli farklıydı. Benim için "önemli", üniversiteden mezun olmak ve o sosyal hizmet diplomasını almaktı. Pedikürün nasıl bu kadar önemli olabileceğini hayal edemiyordum. Son demleri de olsa hâlâ kış mevsimindeydik, yani ayaklarını kim *görecekti* ki?

"Amber," dememe kalmadan oturma odasında tiz bir çığlık koptu.

Şu anda resmî olarak Olive'e bakıcılık etmiyor olsam da buradayken ona hep göz kulak olurdum. Amber haftanın üç günü arkadaşlarıyla beraber onu oyun parkına götürürdü ama geriye kalan zamanda Olive'i başkasının sorumluluğuna devretmek için türlü türlü planlar tasarlıyor gibiydi. Kendisi çalışmadığı için Bay Degraw'ın tam zamanlı dadı tutmasına izin vermediğinden dert yanmıştı, bu yüzden çocuk bakma işini bir dizi bebek bakıcısı aracılığıyla –çoğunlukla benimle–

kotarıyordu. Her hâlükârda, ben temizliğe başladığımda Olive portatif oyun alanındaydı ve elektrikli süpürgenin sesi onu ninni misali uyutana kadar oturma odasında yanında kalmıştım.

"Millie," dedi Amber imalı imalı.

İç çekip elimdeki süngeri bıraktım; son zamanlarda elimle bütün olmuş gibi hissediyordum. Ellerimi lavaboda yıkadıktan sonra mavi kotuma silerken, "Geliyorum, Olive!" diye seslendim.

Oturma odasına girdiğimde Olive oyun alanının kenarına tutunarak ayağa kalkmıştı ve öyle çığlık çığlığa ağlıyordu ki küçük yuvarlak yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Olive, bebek dergisi kapaklarını süsleyen bebeklere benziyordu. O kadar güzeldi ki uyurken yüzünün sol tarafına yapışan yumuşacık sarı buklelerine kadar tam bir melek gibiydi. Şu anda o kadar da meleğe benzemiyordu ama beni görür görmez ağlamayı kesip kollarını kaldırdı.

Oyun alanının içine uzanıp onu kucağıma aldım. Küçük ıslak yüzünü omzuma gömdüğü anda dersi kaçıracak olmam bütün önemini yitirdi. Neden bilmiyordum ama otuzuma bastıktan sonra bebeklerin evrendeki en sevimli şeyler olduğunu düşünmeye başlamıştım. *Benim* bebeğim olmasa bile Olive'le vakit geçirmeye bayılıyordum.

"Beni çok mutlu ettin, Millie." Amber çoktan kabanını giymiş kapının yanındaki portmantodan Gucci el çantasını alıyordu. "İnan bana, ayak parmaklarım da sana minnettar."

Ne demek. "Ne zaman döneceksin?"

"Çok uzun sürmez," diye güvence verse de bunun külliyen yalan olduğunu ikimiz de gayet iyi biliyorduk. "Nihayetinde küçük prensesimin beni özleyeceğini biliyorum!"

"Elbette," diye mırıldandım.

Amber çantasının içinde anahtarlarını ya da telefonunu ya da pudrasını ararken Olive boynuma daha da gömüldü.

Sonra küçük yuvarlak yüzünü bana çevirip dört minik beyaz dişiyle gülümseyerek, "An-ne," dedi.

Eli hâlâ çantasının içinde olan Amber donakaldı. Yalnız o değil, zaman da donakalmış gibiydi. "*Ne* dedi o?"

Olamaz. "Şey... Millie dedi."

Başıma açtığı beladan tamamen bihaber olan Olive bana yine sırıttı ve bu sefer daha yüksek sesle, "Anne!" dedi.

Amber'ın pudranın altındaki yanakları al al oldu. "Az önce sana *anne* mi dedi?"

"Yoo..."

"Anne!" diye haykırdı Olive sevinçle. *Tanrı aşkına be çocuk, kes şunu!*

Yüzü hiç şüphesiz kırışıklara neden olacak şekilde öfkeyle buruşan Amber çantasını sehpanın üzerine fırlattı. "Olive'e annesi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır!" diye cırladım. "Bana Millie demesini söylüyorum. *Millie*. Eminim aklı karışmıştır, bilhassa da ben onunla..."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen onunla benden daha fazla vakit geçirdiğin için mi? Bunu mu söyleyecektin?"

"Hayır! Tabii ki hayır!"

"*Kötü anne* olduğumu mu söylüyorsun?" Amber bana doğru bir adım atınca Olive ürktü. "Kızıma benden daha çok annelik ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır! Asla..."

"*O zaman neden ona annesi olduğunu söylüyorsun?*"

"Söylemiyorum!" Astronomik bakıcı ücretim parmaklarımın arasından hızla kayıyordu. "Yemin ederim, *Millie*. Ona söylediğim tek şey bu. Neden anne dediğini bilmiyorum."

Amber sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Sonra bana doğru bir adım daha attı. "Bebeğimi bana ver."

"Tabii..."

Ama Olive bana hiç yardımcı olmuyordu. Annesinin kollarını uzatarak üzerine doğru geldiğini görünce boynuma daha sıkı yapışıp, "Anne!" diye hıçkırdı.

"Olive," dedim. "Senin annen ben değilim. Senin annen *o*." *Biraz daha beni bırakmazsan işime son verecek olan kişi.*

"Haksızlık ama!" diye bağırdı Amber. "Onu bir haftadan fazla emzirdim ben! Bunun hiç mi değeri yok?"

"Çok üzgünüm..."

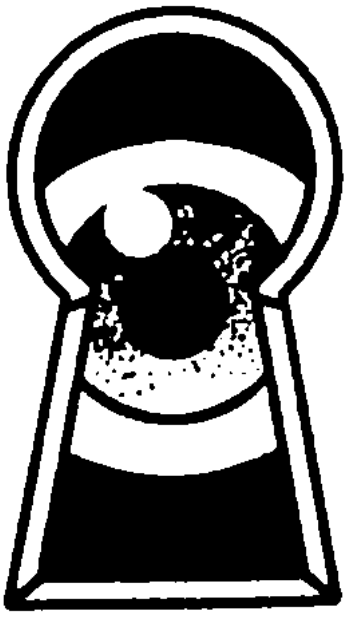
Amber Olive'in çığlık çığlığa ağlamasına aldırış etmeden onu kucağımdan çekip aldı. Olive'se tombul kollarını bana doğru uzatarak, "Anne!" diye bağırdı.

Amber, "O senin annen değil!" diye azarladı çocuğu. "Senin annen benim. Göbeğimdeki çatlakları görmek ister misin? O kadın senin annen *değil*."

Ama Olive, "Anne!" diye ağlamaya devam ediyordu.

"Millie," diye düzelttim onu. "*Millie*."

Gerçi ne fark ederdi ki? Adımı bilmesine gerek yoktu çünkü bugünden sonra bu eve bir daha adımımı atamayacaktım. *Kovulmak* üzereydim.

İKİ

Metro istasyonundan Güney Bronx'taki tek göz odalı daireme doğru yürürken gündüz vakti olmasına rağmen bir kolumu çantama sıkıca sarmıştım, öbür elimle de cebimdeki biber gazını tutuyordum. Bu muhitte ne kadar önlem alırsanız alın yetmezdi.

Bugün New York'un en tehlikeli muhitlerinden birinde yer alan küçük dairem için bile kendimi şanslı hissediyordum. Zira bir an evvel Amber Degraw'ın (referans verme teklifinde bulunmaksızın) beni işten çıkarmasının ardından kaybettiğim gelirin yerini dolduracak başka bir iş bulamazsam yeni yuvam şu anda yaşadığım yıkık dökük tuğla binanın önündeki sokakta bir kartonun üzeri olacaktı.

Üniversiteye gitmeye karar vermemiş olsaydım şimdi elimde biraz birikmişim olurdu. Ama aptal ben kendimi geliştirmeyi seçmiştim.

Kaldırımın üzerindeki erimeye yüz tutmuş karlara spor ayakkabılarımla bata çıka bizim apartmana doğru son blokta yürürken arkamda biri olduğu, beni takip ettiği hissine ka-

pıldım. Buradayken hep teyakkuzdaydım elbette ama bazen yanlış türden bir ilgiyi üzerime çektiğimi hissettiğim zamanlar oluyordu.

Mesela şu anda ensemdeki karıncalanmaya arkamdan gelen ayak sesleri eklenmişti. Ben ilerledikçe yükselen ayak sesleri... Arkamdaki her kimse gittikçe yaklaşıyordu.

Fakat arkama dönmedim. Kullanışlı montuma daha sıkı sarınıp adımlarımı hızlandırarak sağ farı çatlak siyah bir Mazda'yı ardımda bıraktım, caddeye su sızdıran kırmızı bir yangın musluğunun yanından geçtim ve bizim apartmanın kapısına giden beş yamuk yumuk beton basamağı çıktım.

Anahtarlarım elimde hazırdı. Degrawların Upper West Side'daki lüks apartmanının aksine burada kapıcı yoktu. Bir diyafon vardı, bir de kapıyı açan anahtar. Ev sahibim Bayan Randall daireyi bana kiraya verirken arkamdan içeriye kimsenin girmediğine dikkat etmem konusunda uzun uzun uyarmıştı. *Dikkatli olmazsan ya soyulursun ya da tecavüze uğrarsın.*

Her seferinde tutukluk yapan deliğe anahtarı soktuğum sırada ayak sesleri yükseldi. Bir an sonra üzerime birinin gölgesi düştü. Başımı kaldırıp baktığımda yirmili yaşlarının ortasında bir adam gördüm, üzerinde siyah trençkot vardı, koyu renk saçı nemliydi. Yüzü bir yerden tanıdık geliyordu; bilhassa da sol kaşının üzerindeki yara izi.

Tereddüt ettiğimi görünce, "İkinci katta oturuyorum," diye hatırlattı. "2-C'de."

"Ah," dediysem de ona içeri almak konusunda hâlâ tereddütlüydüm.

Adam cebinden anahtarlığını çıkarıp yüzüme doğru salladı. Anahtarlardan birinde benimkiyle aynı oyma desen vardı. "2-C," diye tekrarladı. "Hemen altındayım."

Sonunda pes edip kapıdan geçerek sol kaşının üzerinde yara izi olan adamın apartmanıma girmesine izin verdim,

nihayetinde istese beni önünden çekmesi hiç de zor olmazdı. Önden giderek merdivenin basamaklarını tek tek çıktım, çıkarken de bir dahaki ayın kirasını nasıl ödeyeceğimi düşündüm. Yeni bir iş bulmam gerekiyordu. Hem de hemen. Bir müddet yarı zamanlı barmenlik yapmıştım fakat Olive'e bakıcılık yaparak çok daha fazlasını kazandığım ve son dakika çıkan işler ikinci bir işe devam etmeyi zorlaştırdığı için aptal gibi bırakmıştım. Kaldı ki benim gibi biri için iş bulmak hiç de kolay değildi. Geçmişim önüme taş koyuyordu.

"Havalar da iyi gidiyor," dedi sol kaşının üzerinde yara izi olan adam, merdivende hemen bir basamak arkamdaydı.

"Hı hı," dedim. Şu anda istediğim son şey havadan konuşmaktı.

"Haftaya yine kar yağacakmış," diye ekledi.

"Ya?"

"Evet. Yirmi santim olmasını bekliyorlar. Bahardan önce son şovunu yapacak anlaşılan."

Artık ilgileniyormuş gibi bile yapamıyordum. İkinci kata ulaştığımızda adam yüzüme gülümseyip, "Hadi sana iyi günler," dedi.

"Sana da," diye mırıldandım.

Adam kendi dairesine doğru koridorda ilerlerken ister istemez aklıma onu içeriye aldığımda söylediği şey geldi. *2-C. Hemen altındayım.*

3-C'de oturduğumu nereden biliyordu?

Yüzümü buruşturarak kendi daireme doğru basamakları daha hızlı çıkmaya başladım. Anahtarımı yine hazır etmiştim ve içeriye girer girmez kapıyı arkamdan kapayıp kilitledim, kilit dilini yuvasına oturttum. Muhtemelen söylediği şeyi fazla abartıyordum ama tedbirli olmakta fayda vardı. Hele ki Güney Bronx'ta yaşıyorsanız.

Karnım gurulduyordu ancak yemekten daha çok istediğim bir şey vardı, o da sıcak bir duştu. Perdelerin çekili olduğundan emin olduktan sonra soyunup banyoya girdim. Suyun kaynar ya da buz gibi akması arasında minicik bir aralık olduğunu tecrübelerimden biliyordum. Burada yaşamaya başladığımdan beri sıcaklığı ayarlama konusunda uzmanlaşmıştım. Fakat bir saniye içinde yirmi derece birden ısınabiliyor ya da soğuyabiliyordu, bu yüzden fazla oyalanmadım. Üzerimdeki kiri atsam yeterdi. Gün boyu şehirde yürüdükten sonra üzerimi hep siyah bir toz tabakası kaplardı. Hâl böyleyken ciğerlerimin nasıl göründüğünü düşünmek bile istemiyordum.

İşimi kaybettiğime inanamıyordum. Amber bana o kadar çok bel bağlıyordu ki hiç değilse Olive anaokuluna başlayana kadar, hatta belki daha sonrasında bile ona çalışacağımı düşünüyordum. Popüler çocuk bakıcılığı uygulamalarına ilan veremezdim çünkü hepsi sabıka kaydı istiyordu. İş oraya geldiği anda da bütün iş bulma olasılığım ortadan kalkıyordu. Hiç kimse evinde benim gibi birinin çalışmasını istemiyordu.

Şu sıralar pek referansım da yoktu. Çünkü bir müddet aldığım temizlik işleri, temizlik işlerinden ibaret değildi. Yanında çalıştığım birkaç aileye başka hizmetler de vermiştim. Fakat artık bunu yapmıyordum. Yıllardır yapmamıştım.

Şu saatten sonra geçmişe takılmanın faydası yoktu. Bilhassa da gelecek bu kadar karanlıkken.

Hâline acımayı kes, Millie. Bundan çok daha kötü durumlara düştün ama hepsini atlattın.

Suyun ısısının birden düşmesiyle istemsizce çığlık attım ve hemen musluğa uzanıp suyu kapadım. Tam on dakika yıkanabilmiştim. Beklediğimden iyiydi.

Bornozuma sarındıysam da terlik giymeye uğraşmadım. Yerde küçük ıslak ayak izleri bırakarak esasında oturma odasının çıkıntısı olan mutfağa gittim. Degrawların süper daire-

sinde mutfak, oturma odası ve yemek odası birbirinden ayrı yerlerdi. Fakat bu dairede hepsi tek bir çok amaçlı odanın içinde bulunuyordu ve şu işe bakın ki bu çok amaçlı oda Degrawların herhangi bir odasından daha küçüktü. Onların banyosu bile benim dairemin tamamından daha büyüktü.

Demliğe su doldurup ocağa koydum. Ne yemek yapacağımı bilmiyordum ama muhtemelen ister ramen, ister spagetti, ister noodle olsun suda makarna haşlamayı içerecekti. Ben seçeneklerimi gözden geçirirken kapı çalmaya başladı.

Bornozumun kemerini sıkarak duraksadım, sonra dolaptan bir paket spagetti aldım.

"Millie!" Kapının ardından gelen ses boğuktu. "Beni içeri al, Millie."

Yüzümü buruşturdum. *Olamaz.*

Sonra şöyle dedi: "İçeride olduğunu biliyorum!"

ÜÇ

Kapıyı kırarcasına çalan adamı yok sayamazdım.

Ardımda ıslak ayak izleri bırakarak kapıyla aramdaki birkaç metrelik mesafeyi arşınladım. Gözümü deliğe dayadığımda kapının diğer tarafında kollarını Brooks Brothers marka takım elbisesinin göğüs ceplerinin üzerinde kavuşturmuş bekleyen bir adam gördüm.

"Millie." Sesi şimdi alçak bir homurtuya dönüşmüştü. "Beni içeri al. *Hemen.*"

Kapıdan bir adım uzaklaştım. Bir an için parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. Fakat bundan kaçış yoktu, onu içeri almak zorundaydım. Uzanıp sürgüyü çektim, kilidi açtım ve yavaşça kapıyı araladım.

"Millie." Kapıyı iterek ardına kadar açıp evime girdi. Sonra kolumu kavradı. "Ne haltlar dönüyor?"

Omuzlarım düştü. "Özür dilerim, Brock."

Son altı aydır birlikte olduğum Brock Cunningham bana ters ters baktı. "Bu akşam yemekte buluşmak için sözleşmiş-

tik. Gelmedin. Üstelik ne mesajlarıma ne de aramalarıma cevap verdin."

Her söylediğinde haklıydı. Ben düpedüz dünyanın en kötü kız arkadaşıydım. Bugün okul çıkışı Brock'la Chelsea'deki bir restoranda buluşacaktık ama Amber beni kovunca derse doğru düzgün odaklanamamıştım –ayrıca kesinlikle dışarıda yemek yiyecek havada değildim– o yüzden doğruca eve gelmiştim. Brock'ı arayıp dışarı çıkmak istemediğimi söyleseydim kendini beni ikna etmeye zorunlu hissederdi ki bir avukat olarak ikna kabiliyeti son derece yüksek biriydi. Bu yüzden ona gelemeyeceğimi mesajla haber vermeye karar vermiştim fakat bunu da sürekli erteleyip durmuş, kendime acımakla bir hayli meşgul olduğumdan sonunda büsbütün unutmuştum.

Dedim ya, ben dünyanın en kötü kız arkadaşıydım.

Bir kez daha, "Özür dilerim," dedim.

"Senin için *endişelendim*," dedi. "Başına korkunç bir şey gelmiş olabileceğini düşündüm."

"Neden?"

Apartmanın hemen önünde kulakları sağır eden bir alarm çalmaya başlayınca Brock bana çok aptalca bir soru sormuşum gibi baktı. Birdenbire vicdan azabı duydum. Brock'ın bu akşam yapacak tonlarca işi vardı muhtemelen, bense onu restoranda sap gibi bekletmekle kalmamış, üstüne bir de iyi olduğumdan emin olmak için ta Güney Bronx'a kadar gelmesine sebebiyet vererek akşamının kalanını da heba etmiştim.

Hiç olmazsa ona bir açıklama borçluydum.

"Amber Degraw beni kovdu," dedim. "Yani anlayacağın boku yedim."

"Gerçekten mi?" Kaşları havaya kalktı. Brock'ın kaşları bir erkekte gördüğüm en mükemmel kaşlardı, kesinlikle bir profesyonele aldırdığını düşünüyordum ama kendisi bunu

asla kabul etmiyordu. "Seni neden kovdu ki? Onun eli ayağı olduğunu söylemiştin sanki. Basbayağı çocuğunu büyüttüğünü söylemiştin."

"Aynen işte," dedim. "Çocuk bana anne deyip durunca Amber fıttırdı."

Brock bir müddet bana baktıktan sonra birden kahkaha patlatıverdi. Başta gücendim. İşimi kaybetmiştim. Bunun ne kadar berbat bir durum olduğunun farkında değil miydi?

Ama bir an sonra kendimi ona eşlik ederken buldum. Başımı geriye atıp olayın saçmalığa katıla katıla güldüm. Amber sinirden küplere binerken Olive'in "anne" diye ağlayarak bana uzanışı gözümün önüne geldi. Bir ara Amber'ın ciddi ciddi beyin kanaması geçireceğini sanmıştım.

Bir dakika sonra Brock da ben de gözlerimizdeki yaşları siliyorduk. Brock kollarını belime dolayıp beni kendine doğru çekti, onu ekmeme olan siniri geçmişti. Zaten öyle kolay sinirlenen biri değildi. Çoğu insan bunu onun iyi özelliklerinden biri olarak görürdü fakat açıkçası bazen biraz daha tutkulu davranmasını dilediğim zamanlar oluyordu.

Genel itibarıyla ilişkimizin en güzel zamanındaydık. Altıncı ayımızdı. Bir ilişkide altıncı aydan daha iyi bir zaman var mıydı? Bunu sahiden bilmiyordum çünkü ancak ikinci kez bu dönüm noktasına ulaşabilmiştim. Yine de altıncı ay ilişkinin ilk başlarındaki utangaçlıktan kurtulduğunuz ancak hâlâ birbirinize en iyi yanlarınızı gösterdiğiniz o mükemmel zamandı.

Mesela Brock varlıklı bir aileden gelen, otuz iki yaşında, yakışıklı bir avukattı. Görünüşte tamamen kusursuzdu. Kötü alışkanlıkları olduğuna emindim ama bunların ne olduğunu bilmiyordum. Belki kulağını parmağıyla silip çıkan kiri mutfak tezgâhına ya da kanepeye siliyordu. Ya da belki de o kiri *yiyordu*. Demek istediğim, benim bilmediğim bir sürü kötü

alışkanlığı olabilir, hatta bazılarının kulak kiriyle hiçbir alakası bulunmayabilirdi.

Aslında *bir* kusuru vardı. Yüzü sağlıkla ışıldayan dalyan gibi bir genç adam olsa da esasında çocukluğunda ortaya çıkan bir kalp rahatsızlığı vardı. Fakat bu onu hiç de etkiliyor gibi değildi. Her gün içtiği bir ilaç vardı, hepsi o kadar. Ancak bu ilaç o kadar önemliydi ki benim ecza dolabımda da bir şişe bulunduruyordu. Dahası, hastalığı ve ortalama yaşam süresinin belirsizliği onu yuva kurmaya çoğu adamdan daha hevesli hâle getirmişti.

"Seni yemeğe çıkarmama izin ver," dedi. "Moralini düzeltmek istiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Ama ben evde kalıp hâlime acımak istiyorum. Bir de internetten iş ilanlarına bakmak."

"Şimdi mi? İşini kaybedeli daha birkaç saat oldu. En azından yarına kadar bekleyemez misin?"

Bakışlarımı yüzüne çevirerek ona ters ters baktım. "Bazılarımızın kirasını ödeyebilmek için paraya ihtiyacı var."

Yavaşça başını sallayarak onayladı. "Peki ama ya kira için endişelenmen gerekmiyorsa?"

Lafın nereye varacağına dair içimde kötü bir his vardı. "Brock..."

"Hadi ama Millie, neden yanıma taşınmak istemiyorsun? Gece boğazının kesilme tehlikesinin olmadığı bir apartmanda Central Park'a bakan iki odalı bir dairem var. Hem zaten hep bendesin..."

Yanına taşınmamı ilk kez teklif etmiyordu, kaldı ki argümanının ikna edici olmadığını da söyleyemezdim. Brock'ın yanına taşınırsam tek kuruş ödemeden lüks içinde yaşardım. İstesem bile giderlere katkıda bulunmama izin vermezdi. Böylece sosyal hizmetler görevlisi olup dünya için iyi bir şeyler

yapabilmek amacıyla üniversiteden mezun olmaya odaklanabilirdim. Bu, herkesin balıklama atlayacağı bir fırsattı.

Fakat ne zaman ona evet demeyi düşünsem kafamın içinden bir ses *Sakın yapma!* diye bağırıyordu.

Kafamın içindeki ses de en az Brock kadar ikna ediciydi. Onun yanına taşınmam için onlarca iyi sebep vardı. Ama taşınmamam için tek bir iyi sebep bulunuyordu. O da aslında kim olduğumu bilmemesiydi. Brock kendi kulak kirini yiyor olsa bile benim sırlarım bundan katbekat kötüydü.

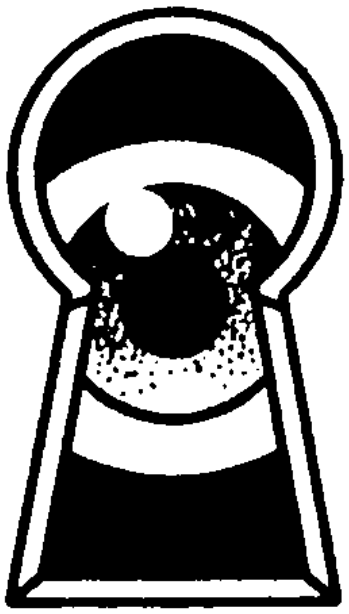
İşte bu yüzden yetişkin hayatımın en normal ve sağlıklı ilişkisinin içine etmeye kararlı gibi görünüyordum. Fakat çıkmazdaydım. Ona geçmişimle ilgili gerçeği söylersem beni terk edebilirdi ve bunu hiç istemiyordum. Ama söylemezsem de...

Öyle ya da böyle sonunda gerçeği öğrenecekti. Sadece henüz buna hazır değildim.

"Üzgünüm," dedim. "Daha önce de dediğim gibi şu sıralar tamamen bana ait olan bir alana ihtiyacım var."

Brock karşı çıkmak için ağzını açtıysa da sonra vazgeçti. Beni ne kadar inatçı olabileceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu. Görüyor musunuz? Şimdiden en kötü özelliklerimi öğrenmeye başlamıştı bile. "En azından düşüneceğini söyle."

"Düşüneceğim," diye yalan söyledim.

DÖRT

Son üç haftada onuncu iş görüşmesine gidiyordum ve artık gerilmeye başlamıştım.

Bankada bir aylık kiramı ödeyecek kadar bile param yoktu. Her ihtimale karşı en az altı ay yetecek birikim bulundurmak gerektiğini biliyordum ama bunu bilmek uygulamaktan kolaydı. Bankada bana altı ay yetecek birikimimin olmasını çok isterdim. *İki* aya bile razıydım. Oysa benim iki yüz dolardan daha az param vardı.

Temizlik ya da bebek bakıcılığı işleri için gittiğim diğer dokuz görüşmede neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum. Kadınlardan biri beni tutmayı planladığını açık açık söylemişti fakat aradan bir hafta geçmesine rağmen hâlâ ses seda yoktu. Öbürlerinden de yoktu gerçi. Geçmişimi kontrol ettiğini ve böylece beni işe almaktan vazgeçtiğini düşünüyordum.

Herhangi biri olsaydım gider bir temizlik şirketine kaydolurdum, böylece bu süreçleri yaşamak zorunda kalmazdım. Ama hiçbiri beni kabul etmiyordu. Denemiştim. Geçmiş araştırmaları bunu imkânsız kılıyordu, kimse evinde sabıka kaydı

olan birini çalıştırmak istemiyordu. Bu yüzden tek çarem internete ilan verip en iyi şekilde sonuçlanmasını ummaktı.

Açıkçası bugünkü görüşme için de pek umutlu değildim. Douglas Garrick diye bir adamla görüşecektim, Central Park'ın hemen batısındaki Upper West Side caddesi üzerinde bulunan bir apartmanda oturuyordu. Ufuk çizgisine doğru yükselen mini kuleleri olan şu Gotik tarzda apartmanlardan biriydi. Öyle ki, caddeden yürüyerek girebileceğiniz bir yerden ziyade hendekle çevrili ve ejderha tarafından korunan bir yer olması gerekiyormuş gibi gözüküyordu.

Ak saçlı kapı görevlisi siyah şapkasına hafifçe dokunarak benim için kapıyı açtı. Adama gülümserken ensemde yine aynı karıncalanma hissini duydum. Sanki biri beni izliyordu.

Kovulmamın ardından eve döndüğüm geceden beri bu hissi birçok kez yaşamıştım. Param varmış gibi göründüğüm anda üzerime atlamaya hazır bekleyen yankesicilerin her köşe başını tuttuğu Güney Bronx'taki mahallemde böyle hissetmem normaldi ama burada değildi. Manhattan'ın en fiyakalı muhitlerinden birinde değildi.

Apartmana girmeden önce dönüp arkama baktım. Caddede yürüyen onlarca insan vardı ama hiçbiri bana bakmıyordu. Manhattan'ın caddelerinde dolaşan birçok benzersiz ve ilgi çekici insan vardı ama ben onlardan biri değildim. Kimsenin gözünü dikip bana bakması için bir sebep yoktu.

Derken arabayı gördüm.

Siyah, sedan bir Mazda'ydı. Şehirde bunun gibi binlerce araba vardı muhtemelen fakat ona baktığımda tuhaf bir déjà vu hissine kapıldım. Nedenini anlamam uzun sürmedi. Arabanın sağ farı çatlaktı. Güney Bronx'taki apartmanımın yakınına park etmiş sağ farı çatlak bir siyah Mazda gördüğüme emindim.

Görmemiş miydim?

Ön camından içini görmeye çalıştım. Araba boştu. Gözlerimi indirerek plakasına baktım. New York plakasıydı, yani olağandışı bir durum yoktu. Yine de plakayı ezberledim: 58F321. Benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu fakat bir daha görürsem hatırlayacaktım.

Kapıcı, "Hanımefendi?" diye seslenince dalgınlığımdan sıyrıldım. "İçeriye girecek misiniz?"

"Ah." Elimi ağzıma tutarak öksürdüm. "Evet, evet. Kusura bakmayın lütfen."

Apartmanın lobisine girdim. Burası tavan lambaları yerine avizelerle ve duvar yanlarına yerleştirilmiş meşale görünümlü apliklerle aydınlatılmıştı. Alçak tavan yukarı doğru daralarak kubbe oluşturuyordu, hâl böyle olunca kendimi bir tünele girmiş gibi hissettim. Her birinin paha biçilmez olduğunu tahmin ettiğim sanat eserleri duvarları süslüyordu.

Kapıcı, "Kimi görmeye gelmiştiniz, hanımefendi?" diye sordu.

"Garrickleri. 20-A."

"Ah." Adam bana göz kırptı. "Çatı katı."

Harika... Çatı katı ailesi. Buraya kadar boşu boşuna gelmiştim.

Kapıcı yukarıyı arayıp randevumu onaylattıktan sonra çatı katına çıkabilmem için asansöre özel bir anahtar soktu. Asansörün kapıları kapanır kapanmaz hızlıca üstüme başıma çekidüzen verdim. Sade bir topuz şeklinde topladığım sarı saçımı düzelttim. En güzel siyah kumaş pantolonumu ve kolsuz süveterimi giymiştim. Tam memelerimi düzeltmeye girişmiştim ki asansörde kamera olduğunu fark edip durdum, kapıcıya gösteri yapmanın âlemi yoktu.

Asansörün kapıları doğruca Garricklerin çatı katı dairesinin antresine açıldı. Asansörden çıkarken derin bir nefes aldım, bu sırada ciğerlerime havadan ziyade havadaki zenginlik *kokusu*

doldu. Bu koku, pahalı parfümle gıcır gıcır doların karışımıydı. Resmî olarak davet edilmeden içeri girsem mi bilemediğim için bir müddet antrede bekledim, beklerken de dikkatimi beyaz bir podyumda sergilenen gri heykel çekti, esasında şehirdeki herhangi bir parkta görebileceğiniz türden büyük, pürüzsüz bir dikey taştı. Yine de bu dünyada sahip olduğum herhangi bir şeyden çok daha pahalı olduğuna emindim.

"Millie?" Sesi duyduktan bir an sonra antrede bir adam belirdi. "Millie Calloway?"

Bugün beni görüşmeye davet eden kişi Bay Garrick'ti. Evin erkeği tarafından aranmak alışkın olmadığım bir şeydi. Bu zamana kadar bulduğum temizlik işlerinde asıl işverenlerimin neredeyse yüzde yüzü kadındı. Fakat Bay Garrick benimle tanışmaya hevesli gibi görünüyordu. Dudaklarında gülümsemeyle ve elini uzatmış hâlde uzun adımlarla antreye girdi.

"Bay Garrick?" dedim.

"Lütfen," dedi güçlü eliyle benimkini kavrarken, "bana Douglas de."

Douglas Garrick tam da Upper West Side'da çatı katı dairesinde yaşayacak bir adama benziyordu. Kırklarının başındaydı ve keskin hatlı yüzünün klasik bir yakışıklılığı vardı. Son derece pahalı görünen bir takım elbise giyiyordu, koyu kahverengi saçları ustalıkla kesilip şekillendirilmişti, parlıyordu. Kahverengi çukur gözlerinden zekâ fışkırıyordu ve benimkilerle sadece gerektiği kadar temas kuruyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum... Douglas," dedim.

"Geldiğin için çok teşekkür ederim." Douglas Garrick beni gösterişli oturma odasına doğru yönlendirirken minnetle gülümsedi. "Normalde ev işleriyle eşim Wendy ilgilenir –her şeyi kendi başına halletmeye çalışmaktan gurur duyar– fakat bu sıralar biraz rahatsız, ben de yardım alması için ısrar ettim."

Son cümlesi tuhafıma gitti. Bunun gibi devasa çatı katı dairelerinde yaşayan kadınlar genellikle "her şeyi kendi başlarına halletmeye" çalışmazlardı. Normalde onun gibi kadınların hizmetçilerinin hizmetçileri olurdu.

"Elbette," dedim. "Yemek ve temizlik yapacak birini aradığını söylemiştin sanırım?.."

Başıyla onayladı. "Toz alma, ortalığı toplama ve tabii çamaşırları yıkama gibi genel temizlik işleri işte. Bir de haftada birkaç akşam yemek yapacaksın. Senin için sorun olur mu?"

"Hiç olmaz." Ne dese kabul etmeye razıydım. "Yıllardır apartman dairelerini ve evleri temizliyorum. Kendi temizlik malzemelerimi getirebilirim ve..."

"Buna hiç gerek yok," diye araya girdi. "Eşim... Wendy temizlik malzemeleri konusunda son derece titizdir. Kendisinin koku hassasiyeti var. Semptomlarını tetikliyor. Bizim özel temizlik ürünlerimizi kullanmalısın yoksa..."

"Tabii ki," dedim. "Siz nasıl isterseniz."

"Harika." Omuzları gevşedi. "Yalnız hemen başlamana ihtiyacımız var."

"Hiç sorun değil."

"Ah, süper." Özür dilercesine gülümsedi. "Çünkü senin de görebildiğin gibi her yer her yerde."

Oturma odasına girince etrafa bakındım. Apartmanın geri kalanı gibi bu çatı katı da kendimi geçmişe gitmişim gibi hissetmeme neden oluyordu. Göz alıcı deri kanepe haricinde eşyaların çoğu yüzlerce yıl önce yaptırılmış ve özellikle bu oturma odasına gönderilmek üzere zamanda dondurulmuş gibi görünüyordu. Ev dekorasyonundan daha iyi anlasaydım sehpanın yirminci yüzyılın başlarında elle oyularak yapıldığını ya da cam kapaklı kitaplığın, ne bileyim, Fransız neoklasik canlanma dönemine ya da onun gibi bir şeye ait olduğunu

söyleyebilirdim. Fakat kesin olarak söyleyebileceğim tek şey her bir eşya parçasının ufak bir servet değerinde olduğuydu.

Ayrıca bu dairenin dağınık filan olmadığını da kesin olarak söyleyebilirdim. Hatta dağınığın tam tersiydi. Temizliğe başlarsam ne yapacağımdan emin bile değildim. Burada bir toz zerresi bulmak için mikroskop gerekirdi.

"Ne zaman istersen başlamaya hazırım," dedim dikkatle.

"Harika." Douglas başıyla onayladı. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Şöyle oturup ayrıntıları konuşalım mı?"

Kanepede Douglas'ın yanına oturduğumda yumuşacık deriye âdeta gömüldüm. Aman Tanrım, bu şimdiye dek tenimde duyduğum en güzel histi. Brock'tan ayrılıp bu kanepeyle evlenebilirdim, üstelik tüm ihtiyaçlarımı da karşılardı.

Douglas koyu kahverengi kalın kaşlarının altındaki çukur gözleriyle beni dikkatle izliyordu. "Bana biraz kendinden bahsetsene, Millie."

Sesinde herhangi bir flört tınısı olmamasını takdir ettim. Bakışlarını saygılı biçimde benimkilerden ayırmıyor, ne memelerime ne de bacaklarıma kaydırıyordu. Hayatımda sadece bir kez işverenimle ilişkim olmuştu ve *o* yola bir daha asla ama asla girmeyecektim. Bunu yapacağıma penseyle dişimi çekmeyi yeğlerdim.

"Şey." Boğazımı temizledim. "Şu anda bölge üniversitesinde öğrenciyim. Sosyal hizmetler görevlisi olmak istiyorum ama o zamana kadar okul masraflarımı karşılamam lazım."

"Takdire şayan." Düz, beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Anladığım kadarıyla yemek yapmakta deneyimlisin?"

Başımla onayladım. "Yanında çalıştığım çoğu aile için yemek yaptım. Profesyonel değilim ama birkaç kursa gittim. Ayrıca..." Etrafa bakındığımda burada çocukların yaşadığını gösteren herhangi bir oyuncak ya da işaret göremedim. "Çocuk bakıcılığı da yapıyorum."

Douglas irkildi. "Buna gerek yok."

İçimden gevşek ağzıma söverek yüzümü buruşturdum. Çocuk bakmaktan hiç bahsetmemişti. Muhtemelen ona korkunç kısırlık sorunlarını hatırlatmıştım. "Affedersin," dedim.

Omuzlarını silkti. "Önemli değil. Evi gezmek ister misin?"

Garricklerin çatı katı Amber'ın süper dairesini gölgede bırakıyordu. Bu çatı katı tamamen farklı bir daire *türü*ydü. Oturma odası en az bir Olimpik yüzme havuzu kadar büyüktü. Köşede bar vardı, barın çevresinde de yarım düzine vintage bar taburesi diziliydi. Oturma odasının antik temasına karşın mutfaktaki aletlerin tümü –piyasanın en iyisi olduğuna emin olduğum dehidratör de dâhil– son teknolojiydi.

Douglas bir eliyle kocaman mutfağı işaret ederek, "Burada ihtiyacın olan her şeyi bulabilirsin," dedi.

"Muhteşem görünüyor," derken bir yandan da fırının, üzerinde bulunan iki düzine düğmenin her birinin ne işe yaradığını açıklayan bir el kitapçığı olması için dua ediyordum.

"Harika," dedi Douglas. "Şimdi de sana ikinci katı göstereyim."

İkinci kat mı?

Manhattan'daki apartman dairelerinin ikinci katı olmazdı. Ama belli ki buranın vardı. Douglas bana üst katı gezdirerek en az yarım düzine yatak odası gösterdi. Ebeveyn yatak odası o kadar büyüktü ki odanın diğer ucundaki battal boy yatağı görebilmek için dürbünle bakmam gerekirdi. Tamamen kitaplarla dolu bir oda vardı, onu görünce aklıma *Güzel ve Çirkin*'de Belle'in kitap odasına götürüldüğü sahne geldi. Başka bir odada bir duvarın tamamı yastıklarla kaplıydı. Sanırım orası da yastık odasıydı.

Douglas bana, içinde sahte olduğunu düşündüğüm bir şömine bulunan ve bir duvarı New York City semalarının nefes kesici manzarasına bakan yerden tavana pencere olan

odayı gösterdikten sonra son kapıya geldik. Yumruğu havada asılı kalarak duraksadı.

"Burası misafir odamız," dedi. "Wendy iyileşirken burada kalıyor. Onu rahatsız etmesem daha iyi olur."

"Eşinin hasta olduğunu duyduğuma çok üzüldüm," dedim.

"Evliliğimizin büyük kısmında hastaydı," diye açıkladı. "Onun... kronik bir hastalığı var. İyi günleri de oluyor kötü günleri de. Bazen gayet normalken bazen yataktan bile çıkamıyor. Bazense..."

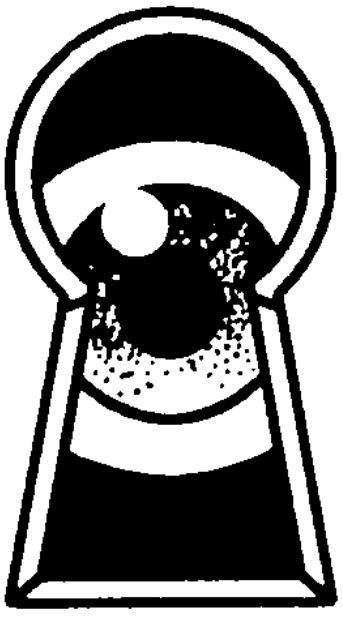
"Evet?"

"Hiç." Belli belirsiz gülümsedi. "Neyse, kapı kilitli olduğu zamanlarda onu kendi hâline bırak. Dinlenmesi gerek."

"Elbette."

Douglas yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle bir müddet kapıya baktı. Parmak uçlarıyla kapıya dokundu, sonra başını iki yana salladı.

"Ee, Millie," dedi, "ne zaman başlayabilirsin?"

BEŞ

1964'te Kitty Genovese adında bir kadın öldürülmüştü.

Kitty yirmi sekiz yaşında bir barmendi. Sabaha karşı üç sularında Queens'teki evinden otuz metre ötede tecavüze uğramış ve bıçaklanmıştı. Yardım istemişti fakat çoğu komşusu çığlıklarını duymasına rağmen kimse imdadına koşmamıştı. Winston Moseley isimli saldırgan, onu on dakikalığına yalnız bıraktıktan sonra geri dönüp birkaç kez daha bıçaklamış ve elli dolarını çalmıştı. Kadın aldığı bıçak yaraları neticesinde oracıkta can vermişti.

"Kitty Genovese otuz sekiz kişinin gözü önünde tecavüze uğrayıp öldürüldü," dedi Profesör Kindred sınıfa doğru. "Otuz sekiz kişi onun saldırıya uğradığını gördü ama içlerinden biri bile yardımına koşmadı, biri bile polisi aramadı."

Saçları hep dik duran altmışlı yaşlardaki hocamız sanki o kadını ölüme terk eden otuz sekiz kişi bizmişiz gibi suçlayan gözlerle her birimize dik dik baktı. "İşte bu," dedi, "seyirci etkisidir. Yani çevrede başkaları varken kişilerin mağdura

yardım etme olasılığının daha düşük olduğu bir sosyal psikoloji olgusudur."

Sınıftaki öğrenciler hocanın dediklerini ya defterlerine not alıyorlardı ya da dizüstü bilgisayarlarına yazıyorlardı. Bense doğruca hocaya bakıyordum.

"Bir düşünün," dedi Profesör Kindred. "Otuzdan fazla insan bir kadının tecavüze uğrayıp öldürülmesine seyirci kalıyor... Bu durum, grup içinde sorumluluğun yayılması hadisesinin mükemmel bir örneği."

Bu olay benim başıma gelse –penceremden dışarı baktığımda bir adamın bir kadına saldırdığını görsem– ne yapardım diye düşünerek oturduğum yerde kıpırdandım. Seyirci kalmazdım, orası kesindi. Gerekirse pencereden atlardım.

Hayır, bunu yapmazdım. Kendimi kontrol etmeyi öğrenmiştim. Fakat 911'i arardım. Elime bıçak alıp dışarı çıkardım. Bıçağı kullanmazdım ama saldırganı korkutup kaçırmaya yetebilirdi.

Derslikten çıkarken aklım hâlâ yarım asır önce öldürülen o zavallı kızdaydı. Öyle ki, caddeye çıktığımda Brock'ı fark etmeden yanından geçip gitmiştim. Arkamdan koşup beni kolumdan yakaladı.

Tabii ya. Birlikte akşam yemeği yiyecektik.

"Hey." Hayatımda gördüğüm en beyaz dişlerle bana sırıttı. Bir klinikte beyazlatıp beyazlatmadığını hiç sormamıştım ama öyle olmalıydı. Diş dediğin doğuştan bu kadar beyaz olamazdı, mümkün değildi. "Bu akşam kutluyoruz, değil mi? Yeni işini yani."

"Evet, evet." Kendimi zorlayarak gülümsedim. "Affedersin."

"Sen iyi misin?"

"Sadece... az önceki ders beni biraz sarstı. 60'larda otuz sekiz kişinin gözü önünde tecavüze uğrayan kadının vakasını

işledik de. Olaya şahit olanların hiçbiri bir şey yapmamış. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

"Kitty Genovese'i diyorsun değil mi?" Parmaklarını şıklattı. "Üniversitedeki psikoloji dersimden hatırlıyorum."

"Aynen. Ne korkunç olay."

"Yalan o ya." Elimi tuttuğunda avucunun içi sıcacıktı. "*New York Times* haberi abartarak yayımlamış. *Times*'ın aktardığından çok daha az görgü tanığı varmış. Ayrıca dairelerin konumu bakımından çoğu gerçekte ne olduğunu görememiş ve iki sevgilinin kavgası olduğunu sanmış. Dahası birkaçı polisi *aramış*. Yanlış hatırlamıyorsam ambulans geldiğinde Kitty komşularından birinin kucağındaymış."

"Ah." Brock bir konuda benden daha çok şey bildiğinde olduğu gibi kendimi biraz yetersiz hissettim ki bu sık sık olurdu. Şu kadarını söyleyeyim, adamın bilmediği şey yoktu. Onu bu kadar kusursuz yapan şeylerden biri de buydu.

"O kadar da sansasyonel bir haber değilmiş, değil mi?" Elimi bırakıp kolunu omuzlarıma doladı. Bir mağaza vitrininde aksimizi görünce çift olarak birbirimize çok yakıştığımızı düşünmeden edemedim. Düğününe beş yüz kişi çağıracak, banliyöden pembe panjurlu ev alıp içini çocukla dolduracak türde bir çifte benziyorduk. "Her hâlükârda onlarca yıl önce olmuş bir şey için üzülmene gerek yok. Sen... Sen biraz fazla iyisin, biliyor musun?"

Başı dertte olana yardım etme arzusu bende oldum olası vardı. Fakat ne yazık ki bu arzum bazen *benim* başımı derde sokabiliyordu. Keşke Brock'ın sandığı kadar iyi biri olsaydım... Oysa gerçeği tahmin bile edemezdi. "Üzgünüm, elimde değil."

"Sanırım sosyal hizmetler görevlisi olmak istemenin sebebi bu." Bana göz kırptı. "Tabii ben seni daha kazançlı bir kariyer seçmeye ikna etmezsem."

Önceki erkek arkadaşım beni sosyal hizmetler alanını seçmeye ikna etmişti, böylece yasaları çiğnemeden insanlara yardım edebilecektim. *Herkese yardım etmek istiyorsun, Millie. Bu yönünü çok seviyorum.* O beni anlıyordu. Fakat ne yazık ki artık hayatımda değildi.

"Neyse." Brock omuzlarımı sıktı. "60'larda öldürülen kadınları bir kenara bırakalım şimdi. Yeni işin nasıl, ondan haber ver."

Ona etkileyici Garrick çatı katını ayrıntılarıyla anlattım. Manzarasını, yerini ve ikinci katı söylediğimde uzun bir ıslık çaldı.

"O daire servet değerinde olmalı," dedi bir bisikletten son anda kaçınarak caddeye adım attığımızda. Anladığım kadarıyla bu şehirdeki bisikletçilerin ne trafik ışıklarına ne de yayalara saygısı vardı. "Bahse varım yirmi milyon ödemişlerdir. O da en az."

"Vay canına. O kadar var mıdır?"

"Kesin vardır. Sana da iyi ödeme yapıyor olsalar iyi olur."

"Yapıyorlar." Douglas saatlik ücreti söylediğinde neredeyse gözlerimde dolar işareti belirecekti.

"Seni işe alan adamın adı ne demiştin?"

"Douglas Garrick."

"Aa, o adam Coinstock'un CEO'su." Brock parmaklarını şıklattı. "Onunla bir patent için bizim büroyu tuttuğunda tanışmıştım. Harbi adamdı."

"Evet. İyi birine benziyor."

Sahiden de iyi birine benziyordu. Fakat ikinci kattaki kapalı kapıyı düşünmeden edemiyordum. Benimle tanışmak için bile odadan çıkamayan karısını... Bu iş için ne kadar heyecanlı olsam da içimi huzursuz eden bir şeyler vardı.

"Bir de ne var, biliyor musun?" Brock beni yaya geçidine doğru çekti; ışık yanıp sönüyordu, kırmızıya dönmek üzerey-

ken tam zamanında karşıya geçtik. "Orası benim oturduğum yerden sadece beş blok ötede."

İmalar, imalar.

Çatı katıyla Brock'ın dairesinin birbirine ne kadar yakın olduğunu elbette biliyordum. Derste hissettiğim kadar rahatsız olarak kıpırdandım. Brock bu meseleye kafayı takmıştı. Yanına taşınmamı istiyordu ve bir türlü peşini bırakmıyordu. Bense gerçek beni tanısa bunu istemeyeceği hissini içimden atamıyordum. Brock'la olmayı seviyordum ve bunu mahvetmeye niyetim yoktu.

"Brock..." dedim.

"Tamam, tamam." Gözlerini devirdi. "Bak, sana baskı yapmak istemiyorum. Yanıma taşınmaya hazır değilsen değilsindir. Ama şunu bil ki biz iyi bir takımız. Hem zaten gecelerinin yarısını bende geçiriyorsun, öyle değil mi?"

Rengimi belli etmeyeceğim şekilde, "Hı hı," demekle yetindim.

"Ayrıca..." İnci gibi beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Annemle babam seninle tanışmak istiyor."

Hah, işte şimdi kusacaktım. Ne zamandır yanına taşınmam için başımın etini yiyor olsa da anne babasına benden bahsedeceği hiç aklıma gelmemişti. Ama elbette etmişti. Muhtemelen onları haftada bir kez, pazar günleri akşam saat sekizde arıyor ve kusursuz hayatının tüm münasip ayrıntılarını onlara anlatıyordu.

"Ya," dedim cılız bir sesle.

"Tabii ben de sizinkilerle tanışmak istiyorum," diye ekledi.

Anne babamla görüşmediğimi ona söylemenin şimdi tam sırasıydı. Fakat kelimeleri bir türlü ağzımdan çıkaramadım.

Bu çok zordu. Önceki sevgilim hakkımdaki her şeyi en başından itibaren bildiği için karmaşık geçmişimi itiraf etmek zorunda kalmamıştım, başımdan geçen her şeyi masaya ya-

tırdığım korkunç bir an hiç olmamıştı. Ayrıca dediğim gibi, Brock... kusursuz biriydi. Onunla ilgili kusursuz olmayan herhangi bir şey varsa o da bir keresinde benim evde klozet kapağını açık bırakması gibi küçük, önemsiz detaylardı. Üstelik onu da sadece bir kere yapmıştı.

Brock'la ilgili sorun bir an evvel yuva kurmak istemesiydi. Onunla aynı yaşta olsam da ben henüz buna hazır değildim. Fakat o da beklemek istemiyordu. Ülkenin en büyük hukuk bürosunda harika bir işi vardı ve bir aileyi geçindirebilecek kadar, hatta çok daha fazla para kazanıyordu. Son kardiyoloji muayenesinde sonuçları gayet temiz çıktıysa da bu ülkede sıradan beyaz bir erkek için biçilen yaşam süresinin sonunu getiremeyeceğinden endişe ediyordu. Hâlâ keyfini çıkarabilecekken evlenip çoluk çocuğa karışmak istiyordu.

Öte yandan ben hâlâ büyüme sürecindeymişim gibi hissediyordum. Sonuçta hâlâ okuyordum. Evlenmeye hazır değildim. Ben... Yapamazdım işte.

"Sorun değil." Bana bakmak için durduğunda arkamızdan gelen adam az kalsın bize çarpacaktı, söylene söylene yanımızdan geçip gitti. "Seni telaşlandırmak istemiyorum. Ama şunu bil ki sana deli oluyorum, Millie."

"Ben de sana deli oluyorum," dedim.

İki elimi birden tutarak gözlerimin içine baktı. "Aslına bakarsan seni seviyorum sayılır."

Kalbim hızlandı. Daha önce bana deli olduğunu söylemişti ama sevdiğini hiç söylememişti. "Sayılır" ekiyle bile.

Ne söyleyeceğimi tam olarak bilmesem de dudaklarımı araladım. Fakat tek kelime edemeden ensem karıncalanmaya başladı.

Neden biri beni izliyormuş gibi hissediyordum? Yoksa aklımı mı kaçırıyordum?

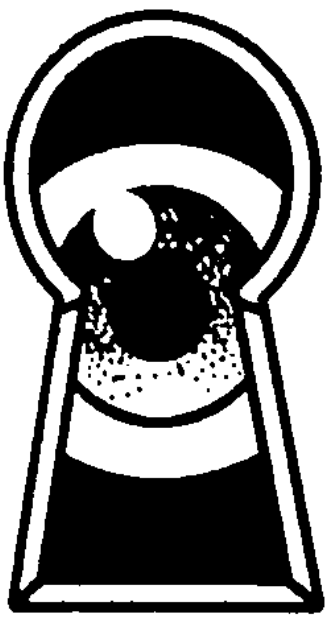
"Eh," dedim sonunda, "bu söylediğin çok tatlı sayılır."

Henüz öbürünü söylemeye hazır değildim. Hâlâ hakkımda bilmediği bunca şey varken ilişkimizin sonraki aşamasına geçmezdim. Neyse ki o da üstelemedi.

"Hadi," dedi. "Gidip suşi yiyelim."

Bir noktada ona suşi sevmediğimi de söylemem gerekecekti.

ALTI

Garricklerdeki ilk iş günümdü.

Douglas kapıcıya beni içeri almasını tembihlemiş, benim için asansör anahtarının bir kopyasını bırakmıştı, böylece anahtarı asansördeki deliğe soktum. Gıcırdaya gıcırdaya yirmi kat çıktı. Daha doğrusu on dokuz. Dairenin numarası 20-A olsa da burada on üçüncü kat yoktu. Kötü şansın eline koz vermemişlerdi.

Varış yerine ulaştığında asansörün dişlileri ansızın durdu ve kapılar bir kez daha Garricklerin büyüleyici dairesine açıldı. Douglas haftada birkaç gün gelmemi istediyse de buranın buna ihtiyacı yoktu. Şehirdeki tüm daireler gibi tozluydu ama onun dışında gayet derli toplu görünüyordu.

"Merhaba?" diye seslendim. "Douglas?"

Cevap gelmedi.

Yeniden denedim. "Bayan Garrick?"

Oturma odasına yöneldiğimde yine kendimi bir iki asır öncesinden kalma bir eve giriyormuş gibi hissettim. Hayatım boyunca para biriktirsem de bu antika mobilyaların tek

parçasını bile alamazdım. Benim evdeki mobilyaların çoğu apartmanın önündeki kaldırımdan gelmeydi.

Yapay olduğunu düşündüğüm şöminenin üzerindeki rafa doğru ilerledim. Buraya yarım düzine fotoğraf dizilmişti. Her birinde Douglas Garrick ve kestane rengi uzun saçları olan dal gibi bir kadın vardı. Birinde kayak merkezindeydiler, diğerinde üzerlerinde resmî kıyafetler vardı, bir diğerinde mağara gibi bir yerin önünde duruyorlardı. Wendy Garrick olduğunu düşündüğüm kadını yakından inceledim. Acaba yakında onunla tanışabilecek miydim yoksa her gelişimde o odada kilitli mi kalacaktı? Benim için sorun yoktu gerçi; temizliklerini yaptığım süre boyunca yüzlerini bir kez olsun görmediğim işverenlerim olmuştu.

Üst kattan pat diye bir ses gelince hemen şömine rafından uzaklaştım. Kimsenin ortalığı karıştırdığımı düşünmesini istemiyordum. Bu kesinlikle Wendy Garrick'le tanışmanın iyi bir yolu olmazdı.

Şöminenin önünden uzaklaşırken merdivenin dibine doğru baktım. Orada kimse yoktu, ayrıca ayak sesleri de duymuyordum. Kimse geliyor gibi görünmüyordu.

Çamaşırlardan başlamaya karar verdim. Douglas büyük yatak odasındaki kirlileri koydukları hasır sepeti göstermişti. Çamaşır makinesi çalışırken ben de diğer işleri hallederdim.

Cilalı ahşap basamakları teker teker çıkıp devasa yatak odasına girdim. Giysi odasında Douglas'ın geçen gün gösterdiği büyük hasır sepeti buldum. Fakat kapağını açtığımda neye uğradığımı şaşırdım.

Çalışma hayatım boyunca başkalarının çamaşırlarını yıkarken türlü türlü tuhaflıklara şahit olmuştum. Sepetin içi yerine çevresine gelişigüzel atılmış çamaşırlar görmüştüm. Çikolatadan yağa ve kan olduğuna emin olduğum birkaç

damlaya kadar her türlü lekeyi görmüştüm. Fakat böylesini ilk kez görüyordum.

Sepetteki bütün kirli çamaşırlar *katlıydı.*

Karıştırdım mı acaba diye düşünerek bir müddet çamaşırlara baktım. Belki de bunlar çoktan yıkanıp katlanmış çamaşırlardı, sadece yerlerine konulması gerekiyordu. Yoksa neden kirli çamaşırlar katlansındı ki?

Ama bu, Douglas'ın bana gösterdiği sepetti, dolayısıyla kirli sepeti olduğunu varsaymak zorundaydım.

Sepeti yüklenip yatak odasına çıkardım. Çamaşır ve kurutma makinelerinin olduğu yere doğru koridorda yürürken misafir odasının kapısının aralık olduğu dikkatimi çekti.

"Bayan Garrick?" diye seslendim.

Gözlerimi kısarak aralığın ötesine baktım. Tek görebildiğim yeşil bir gözdü ve bu yeşil göz bana bakıyordu.

"Benim adım Millie." Tam elimi kaldıracaktım ki kirli sepetini tutarken bunu yapamayacağımı fark ettim ve sepeti yere bıraktım. "Yeni temizlikçinizim."

Elimi uzatarak kapıya doğru yürümeye başladım fakat daha iki adım atamadan aralık ortadan kayboldu. Kapı pat diye kapanıvermişti.

Peki...

Bazı insanların sokulgan olmadıklarını, *bilhassa* da temizlik elemanlarına karşı samimi davranmadıklarını biliyordum. Fakat hiç değilse selam veremez miydi? Ben de koridorun ortasında böyle sap gibi kalmazdım.

Öte yandan burası onun eviydi. Hem Douglas hasta olduğunu söylemişti. Yani onu benimle tanışmaya zorlamayacaktım.

Bununla beraber, kapısını tıklatıp ona adımı söylesem çok mu kötü olurdu?

Hayır... Douglas bana onu rahatsız etmememi söylemişti, ben de etmeyecektim. Çamaşırları halledecek, akşam yemeklerini yapacak, sonra da buradan çıkıp gidecektim.

YEDİ

Çamaşır makinesini çalıştırıp üst katı biraz toparladıktan sonra (gerçi itiraf etmeliyim ki toparlayacak çok da bir şey yoktu) yemeği halletmek için mutfağa indim.

Şükürler olsun ki buzdolabının kapağına benim için liste asılmıştı. Tariflerin ve malzemeleri nereden, nasıl alacağımı tek tek açıklayan talimatların da dâhil olduğu bilgisayardan yazdırılmış bir haftalık menüydü bu. Bir kısmı elle yazılmıştı; kadın el yazısına benziyordu ama emin olması güçtü. Talimatları okudukça işimden daha çok soğudum:

Pate[1], salı günü saat 16.00'dan önce Oliver'ın Şarküteri Dükkânı'ndan alınacak.

Sadece soğuk pate varsa oradan alınmayacak. Bu durumda Francois'dan alınacak.

---

1 Genel anlamda içeriğinde ördek, sülün gibi kanatlı kümes hayvanlarının ciğerinin bulunduğu et ezmesidir. Ayrıca domuz, balık veya sığır etinden de yapılabilir. İçeriğinde etle birlikte sebzeler, yağ, çeşitli ot ve baharatlar bulunur. –*ç.n.*

Pate, Londra Pazarı'ndan alınan köy ekmeğiyle servis edilecek. Bir sürümlük alıp ekmeğin üzerine güzelce yay. Üzerine de Bay Royal'dan alacağın kornişondan koy.

Tek düşünebildiğim, *Pate ne be?* oldu. Onu geçtim, *kornişon* neydi? Neyse ki ekmeğin ne olduğunu biliyordum. Yalnız bu üç malzemeyi almak için neden dört farklı yere gitmem gerekiyordu? Ayrıca Bay Royal insan mıydı yoksa bir yerin adı mıydı?

İyi tarafından bakarsam her şey açıkça belirtilmişti. Tarifler tarihe göre sıralandığından bana düşen tek şey bugünün tarihini bulup bu akşamın yemeğini yapmaya başlamaktı ki o da...

Kervenek tavuğu. Hımm, ilginç bir deneyim olacaktı.

İki saat sonra çamaşırları yerlerine yerleştirmiştim. Kervenek tavuğu fırında pişiyordu ve söylememde sakınca yoksa hayli güzel kokuyordu. Yemek odasındaki masaya iki servis açmıştım bile, o yüzden şimdi mutfakta dikilmiş başparmaklarımla oynayarak yemeğin hazır olmasını bekliyordum. Umarım tamı tamına 19.00 olan akşam yemeği saatine yetişirdi.

Tam tavuğu kontrol etmek için fırının kapağını açarken asansörün kapıları gıcırdayarak açıldı, bu öyle bir gıcırtıydı ki bir kilometre öteden duyulabiliyordu. Koridordan bu tarafa doğru gittikçe yükselen ağır ayak sesleri geldi. "Wendy!" Douglas'ın sesi dairede yankılandı. "Wendy, ben geldim!"

Kapının ağzına gidip ikinci kata çıkan merdivene baktım. Meşhur Bayan Garrick'i göz ucuyla da olsa görebilirim belki diye misafir odasının kapısının açılma sesini duymayı bekledim ama çıt çıkmadı.

"Merhaba." Ellerimi kot pantolonuma silerek mutfaktan çıktım. "Akşam yemeği hazır olmak üzere, gerçekten."

Douglas bakışları merdivende, oturma odasında dikiliyordu. "Harika. Çok teşekkürler, Millie."

"Rica ederim." Bakışlarını takip ederek merdivenin tepesine doğru baktım. "Bayan Garrick'i çağırmamı ister misin?"

"Hımm." Kraliçenin bile bizzat yemek yemiş olabileceği Viktoryen tarzı meşe yemek masasının üzerindeki iki servis tabağına bakarak, "İçimden bir ses bu akşam bana katılamayacağını söylüyor," dedi.

"O zaman yemeğini yukarıya çıkarayım mı?"

"Gerek yok. Ben götürürüm." Yandan gülümsedi. "Muhtemelen hâlâ keyifsizdir."

"Tabii," diye mırıldandım. "Ben gidip yemeği fırından çıkarayım."

Mutfağa geri koştum. Kernevek tavuğunu fırından çıkardığımda harika görünüyordu. Yani daha önce hiç yapmadığımı ve tamamen teoride olması dışında adını bile duymadığımı hesaba katarsak.

Aptal şeyi özel talimatlara uygun olarak kesmem bir on dakikamı daha aldıysa da sonunda iki güzel tabak hazırlayabildim. Ben tabakları masaya götürürken Douglas da merdivenden iniyordu.

"Bayan Garrick nasıl?" diye sordum tabakları masaya bırakırken.

Sorumu düşünürmüş gibi bir müddet sessiz kaldı. "İyi bir gün geçirmiyor."

"Çok üzüldüm."

Bir omzunu kaldırdı. "Yapacak bir şey yok. Ama bugünkü yardımların için teşekkür ederim, Millie."

"Ne demek. Bayan Garrick'in tabağını yukarıya çıkarmamı ister misin?"

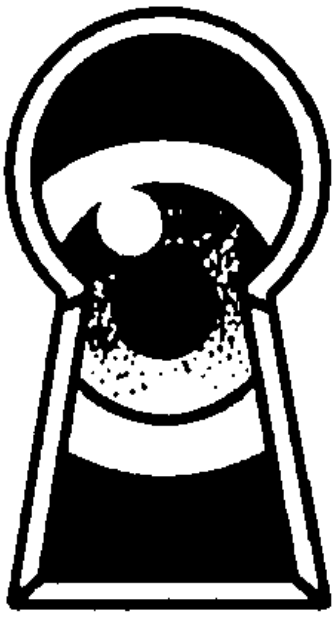
Bana mı öyle gelmişti bilmiyordum ama sorumu duyunca Douglas'ın dudakları gerildi. "Bunu az önce de sordun, ben de sana ben çıkarırım dedim, öyle değil mi?"

"Evet ama..." Aptalca bir şey söylemeden önce sustum. Meraklı olduğumu düşünüyordu ki tam olarak yanıldığını söyleyemezdim. "Neyse, sana iyi akşamlar."

"Evet," dedi belirsiz bir tavırla. "İyi akşam, Millie. Tekrar teşekkürler."

Montumu alıp asansörün yolunu tuttum. Gerginlikle asansörün kapılarının kapanmasını bekledikten sonra omuzlarım gevşedi. Ne olduğunu bilmiyordum ama bu evde beni huzursuz eden bir şey vardı.

SEKİZ

"Belki de," dedi Brock, "vampirdir. Gündüzleri toza dönüşmekten korktuğu için odasından çıkamıyordur."

Brock'a Garrick ailesi hakkında her şeyi anlatmıştım ve şimdi onun dairesinde yemek sonrası kokteyllerimizi yudumlarken bana Garricklere beş altı kez gitmeme rağmen Wendy Garrick'in neden odasından bir kez olsun çıkmadığına dair *faydasız* açıklamalarda bulunuyordu. Kadını görmeye yaklaştığım tek sefer kapıyı araladığı zamandı.

"Vampir değil," dedim kanepede bacaklarımı altıma alarak.

"Bunu bilemezsin."

"Bilirim. Çünkü vampirler gerçek değil."

"O zaman kurt adam?"

Koluna bir tane yapıştırmamla az kalsın elindeki şarap kadehini düşürecekti. "Bu söylediğinde mantık bile yok bir kere. Kurt adam olsa neden odasından çıkmaması gereksin ki?"

"O zaman belki..." dedi düşünceli bir edayla. "Belki boynunda küçük yeşil bir kurdele bağlıdır ve biri kurdeleyi çözerse başı düşecektir?"

Brock'ın doldurduğu pahalı şaraptan bir yudum aldım. Pahalı şişeler ucuz şişelerden katbekat güzeldi ama tatlı özsuymuş, lavantaymış, o tür ince tatları hiç alamıyordum. Brock sorup durduğundan yalan söyleyip artık alabildiğimi söylüyordum ama sahiden ayırt edemiyordum. Bu yüzden de *mış gibi* yapıyordum.

"Tuhafıma gidiyor sadece," dedim. "Hepsi bu."

"Eh, aklıma gelen bütün parlak fikirleri sıraladım." Kolunu etrafıma sararak beni kendine doğru çekti. "Madem vampir değil, kurt adam değil, kesik başlı değil, o zaman *sence* ne?"

"Bence..." Kadehimi sehpanın üzerine bırakıp alt dudağımı ısırdım. "Doğrusunu istersen hiçbir fikrim yok. Sadece içimde kötü bir his var."

Brock sehpanın üzerine bıraktığım çoğu dolu kadehime dalgın dalgın baktı. "İçmeyecek misin?"

"Bilmem. İçmeyeceğim sanırım."

"Ama o Giuseppe Quintarelli," dedi sanki bunun herhangi bir anlamı varmış gibi.

"Sanırım susamamışım."

"Susamamış mısın?" Sözlerim onu sarsmışa benziyordu. "Millie, şarap susadın diye içilmez."

"Tamam." Kadehi alıp bir yudum daha içtim. Bazen güzel olduğumu düşünmesi dışında benimle neden çıktığını merak ediyordum. Benimle olduğu için çok şanslıymış gibi davranıyordu. Oysa bu delilikti. Bulunmaz Hint kumaşı olan ben değildim, oydu. "Haklısın, tadı harika."

Şarabın kalanını bitirdiysem de esasen aklım tamamen Garricklerdeydi.

DOKUZ

Ne zaman misafir odasının önünden geçsem kulak kabartmayı alışkanlık hâline getirmiştim.

Üstüme vazife olmayan bir şeye burnumu soktuğumun farkındaydım –inkâr etmeyecektim– ama elimde değildi. Bir aydır Garrickler için çalışıyor olmama rağmen Bayan Garrick'le hâlâ yüz yüze tanışamamıştım. Fakat o odadan sesler geldiğini duymuş ve dahası en az üç kez kapının aralık olduğunu görmüştüm. Ama her seferinde ben kendimi tanıtamadan çat diye kapanmıştı.

Hayal gücümün kontrolden çıktığını söylersem abartmış olmazdım. Evlere temizliğe gittiğim yıllar içinde sayısız tuhaflığa şahit olmuştum. Sayısız kötülüğe de. Bir müddet bu kötülüklerin bazılarını düzeltmeye çalışmıştım. Fakat bunu uzun zamandır yapmıyordum.

Enzo gittiğinden beri bırakmıştım.

Bu sefer koridorda yürürken misafir odasından ses geldiğini kesinlikle duydum. Normalde orası hayli sessiz olurdu, yani

bir tuhaflık vardı. Elektrikli süpürge elimde, durup kulağımı kapıya dayadım. Ve bu sefer sesi çok daha net duydum.

Ağlama sesiydi.

İçeride birisi ağlıyordu.

Douglas'a kapıyı çalmayacağıma söz vermiştim. Fakat nedense aklıma Kitty Genovese gelmişti. Brock o hikâyenin abartıdan ibaret olduğunu söylese de normal insanlar kıllarını kıpırdatmadan geçip gittiklerinde kötü şeyler olduğunu biliyordum.

Bu yüzden kapıyı tıklattım.

Ben tıklatır tıklatmaz ağlama sesi kesildi.

"Merhaba?" diye seslendim. "Bayan Garrick? İyi misiniz?"

Cevap gelmedi.

"Bayan Garrick?" diye tekrarladım. "İyi misiniz?"

Yine cevap gelmedi.

Taktik değiştirdim: "İyi olduğunuzu görmeden hiçbir yere gitmiyorum. Gerekirse bütün gün burada beklerim."

Böylece orada durup bekledim.

Birkaç saniye sonra kapının öbür tarafından usulcacık ayak sesleri geldi. Kapı üç dört santim aralanıp da yeşil bir gözün bana baktığını görünce bir adım geri çekildim. Tam da beklediğim gibi, gözünün akı kırmızı damarlarla kaplıydı ve göz kapağı şişmişti.

"Ne istiyorsun?" Gözün sahibi tıslarcasına sordu.

"Benim adım Millie," dedim. "Hizmetçinizim."

Cevap vermedi.

"Ağlama sesleri duydum," diye ekledim.

"İyiyim," diye kestirip attı.

"Emin misiniz? Çünkü..."

"Kocamın sana rahatsız olduğumu söylediğinden eminim." Lafı uzatmadan, geçiştirircesine konuşuyordu. "Sadece dinlenmek istiyorum."

"Evet ama..."

Ben lafımı bitiremeden Wendy Garrick kapıyı suratıma kapattı. Harika bir iletişim kurma girişimiydi doğrusu. En azından denemiştim.

Elektrikli süpürgeyi alıp aşağıya indim. Onunla ilişki kurmaya çalışarak vaktimi boşa harcıyordum. Son zamanlarda konuyu ne zaman Brock'a açsam bana karışmamamı söylüyordu.

İşim bitmiş, elektrikli süpürgeyi yerine koyarken asansörün kapıları gıcırdayarak açıldı. Douglas üzerinde yine o aşırı pahalı takım elbiselerinden biri, alçak sesle ıslık çalarak oturma odasına girdi. Bir elinde bir buket kırmızı gül, diğerinde de mavi bir dikdörtgen kutu vardı.

"Selam, Millie." Karısının yukarıda hüngür hüngür ağladığı düşünülünce tuhaf biçimde mutlu görünüyordu. "Ne var ne yok? İşin bitti mi?"

"Evet..." Üst katta duyduklarımı ona söylemeli miydim bilmiyordum. Ama karısı ağlıyorsa bunu bilmek isterdi, öyle değil mi? "Eşin biraz keyifsiz gibi. Odasında ağladığını duydum."

Yanaklarında kırmızı noktalar belirdi. "Onunla... konuşmadın, öyle değil mi?"

Yalan söylemek istemiyordum ama Wendy'yi rahatsız etmememi bana açıkça söylemişti. "Yok, tabii ki konuşmadım."

"Güzel." Omuzları gevşedi. "Sen onu kendi hâline bırak. Söylediğim gibi, bu aralar sağlığı iyi değil."

"Evet, söylemiştin..."

"Bak..." Mavi dikdörtgen kutuyu havaya kaldırdı. "Ona hediye aldım." Gülleri elinden bırakıp kadife kutuyu açtıktan sonra bana gösterdi. "Bence buna bayılacak."

Kutunun içindekine baktım. Kusursuz elmaslarla süslü, hayatımda gördüğüm en güzel bileklikti.

"İçine yazı da yazdırdım," dedi gururla.

"Bayılacağından eminim."

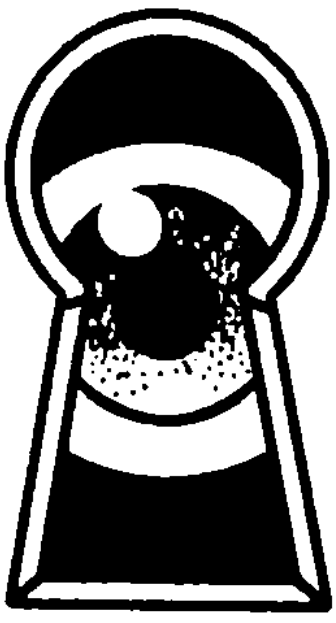
Douglas gülleri alıp üst kata çıktı. Koridorun sonuna doğru gözden kaybolmasını izledikten sonra bir kapının açılıp kapanma sesini duydum.

Bu adamı bir türlü çözemiyordum. Hiç falsosu olmayan sadık bir kocaya benziyordu. Öbür yandan Wendy odasından hiç çıkmıyordu. Ben yokken çıkıyor olabilirdi fakat fotoğraflar dışında yüzünü tam olarak hiç görmemiştim.

Bu olanlarda bir tuhaflık vardı ama ne olduğunu bilmiyordum.

Gelgelelim, Brock'ın dediği gibi beni ilgilendirmezdi. Karışmamalıydım.

ON

Bu akşam gelecek misin?

Douglas'la bu akşam market alışverişi ve temizlik yapacağıma dair anlaşmış olmamıza rağmen her seferinde mesaj atarak onaylatıyordu. Son derece tertipli biriydi. Bana ödedikleri ücreti göz önünde bulundurarak hemen cevap yazdım.

Evet, geleceğim!

Bugün dersim yoktu, dolayısıyla öğleden sonrasını Garrickler için market alışverişi yaparak geçirecek, sonrasında görünmez pisliklerini temizlemek ve akşam yemeklerini yapmak üzere evlerine gidecektim. Orada çalışmaya başlayalı bir aydan fazla oluyordu ve artık rutini oturtmuştum. Elimde alışveriş listesi vardı ama istedikleri her şeyi almak için Manhattan'a inmem gerekiyordu.

Dün gece Brock onda kalmamı istemişti ki evi hem çatı katına hem de okuluma hayli yakın olduğundan çoğu geceyi orada geçiriyordum zaten ve hayır demek için bundan daha iyi bir sebep olamazdı. Çünkü o dairede biraz daha zaman

geçirirsem basbayağı onunla yaşıyor sayılacaktım. Oysa bu, yapabileceğim bir şey değildi.

En azından şimdilik. Ona gerçeği söyleyene kadar olmazdı. Bu kadarını hak ediyordu.

Ama korkuyordum. Hakkımdaki gerçekleri öğrendiğinde dehşete kapılıp beni oracıkta terk etmesinden korkuyordum. Kaymak tabakadan olan zengin anne babası öğrendiğinde onu benden ayrılmaya ikna etmelerindense daha da çok korkuyordum. Brock mükemmeldi, ailesi mükemmeldi, bense mükemmellikten o kadar uzaktım ki ancak bu kadar olabilirdi.

Önceki ilişkim mükemmelin tam tersiydi. Fakat her nasılsa öylesi bana daha uygundu. Ruh eşimin Enzo Accardi gibi bir adam olmasının beni nasıl gösterdiğinden pek emin değildim.

Enzo'yla ilişkim bundan dört yıl önce, temizlik işlerimden biri tamamen beklenmedik bir biçimde son bulduktan sonra arkadaş olarak başlamıştı. Pek fazla arkadaşım yoktu, bu yüzden onun desteği beni inanılmaz mutlu etmişti. Bir noktadan sonra bütün boş vakitlerimizi birlikte geçirir olmuştuk, bunun da ötesinde, neredeyse bir düzine kadının şiddet mağduru oldukları ilişkilerinden kurtulmalarına yardım etmiştik. Çoğunlukla onlar için uygun kaynakları buluyorduk ama yaratıcı olmamız gereken durumlar da olmuştu. Enzo ona yeni kimlikler, takip edilmesi imkânsız tek kullanımlık telefonlar ve uzak memleketlere uçak biletleri sağlayan tanıdıklar edinmişti. Şiddete başvurmak zorunda kalmadan kadınları toksik ilişkilerinden kurtarıyorduk.

Pekâlâ tamam, bu doğru değildi. Dürüst olmam gerekirse işlerin biraz... kontrolden çıktığı durumlar olmuştu. Enzo ve ben bu durumlardan bir daha asla bahsetmemeye karar vermiştik. Yapmamız gerekeni yapmıştık ve bitmişti.

Sosyal hizmetler diploması almak için beni üniversiteye dönmeye ikna eden Enzo'ydu. Meğerse beni, kendim için

mümkün olabileceği bile aklımın ucundan geçmeyen normal bir hayat sürme yoluna sokmaya çalışıyormuş. Hapse girmeme rağmen sosyal hizmetlerde iş bulabilirdim. Yasaları çiğnemeden sevdiğim işi yapabilirdim.

Brock, ikimizin iyi bir takım olduğumuzu söylemeyi seviyordu. Belki de öyleydik. Ama Enzo ve ben sahiden iyi bir *takımdık*: Birlikte *çalışıyorduk*. Bir görevimiz vardı. Üstelik iyi biriydi, hırslıydı ve inanılmaz seksiydi. Hele o sonuncusu... arkadaşı olarak kalmaya ne kadar çalıştıysam da daha yüzeysel özelliklerini fark etmemek imkânsızdı. O zamanlar ona karşı derin duygular beslemeye başladığım için kendime sinir oluyordum.

Derken bir gece onun evinde en sevdiğimiz (tesadüfe bakın ki aynı zamanda en ucuz olan) restorandan söylediğimiz pizzayı yiyorduk. Hem de en sevdiğimiz pizzaydı: Sucuklu ve ekstra peynirli. Enzo'nun birasından büyük bir yudum alıp bana bakarak gülümsediğini hatırlıyorum. *Harika bir his*, demişti.

Evet, diye onaylamıştım ben de. Sahiden de *harika bir histi*.

Birasını sehpanın üzerine koymuştu. Onca temizlik işinden sonra birinin bardak altlığı kullanmadığını görünce bana hafif bir titreme geliyordu. *Seninle vakit geçirmeyi seviyorum, Millie.*

Erkekler konusunda pek deneyimim yoktu ama bana bakışlarının ardındaki anlam apaçık belliydi. Hem herhangi bir şüphem varsa bile uzanıp beni yıllar boyunca aklımdan çıkmayacak biçimde uzun uzun öptüğünde hepsi ortadan kalkmıştı. Dudaklarımız nihayet ayrıldığında, *Acaba diyorum, birlikte daha fazla mı vakit geçirsek?* diye sormuştu.

Kabul etmekten başka ne yapabilirdim ki? Hiçbir kadın Enzo Accardi'den gelen böyle bir teklifi reddedemezdi.

İşin garibi şu ki ben Enzo'yu hep çapkın sanmıştım ama o ilk öpücükten sonra gözü benden başkasını görmez olmuştu.

İlişkimiz çok hızlı ilerliyordu ancak yaşadığımız her şey bana doğru geliyordu. Birkaç hafta içinde her geceyi beraber geçirir olmuş, akabinde birlikte yaşamaya karar vermiştik. Çok iyi anlaşıyorduk. Hem okulum hem de Enzo'yla ilişkim derken hayatımda hiç olmadığım kadar mutluydum.

Her şeyin mahvolduğu günü dün gibi hatırlıyorum.

Enzo'nun bizim apartmanın önünde bulduğu, yine de hâlâ iyi ve kullanılabilir durumda olan (ne olduğunu çözemediğimiz bir lekesi vardı fakat kırlenti ters çevirerek bu sorunu çözmüştük) kanepede oturuyorduk. Enzo kaslı kollarından birini omuzlarıma dolamıştı ve *Baba II*'yi izliyorduk çünkü Enzo üçlemeyi izlemediğimi öğrendiğinde dehşete kapılmıştı. *Bu filmler klasik, Millie!* Ne kadar mutlu olduğumu ve sevgilimin Robert DeNiro'dan çok daha seksi olduğunu düşünerek göğsüne sokulduğumu hatırlıyorum.

Sonra telefonu çalmıştı.

Görüşme baştan sona İtalyanca geçmiş, kulak kabarttığımda yalızca bir iki kelime seçebilmiştim. *Malata*, sürekli bunu söyleyip durmuştu. Sonunda kelimeyi telefonuma yazıp arattığımda şu anlam çıkmıştı:

Hasta.

Telefonu kapattıktan sonra strese girdiği ya da sinirlendiği zamanlarda olduğu gibi ağır bir aksanla konuşarak durumu açıklamıştı. Annesi kalp krizi geçirmişti, hastanedeydi. Sicilya'ya gidip onu görmesi gerekiyordu, kaldı ki babası da kız kardeşi de vefat ettiğinden annesinin ondan başka kimsesi yoktu. Aklım karışmıştı çünkü bana hep memleketine dönmesinin imkânsız olduğunu söylemişti. Oradan ayrılmadan önce son derece nüfuzlu bir adamı öldüresiye dövmüş, bunun sonucunda başına ödül konmuştu.

Oraya dönemeyeceğini söylemiştin, diye hatırlatmıştım. *Geri dönersen seni öldürecek kötü adamlar olduğunu söylemiştin. Öyle dememiş miydin?*

Doğru, demişti. *Ama artık öyle bir sorun yok. O kötü adamlar... onların icabına başka kötü adamlar baktı.*

Ne diyebilirdim ki? Erkek arkadaşıma kalp krizi geçiren annesini göremeyeceğini söyleyemezdim. Benden onay aldıktan bir gün sonra memleketine gitmişti. Havaalanına kadar ona eşlik ettikten ve güvenlikten geçmeden önce beni tam beş dakika boyunca uzun uzun öptükten sonra "çok yakında" döneceğine söz vermişti.

Bir daha dönmeyeceği hiç aklıma gelmemişti.

Dönmeyi düşündüğünden emindim, bana bile bile yalan söylemezdi. İlk zamanlarda her gece telefonda konuşuyorduk ve bazen bu konuşmalar hayli ateşli bir hâl alıyordu. Telefona beni ne kadar özlediğini, yakında tekrar birlikte olacağımızı fısıldıyordu. Ama annesinin hastalığı ilerledikçe oradan ayrılamayacağını daha net anlamaya başlamıştım. Annesi de buraya gelemiyordu.

Ona dokunamadan, yüzünü karşımda göremeden geçen bir yılın ardından nihayet açıkça sormuştum: *Bana doğruyu söyle. Ne zaman döneceksin?*

Uzunca iç çekmişti. *Bilmiyorum. Annemi yalnız bırakamam, Millie.*

Ben de sonsuza dek bekleyemem, demiştim.

Biliyorum, demişti hüzünlü bir sesle. Sonra da şöyle eklemişti: *Yapman gereken şeyi anlıyorum.*

Bu kadardı. Son konuşmamız bu olmuş, akabinde ayrılmıştık. Dolayısıyla bundan birkaç ay sonra Brock bana çıkma teklifi ettiğinde reddetmem için hiçbir sebep yoktu.

Enzo'yla birlikteyken hayatım heyecan verici bir maceraya benziyordu fakat şimdi benim için mümkün olabileceğini

asla düşünmediğim o kusursuz, normal hayata adım adım yaklaşıyordum. Brock'ın yirmi dört saat içinde sahte pasaport hazırlayabilecek tanıdıkları yoktu, ondan böyle bir şey istesem herhâlde şaşkınlıktan küçük dilini yutardı.

Öte yandan Enzo'nun *her durum* için bir tanıdığı vardı. Ondan ne zaman yardım istesem o meşhur sözü söylerdi: *Bir tanıdığım var.*

Şu anda dünyanın en sıradan görevini icra ediyor, market alışverişine gidiyordum. Gerçi dürüst olmak gerekirse Douglas'ın verdiği listedeki malzemelerin sıradanlıkla uzaktan yakından alakası yoktu. Douglas Garrick'in bu sabah mesaj olarak ilettiği listenin başındaki malzemelere bakarken beni yolladığı bu çöpçü avına yüzümü buruşturmadan edemedim:

Buda'nın eli
Eğrelti otu filizi
Meksika karpuzu
Altın çilek

Bu isimleri kafasından uydurmadıysa ne olayım. *Buda'nın eli mi?* Böyle bir şey gerçek olamazdı, öyle değil mi? Kesinlikle uydurma geliyordu.

Alışveriş listesi elimde, montumu alıp aşağı indim. Buda'nın elini bulmamın, hatta Buda'nın elinin ne olduğunu bulmamın bile ne kadar süreceğini bilmediğimden erkenden yola koyulsam iyi olacaktı.

Girişe indiğimde az kalsın alt katımda oturan adamla çarpışacaktım. *Hemen* alt katımda oturan adamla. Sol kaşının üzerinde yara izi olan adamla. Onu görünce yüzümü buruşturdum.

O ise sırıtarak, "Selam," dedi. Soldan ikinci ön dişinin altın kaplama olduğunu görünce aklıma Joe Pesci'nin *Evde Tek Başına*'daki (çocukken en sevdiğim filmdi) hâli geldi. "Acelen mi var?"

"Evet." Özür diler gibi gülümsedim. "Kusura bakma."

"Sorun değil." Sırıtışı genişledi. "Bu arada, benim adım Xavier."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim ona adımı söylemekten bilhassa kaçınarak.

"Seninki de Millie'ydi, değil mi?"

Eh, stratejim elimde patlamıştı. İçimde bir huzursuzluk vardı; bu adam hem nerede oturduğumu hem de adımı biliyordu. Muhtemelen soyadımı da. Gerçi bu bilgileri posta kutumdan kolaylıkla edinmiş de olabilirdi.

Yine de içten içe izlendiğimi hissediyordum. Bazen gerçekte böyle bir şey olmadığını, bana öyle geldiğini düşündüğüm oluyordu ama şu anda bundan o kadar da emin değildim. Xavier hakkımda biraz fazla şey biliyordu. Acaba o?..

Tanrım, şu anda bu olasılığı düşünemezdim. Alt katımda oturan adamın beni takip ettiğinden endişelenmiyorken bile Güney Bronx sokaklarında yürümek yeterince zordu. Acaba Brock'ın teklifini kabul edip yanına mı taşınsaydım? Upper West Side'a taşınırsam Xavier beni rahat bırakırdı. Bırakmazsa da takım elbiseli ve şapkalı kapıcıyla başa çıkması gerekirdi. O kapıcıları atlatamazdınız. Gerekirse şapkalarını bumerang gibi kullanabileceklerine kalıbımı basardım.

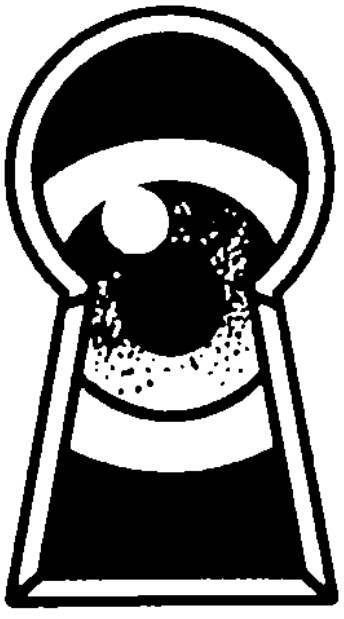
Xavier, "Bugün ne yapacaksın?" diye sordu.

Çıkışa yöneldim. "Alışveriş yapacağım."

"Öyle mi? Sana eşlik etmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Xavier başka şeyler de söyleyecek gibiydi ama ona o şansı vermedim. Yanından geçip kapıdan dışarı çıktım. Brock'la ilişkim yürüsün ya da yürümesin yakın zamanda buradan taşınmam gerekebilirdi. Bu adamın yanında kendimi rahat hissetmiyordum. İçimde reddedilmeyi kabul etmeyi bilmeyen erkeklerden biri olduğuna dair kötü bir his vardı.

ON BİR

Ağzına kadar dolu dört torbayla Garrciklerin çatı katına vardım. Son bloka ulaşana kadar bunları gayet iyi taşımıştım ama son blokta az kalsın hepsini düşürecektim. Fakat Tanrı'nın izniyle eve varabilmiştim, hem de Buda'nın eliyle birlikte. (Sahiden de böyle bir şey varmış, Çin ürünleri satan bir markette bulmuştum.)

Neyse ki anahtarla uğraşmama gerek yoktu çünkü asansörün kapıları açılır açılmaz antreye giriyordum. Mutfağa tek hamlede gitmeyi umuyordum fakat yarı yolda bütün torbaları yere bırakıp dinlenmem gerekti. Meksika karpuzunu düşürürsem ve parçalanırsa olduğum yere çöküp ağlardım.

Oturma odasında durmuş torbaları mutfağa taşımanın en iyi yolunu düşünürken kulağıma bir şey çalındı.

Bağırış.

Daha doğrusu boğuk bir bağırış. Ne söylendiğini duyamıyordum ama yukarıdaki yatak odasında birinin ağzına geleni saydığı belliydi. Torbaları öylece bırakıp olan biteni

daha iyi duyabilmek için sessizce merdivene yaklaştım. Ve işte o zaman şangırtıyı duydum.

Cam kırılmasına benziyordu.

Yukarı çıkıp her şey yolunda mı diye bakmak için elimi tırabzana koydum. Fakat daha bir adım bile atamadan yukarıda bir kapı çarptı. Peşi sıra merdivene doğru ayak sesleri yaklaştığını duydum ve geri çekildim.

Douglas merdivenin son basamağına gelince olduğu yerde durup, "Millie," dedi. Üzerinde gömlek vardı ve kravatı boynunda gevşekçe duruyor olmasına rağmen sanki çok sıkıymış gibi yüzü kızarmıştı. Sağ elinde bir hediye çantası tutuyordu. "Burada ne işin var?"

"Ben..." Torbaları bıraktığım yere baktım. "Alışveriş yaptım. Aldıklarımı yerleştirecektim."

Gözlerini kıstı. "O zaman neden mutfakta değilsin?"

Çekinerek gülümsedim. "Şangırtı duydum da şey oldu sandım..."

Açıklama yaparken şık gömleğinde bir yırtık olduğunu fark ettim. Öyle dikiş sökülmesiyle oluşan bir yırtık da değildi üstelik. Göğüs cebinin hemen üzerinde öfkeyle oluşturulmuş bir yırtık vardı.

"Her şey yolunda," diye kestirip attı. "Torbaları ben yerleştiririm. Sen gidebilirsin."

"Peki..."

Gömleğindeki yırtıktan gözlerimi alamıyordum. Nasıl olmuştu? Adam CEO'ydu, yani öyle ağır iş filan yapmıyordu. Acaba şimdi, üst kattaki misafir odasında olmuş olabilir miydi?

"Bir de..." Sağ elindeki hediye çantasını bana uzattı. "Bunu iade etmeni istiyorum. Wendy beğenmedi."

Küçük pembe hediye çantasını ondan aldım. Alırken içindeki ipek kumaşı göz ucuyla gördüm. "Tabii, ederim. Fişi içinde mi?"

"Hayır, *hediye*ydi."

"Şey... Fişi olmadan iade edebileceğimi sanmıyorum. Nereden almıştın?"

Douglas dişlerini sıktı. "Bilmiyorum, asistanım aldı. Fişin kopyasını sana e-postayla yollarım."

"Asistanın aldıysa onun iade etmesi daha kolay olmaz mı?"

Başını yana yatırdı. "Pardon ama senin *işin* benim ayak işlerime bakmak değil mi?"

Neye uğradığımı şaşırdım. Burada çalışmaya başladığımdan beri ilk kez benimle bu kadar kaba konuşuyordu. Genellikle stresli ve dalgın olsa da onun hep iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm. Oysa artık başka bir yönünün daha olduğunu görmeye başlıyordum.

Gerçi herkesin başka bir yönü yok muydu?

Douglas Garrick gözlerini dikmiş beni izliyordu. Gitmemi bekliyordu fakat varlığımın her hücresi bana kalmamı söylüyordu. Üst katı kontrol edip her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıydım.

Ama Douglas merdivenle arama girdi. Kollarını göğsünde kavuşturarak kalın kaşlarını kaldırdı. Bu adamı aşamazdım, aşsam bile içimde misafir odasının kapısını tıklattığımda Wendy Garrick'in bana iyi olduğunu söyleyeceğine dair bir his vardı.

Sonuç olarak gitmekten başka çarem yoktu.

ON İKİ

Metro istasyonuyla oturduğum apartmanın arasındaki beş blokluk mesafeyi katediyordum ki yine ensemin karıncalandığını hissettim.

Bu hissi Manhattan'da, çalıştığım ve erkek arkadaşımın oturduğu fiyakalı bölgede duyduğumda paranoyaklık ediyormuşum gibi gelmişti. Fakat burada, Güney Bronx'ta, güneş çoktan batmışken, paranoyaklık etmek doğru bir sağduyu örneğiydi. Dikkat çekecek biçimde giyinmemiştim. Üzerimde bana en az bir beden büyük gelen kot pantolon, bir zamanlar beyaz olan gri Nike ayakkabılar ve şıktan ziyade kaba görünen bir mont vardı –geceye karışması için koyu bir renkteydi– ama aynı zamanda kadın olduğum açıkça belli oluyordu. Sarı saçlarımı içine tıkıştırdığım bereye ve çirkin şişme montuma rağmen insanlar kadın olduğumu bir blok öteden anlayabilirdi.

Bu yüzden adımlarımı hızlandırdım. Ayrıca cebimde biber gazı vardı, avucumun içinde sıkıca tutuyordum. Yine de

apartmana girip kapıyı arkamdan kapayana kadar o histen kurtulamadım.

Tuhaf olan da buydu. Apartmanın içinde o karıncalanma hissini *hiç* duymuyordum. Çatı katını temizlerken duymuyordum. Sadece dışarıdayken, birinin beni gerçekten izleyebileceği zamanlarda duyuyordum. Bu yüzden gerçek olduğuna inanmaya başlamıştım.

Ya da deliriyordum. Bu da bir olasılıktı.

Brock mesaj atıp bu akşam ona gelmek isteyip istemediğimi sorduğunda istemediğimi söyledim. Çok yorgundum.

Brock'la ilgili düşünceleri aklımdan çıkarıp posta kutumdan birkaç zarf aldım, hepsi de faturaydı. Nasıl bu kadar çok faturam olabiliyordu? Bunları ödemekten elime kuruş kalmıyormuş gibi hissediyordum. Tam zarfları çantama tıkıştırırken apartmanın kapısının kilidinin döndüğünü duydum. Bir an sonra içerisi soğuk havayla doldu ve sol kaşının üzerinde yara izi olan adam içeriye girdi.

Xavier. Adının Xavier olduğunu söylemişti.

"Selam, Millie," dedi gereksiz bir neşeyle. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim kısaca.

Kendi postalarını kontrol etmek için geride kalmasını umarak arkamı dönüp merdivene yöneldim. Ama umduğum gibi olmadı. Xavier arkamdan yetişerek yanımda yürümeye başladı.

"Bu akşam için bir planın var mı?" diye sordu.

"Yok," deyip ikinci kata doğru basamakları koşarak çıkmaya başladım. Orada onunla vedalaşabilecektim.

"Bana gelsene," dedi. "Film izleriz."

"Meşgulüm."

"Hayır, değilsin. Daha şimdi bu gece için planının olmadığını söyledin."

Dişlerimi sıktım. "Yorgunum. Duş alıp yatacağım."

Xavier sırıtınca merdivenin loş ışığında altın dişi parladı. "Bunları yaparken sana eşlik etmemi ister misin?"

Ona arkamı döndüm. "Hayır, teşekkürler."

İkinci katın sahanlığına vardığımızda Xavier'ın kendi yoluna gitmesini bekliyordum fakat o benimle beraber basamakları çıkmaya devam etti. Midem çalkalanırken elimi cebime sokup biber gazını kavradım.

"Neden?" diye üsteledi. "Hadi ama. Buraya ha bire seni görmeye gelen o zengin züppesinden sahiden hoşlanıyor olamazsın. Senin gerçek bir erkeğe ihtiyacın var."

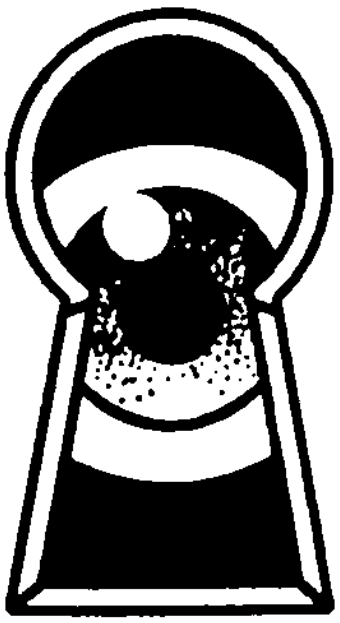
Bu sefer onu duymazdan geldim. Bir dakika içinde daireme varacaktım, sadece oraya kadar dayanmam gerekiyordu.

"Millie?"

Beş basamak. Beş basamak daha çıktıktan sonra bu pislik heriften kurtulacaktım. Dört, üç, iki...

Derken bir el kolumu sıkıca kavradı, parmakları tenime battı.

Daireme kadar dayanamayacaktım.

ON ÜÇ

"Hop." Xavier kaba eliyle kolumu sıkıca tutuyordu. "Hop!"

Elinden kurtulmaya çalıştım ama tutuşu mengene gibiydi, göründüğünden daha güçlüydü. Çığlık atmak için dudaklarımı araladığım anda avucunu ağzıma kapayarak beni susturdu. Başımın arkasını duvara çarpmamla dişlerim birbirine vurdu.

"Demek artık benimle konuşmaya karar verdin?" dedi sırıtarak. "Önceden vaktine değer olmadığımı düşünüyordun. Yalan mı?"

Onu itmeye çalıştım ama pantolonunun altındaki şişkinliği hissedebilmem için kendini bana bastırıyordu. Çatlak dudaklarını yaladı. "Hadi içeri girip biraz eğlenelim, tamam mı?"

Fakat yanlış kolumu tutma hatasına düşmüştü. Biber gazını cebimden çıkardığım gibi gözlerimi yumup gazı suratına sıktım. O çığlığı basarken ben püskürtücüye basmayı bırakıp onu var gücümle ittim.

Hep bu apartmanın merdivenlerinin ne kadar dik olduğundan yakınırdım ama Xavier basamaklardan aşağı yuvarlanırken ilk defa işime yaramışlardı. Biraz sonra insanın midesini

kaldıran bir çatırtı duydum, merdivenin dibini boyladığında da bir pat sesi geldi. Sonra etraf sessizliğe gömüldü.

Bir an için merdivenin tepesinde durup aşağıdaki sahanlıkta sere serpe yatan bedene baktım. Ölmüş müydü? Onu öldürmüş müydüm?

Basamakları koşarak inip en alt basamağa ulaşınca kayarak durdum. Daha yakından bakmak için eğilirken biber gazı hâlâ elimdeydi. Göğsü hâlâ şişip iniyordu ve bir an sonra uzun uzun inledi. Yaşıyordu. Onu tamamen bayıltamamıştım bile.

Tüh. Boynunun kırılmasını hak eden biri varsa o da bu adamdı.

Hayır. Ölmemesi muhtemelen daha iyiydi.

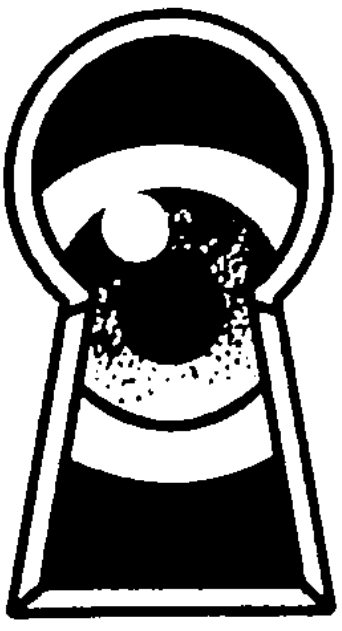
Ani bir kararla ayağımı geriye çektim ve sonra kaburgalarını var gücümle tekmeledim. Bu sefer daha yüksek sesle inledi. *Kesinlikle* yaşıyordu. İyice emin olmak için bir tekme daha savurdum. Sonra bir tane de içimden geldiği için savurdum. Ayakkabım kaburgalarıyla her buluştuğunda kendi kendime gülümsüyordum.

Aşağıdaki merdivene doğru baktım. İlk merdivenden sağ kurtulmuştu. Acaba ikinci merdivenden düşse ne olurdu? Hatta üçüncü. O kadar da ağır görünmüyordu. Bahse varım onu yuvarlayarak...

Hayır. Tanrım, neler düşünüyordum ben böyle?

Bunu yapamazdım. On yılım hapislerde çürümüştü. Oraya geri dönmeyecektim.

Telefonumu çıkarıp 911'i aradım. Adaleti sağlayacaktım ama bunu adamı öldürerek yapmayacaktım.

ON DÖRT

Bir saat sonra apartmanın önünde bir polis aracı bir de ambulans vardı. Bizim sokakta polis aracı görmek olağandışı bir durum değildi fakat bu sefer lambaları yanıyordu.

Xavier'ı doğruca kodese tıkmalarını umuyordum ama bir kolu kırılmış ve beyin sarsıntısı geçirmişti, muhtemelen kaburgalarından birkaçı da kırıktı. Polisler geldiğinde ayılmıştı, hatta ayağa kalkmaya çalışıyordu. Zamanında yetişmeleri iyi bir şeydi yoksa onu bayıltmak için başka bir şey bulmak zorunda kalacaktım.

Komşularımdan kimsenin yardımıma gelmemesine çok sinir olmuştum. Brock, Kitty Genovese olayı hakkında ne demiş olursa olsun, oturduğum apartmanın koridorunda adamın teki bana tecavüz etmeye kalkışmış ama bir kişi bile yardımıma koşmamıştı. Bu insanların derdi neydi?

Polisler ilk geldiklerinde bir kadın polis bana birkaç soru sormuştu fakat sonra onlar meseleyle ilgilenirken bana gidip dairemde beklememi söylemişlerdi. Ben de şimdi öyle yapıyordum. Brock'ı arayıp elinden nasıl kurtulduğuma dair ayrıntı

vermeden komşulardan birinin bana saldırmaya çalıştığını söylemiştim. Buraya gelmek üzereydi ancak kırık kolunun icabına bakılır bakılmaz Xavier'ı hapse atmalarını sağlayacak resmî ifademi vermeden şuradan şuraya gitmeyecektim. Umarım şerefsiz herif ameliyat olmak zorunda kalırdı.

Pencereden ambulansın gidişini izledim. Bana yukarı çıkmamı söylediklerinden beri olan biten her şeyi buradan izliyordum. Polisler komşularımdan birkaçıyla görüşmüş, ambulans Xavier'ı götürmeden önce de onunla uzun uzadıya konuşmuşlardı. Apartmanın önünde hâlâ birbiriyle konuşan birkaç polis memuru vardı. Bu kadar konuşacak ne vardı, anlamıyordum. Adamın teki kapımdan birkaç adım ötede bana saldırmıştı işte. Gayet açık ve netti.

Derken memurlardan biri penceremi işaret etti.

Bir an sonra içlerinden biri apartmana girince pencerenin önünden çekilip terli avuçlarımı kot pantolonuma sildim. Kolumda Xavier'ın tuttuğu yer hâlâ kıpkırmızıydı ve kafamın duvara çarptığım kısmı hafifçe zonkluyordu ama o benden çok daha kötü durumdaydı.

Hak etmişti.

Kapımın çalındığını duyar duymaz açtım. Otuzlu yaşlarında gibi görünen gür sakallı polis memurunun yüzünde hafiften bıkkın bir ifade vardı. Sanki bu gece bir kadına kapısının önündeki merdivende tecavüz etmeye çalışan beşinci adamı yakalamış gibiydi.

"Merhaba," dedi. "Wilhelmina Calloway siz misiniz?"

Tam adımı duyunca yüzümü buruşturdum. "Benim."

"Ben Memur Scavo. İçeri girebilir miyim?"

Ben hapisteyken oradaki kadınlar bir polis memuru bize içeri girebilir miyim diye sorduğunda hayır deme hakkımızın olduğunu söylemişti. *O pislikleri sakın içeri almayın.* Fakat

buraya beni sorguya çekmeye gelmemişlerdi. Şöyle düşündüm: Onu içeri alacaktım ama oturmayacaktık.

Karşımdaki adam olayın hemen ardından konuştuğum memur değildi. O memur kadındı ve bana sarılmıştı. Bu adamın sarılacağını sanmıyordum, zaten sarılmasını da istemiyordum.

"Şimdi, bu gece olanların üzerinden geçmem gerek," dedi Scavo, "sizinle Bay Marin arasında olanların."

"Tamam." Kırk yılın başı ısıtma sistemi çalışıyor olmasına rağmen birdenbire üşüyerek kollarımı gövdeme sardım. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

Scavo beni baştan ayağa süzdü. "Olay ânında üzerinizde bu kıyafetler mi vardı?"

Neden bahsettiğini anlamadım. Sanki uygunsuz giyinmişim gibi konuşuyordu. Hâlbuki üzerimde tişört ve kot pantolon vardı. Tişörtüm hafif dardı ama dikkat çekecek türde bir şey değildi. Hayır, öyle olsa bile ne fark ederdi? "Evet ama üzerimde montum vardı."

"Hı hı." Scavo bana inanmıyormuş gibi bir surat yaptı. Sanki süper seksi tişörtüm ve bol kotumla Xavier'ı kışkırtmışım gibi. "Bana tam olarak neler olduğunu anlatın."

Bu gece aynı şeyleri üçüncü kez anlattım. Bu sefer daha kolay oldu. Xavier'ın beni kolumdan yakaladığı ânı tarif ederken sesim titremedi. Scavo tamamen umursamaz görünse de kanıt olarak ona bileğimi gösterdim.

"Bu kadar mı?" diye sordu. "Sadece kolunuzu mu tuttu?"

"Hayır." Sinirden yumruklarımı sıkıyordum. "*Söyledim* ya. Beni tuttu ve kendini üzerime bastırdı."

"Nasıl yani?"

"Bedenini bedenime bastırdı işte!"

Kaşlarını çattı. "Olayı yanlış anlamış olabilir misiniz acaba? Yani belki de sadece arkadaşça davranmaya çalışıyordu."

Ona dik dik baktım.

"Çünkü şöyle bir şey var, Bayan Calloway." O da bana dik dik baktı. "Bay Marin sizinle sadece arkadaşça sohbet etmeye çalıştığını ama sizin aşırı tepki verdiğinizi söylüyor. Yüzüne biber gazı sıkıp merdivenden aşağı itmişsiniz."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Şu anda Memur Scavo'nun yüzüne de biber gazı sıkıp merdivenden aşağı itmek istiyordum. "Hiç de öyle olmadı! Buna gerçekten inanıyor musunuz? *Onun* tarafını mı tutuyorsunuz?"

"Eh, komşularınızdan biri sizi adamı defalarca tekmelerken görmüş. Korkudan dışarı çıkamamış."

Ağzımı açtım ama tek yapabildiğim tiz bir sesle cırlamak oldu.

"Bay Marin'in birkaç kaburgasının kırıldığını düşünüyoruz," diye devam etti memur. "Ortada adam bilinçsiz bir biçimde yerde yatarken onu tekmelediğinizi gördüğünü söyleyen bir gördü tanığı var. Ne düşünmem gerektiğini siz söyleyin."

Keşke, keşke Xavier'ı tekmelemeseydim. Ama çok cazip gelmişti. Ayrıca kaburga kırıklarının ne kadar acı verici olduğunu biliyordum. "Çok sinirlenmiştim."

"Neden sinirlendiniz? Bay Marin ona kur yaptığınızı fakat kendisi karşılık vermeyince sinirlendiğinizi düşünüyor. Bu yüzden ona saldırmışsınız."

Biri mideme yumruk atmış gibi hissediyordum. Ya da kaburgalarıma. "Ben mi *ona* saldırmışım?"

Scavo tek kaşını kaldırdı. "Üstelik sabıka kaydınız var, öyle değil mi, Bayan Calloway? Geçmişiniz şiddet içeren davranışlarla dolu."

Soluğum kesilerek, "Saçmalıyorsunuz," dedim. "O adam bana saldırdı. Kendimi korumasaydım..."

"Durum şu," dedi, "siz onun size saldırdığını iddia ederken o da sizin ona saldırdığınızı iddia ediyor ve yerde yatarken

ona defalarca tekme attığınızı gören bir görgü tanığı var. Dahası kemikleri kırık olan da o."

Dizlerimin bağı çözüldü. "Beni tutukluyor musunuz?"

"Bay Marin henüz şikâyetçi olup olmayacağına karar vermedi." Scavo bana saldıran adamın kesinlikle şikâyetçi olması gerektiğini düşünüyormuş gibi bir surat yaptı. Sanki hemen şimdi bileklerime kelepçe vurmayı istiyormuş gibi. "Yani o karar verene kadar şehir dışına çıkmamanızı öneririm."

Bu adamdan nefret ediyordum. Kadın memura ne olmuştu? Beni kucaklayıp Xavier'ın bir daha asla bana zarar veremeyeceğini söyleyen kadın memura? *O* nereye gitmişti?

Bu sözlerinden sonra Memur Scavo'yu kapıya kadar geçirdim. Kapıyı açtığımda Brock iş kıyafetleri içinde –gök mavisi gömlek ve taba rengi kumaş pantolon– yumruğunu havaya kaldırmış hâlde karşımdaydı. Scavo onu görünce sırıttı ama bir şey demedi. Brock memura bir şey soracak oldu ancak neyse ki Scavo'nun acelesi var gibiydi.

Brock'ı içeri alıp arkasından kapıyı kilitleyene kadar kendimi tutmayı başardım. Ama sonra gözlerim yaşlarla doldu. Ne var ki üzüntü değil, *öfke* yaşlarıydı bunlar. Benimle böyle konuşmaya nasıl *cüret* ederdi? Kendi oturduğum apartmanda saldırıya uğramıştım ama bana *saldıran kişi* mi mağdur oluyordu yani?

"Millie." Brock beni kucakladı. "Tanrım, sen iyi misin? Olabildiğince hızlı geldim."

Geri çekilirken bir şey demeden başımla onayladım. Ağzımı açarsam gözyaşlarımı tutamazdım. Fakat nedense Brock'ın önünde ağlamak istemiyordum.

"Umarım o şerefsiz senelerce hapis yatar," dedi.

Ona olanları anlatmalıydım. Deminki memurun söylediklerini. Ama bunu yaparsam sebebini açıklamam gerekirdi. Geçmişimde şiddet içeren davranışlarda bulunduğumu

açıklamam gerekirdi. Hapis yattığımı. Neden kimsenin bana inanmadığını.

Enzo burada olsaydı durum farklı olurdu. Ona her şeyi anlatabilirdim, o da beni anlardı. Xavier Marin'i elleriyle parçalaması gibi ufak bir ihtimal *olabilirdi* belki ama bunu sorun etmezdim, hem de hiç. Brock'a baktığımda buna benzer bir şey yaptığını düşünmek bile neredeyse kahkaha atmama neden olacaktı. Fakat iyi tarafından bakacak olursam Xavier benden şikâyetçi olursa Brock beni savunabilirdi. Evet, bu, ilişkimiz için harika olurdu doğrusu.

"Bu gece burada uyuyamazsın," dedi. İlk defa onunla aynı fikirdeydim. "Arabam apartmanın önünde. Seni benim eve götürmeme izin ver."

Omuzlarım gevşedi. "Tamam."

"Ayrıca benimle kalmalısın," dedi. Yüzümdeki ifadeyi görünce çabucak ekledi, "Bana taşın demiyorum. Ama yanına bir haftalık kıyafet al. Bir de oturacak başka bir yer aramaya başla bence."

Şu anda onunla tartışacak hâlim yoktu, üstelik haklıydı da. Xavier apartmana geri dönerse burada kalamazdım. Kendime yeni bir ev bulmam gerekecekti. Gerçi Garricklerin ödediği ücretle bu dairenin kirasını bile zor karşılıyordum. Bronx'tan daha kötü bir muhite taşınmak zorunda mı kalacaktım?

Neyse, bunu daha sonra düşünürdüm. Şimdi eşyalarımı toplamam gerekiyordu.

ON BEŞ

Garrciklerin evindeki ebeveyn yatak odası o kadar büyüktü ki konuşursam sesimin yankılanacağından emindim.

Şu anda yıkanmış çamaşırları katlıyordum. Kıyafetlerinin çoğunu kuru temizleyemeye verdiklerini düşünürdüm ama Wendy'nin odasından hiç çıkmadığı göz önünde bulundurulursa sık sık kuru temizleme gerektiren kıyafetler giydiğini sanmıyordum. Makineye attığım çamaşırlara bakarsak genellikle gecelik giyiyordu. Şu anda yakası dantelli ince, beyaz bir geceliği katlıyordum, Wendy'yle yaptığımız yarım yamalak konuşmada boyunu görebildiğim kadarıyla ayak bileklerine geldiğini söyleyebilirdim.

Derken onu gördüm.

Geceliğin yakasında leke vardı. Kırmızı katmanları olan kahverengi, eğri büğrü bir lekeydi, kumaşa işlemişti. Daha önce de çamaşır yıkarken buna benzer lekeler görmüştüm. Karıştırmama imkân yoktu.

Kandı.

Üstelik az buz da değildi. Yaka hattından başlayarak aşağıya doğru yayılıyordu. Bu kanın sebebinin ne olabileceğini düşünmeden edemeyerek gözlerimi yumdum.

Telefonumun çalmasıyla gözlerim birden açıldı. Kot pantolonumun cebinden telefonu çıkarınca yüreğim ağzıma geldi. Ekranda aramanın Bronx'taki polis karakolundan yapıldığı yazıyordu. İçimden bir ses haberlerin pek de iyi olmadığını söylüyordu.

Gerçi beni telefonda tutuklamazlardı herhâlde.

Garricklerin transatlantik boyutundaki yataklarının kenarına otururken, "Alo?" dedim.

"Wilhelmina Calloway'le mi görüşüyorum? Ben Memur Scavo."

Midem çalkalandı. O polisin sesini duymak tüylerimi diken diken etmişti. "Evet?"

"Size iyi bir haberim var."

Bu adam hâlâ davada görevli olduğuna göre ortada iyi bir haber filan olamazdı. Ama belki de daha iyimser olmaya çalışmalıydım. Sonuçta ben sonuna kadar haklıydım. "Nedir?"

"Bay Marin sizden şikâyetçi olmamaya karar verdi," dedi.

İyi haber dediği *bu* muydu? Telefonu o kadar sıkıyordum ki parmaklarım karıncalanmaya başladı. "Peki ya ben? Ben şikâyetçi olmak istiyorum."

"Bayan Calloway, Bay Marin'e saldırdığınızı gören bir görgü tanığı var." Boğazını temizledi. "Dava böyle kapandığı için şanslısınız. Şartlı tahliyeniz hâlâ devam ediyor olsaydı doğruca hapse dönerdiniz. Tabii Bay Marin size hâlâ para cezası davası açabilir."

Boğazımda beliren yumruyu yutkundum. "Peki şu anda nerede?"

"Bu sabah çıktı."

"Bu sabah onu hapisten çıkardınız, öyle mi?"

Scavo iç çekti. "Hayır, hiç tutuklanmadı. Hastaneden çıktı."

Yani bu gece apartmana dönecekti. Bu da bir daha oraya dönemeyeceğim anlamına geliyordu.

"Bakın, hanımefendi," dedi Scavo, "bu seferlik şansınız yaver gitti ama bir psikologla filan görüşmenizi öneririm. Öfke probleminizi kontrol altına almanız lazım yoksa soluğu yeniden hapiste alırsınız."

Dişlerimi sıkarak, "Tavsiyeniz için teşekkürler," dedim.

Telefonu kapatırken başımı kaldırıp baktığımda odada yalnız olmadığımı gördüm. Douglas Garrick odanın öbür ucundaki kapının eşiğinde duruyordu. Üzerinde, gücü simgeleyen kırmızı kravatla tamamladığı Armani marka takım elbisesi vardı, koyu kahverengi saçlarını her zamanki gibi geriye doğru taramıştı.

Acaba konuşmanın ne kadarını duymuştu? Gerçi Scavo'nun söylediklerini duyamayacağına göre sıkıntı yoktu.

"Merhaba, Millie," dedi.

Alelacele ayağa kalkıp telefonu cebime soktum. "Selam. Kusura bakma, ben... ben çamaşırları katlıyordum."

Bu savımı telefonda konuştuğum gerçeğiyle çürütmedi. Bunun yerine odaya girip başparmağıyla kırmızı kravatını gevşetti. Ceketini çıkarıp şifonyerin üzerine attı.

"Ee?" dedi.

Ona bön bön baktım.

"Ceketimi öylece şifonyerin üzerinde mi bırakacaksın?"

Ne yapmamı istediğini anlamam bir dakikamı aldı. Gardırobuyla aramızda iki metre ya vardı ya yoktu, ceketini kendisi rahatlıkla asabilirdi ama benim asmamı istiyordu. İşim bu olduğu için makul bir istekti ama sesinde içimi huzursuz eden bir sertlik vardı. Onunla konuştukça bu sertliği daha çok fark ediyordum.

"Çok özür dilerim," diye mırıldadım. "Hemen asıyorum."

Ben ceketini alıp asarken Douglas Garrick dikkatli gözlerle beni izledi. Geçen gün onu Google'da aratmıştım ama hakkında pek bilgi yoktu, doğru düzgün bir fotoğrafı bile yoktu. Anladığım kadarıyla mahremiyetine son derece düşkün bir adamdı. Tek öğrenebildiğim, Brock'ın da söylediği gibi Coinstock adında büyük bir şirketin CEO'su olduğuydu. İcat ettiği, ülkedeki hemen her bankada kullanılan bir yazılım parçası sayesinde teknoloji dehâsı olarak anılıyordu. Brock iyi birine benzediğini söylemişti ama bir insanı sadece iş ortaklığından tanıyamazdınız. Douglas gerek olduğunda cazibesini konuşturabilen birine benziyordu.

"Evli misin?" diye sordu.

Ceketini askılığa geçireceğim sırada sorusunu duymamla donakaldım. "Hayır..."

Dudağının bir kenarı yukarı kalktı. "Erkek arkadaşın var mı?"

"Var," dedim gergin bir sesle.

Cevabıma karşılık vermedi ama ben huzursuzca kıpırdanana kadar beni gözleriyle yedi. Ne kadar yakışıklı olduğunun bir önemi yoktu, bana bu şekilde bakmasından hoşlanmamıştım. İlk tanıştığımızda bakışlarına hâkim olmasından çok etkilenmiştim ama belli ki göstermelikti. Bana böyle bakmaya devam ederse...

Eh, yapabileceğim pek bir şey yoktu. Bir polis memuru beni bir adama saldırmakla suçlamışken hiçbir şey yapamazdım.

Tam gözlerini yüzüme çevirmesini söyleyecektim ki bakışları hâlâ devasa yatağın üzerinde serili olan beyaz geceliğe kaydı. Yakasındaki kan lekesine bakıyordu. Belki bana öyle gelmişti ama bir an için nefesinin kesildiğini duydum.

"Şey..." Önce geceliğe, sonra yeniden Douglas'a baktım. "İznin olursa internette domates lekesini kumaştan nasıl çıkaracağımı araştıracağım."

Bir müddet bana baktıktan sonra nihayet başıyla onayladı. "Güzel. Öyle yap."

Ama araştırmama gerek yoktu. Kan lekesini kumaştan nasıl çıkaracağımı zaten biliyordum.

ON ALTI

Brock'la yemeğe çıkmıştık ama söylediği tek kelimeye bile dikkatimi veremiyordum.

Havalar ısınmaya başlamıştı ve biz de East Village'daki küçük, şirin bir Orta Doğu restoranında dışarıdaki masalardan birinde oturuyorduk. Brock iş takımının içinde müthiş yakışıklı görünüyordu, ben de yeni aldığım yazlık elbisemi giymiştim. Başlangıç yemeğimizi yerken Brock bana müvekkillerinden birini anlatıyordu ki normalde öğleden sonramı harika sevgilimle geçirmekten çok mutlu olurdum. Brock gibi birinin benim gibi birine alaka göstermesine hep biraz hayret ederdim ve genellikle söylediği her şeyi can kulağıyla dinlerdim (son derece sıkıcı bir konu olan patent yasasından bahsederken bile). Ama bugün aklım yerinde değildi.

Çünkü yine ensem karıncalanıyordu. Sanki biri beni izliyormuş gibi.

Brock'a içeride yemek istediğimi söylemeliydim. Xavier dışarıdayken kendimi hiç güvende hissetmiyordum. Neden beni hedef seçtiğini bilmiyordum ama bana saldırdığından bu

yana bir hafta oluyordu ve sık sık gözlerini üzerime diktiğini hissediyordum. Bana öyle geldiğini düşünmek isterdim fakat bundan o kadar da emin değildim. Kırık kolla bile –başka bir *ilçedeyken* bile– Xavier beni takip ediyor olabilirdi.

"Sence de öyle değil mi, Millie?" dedi Brock.

Başımı kaldırıp ona bön bön baktım. Sağ elimde çatalım vardı ve bir parça kuzu eti kesmiştim ama son on dakikada tek lokma bile yediğimi sanmıyordum. "Hı?" dedim.

Brock kaşlarını çatarken iki kaşının arasındaki deri normalde sevimli bulduğum şekilde kırıştı fakat şu anda sinirimi bozuyordu. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söyledim.

Verdiğim cevabı soru sormadan kabul etti. Brock'ın çok kolay güvenen biri olduğunu fark etmiştim, bilhassa da bir avukat için. Başkası olsa geçmişimi sorgulardı fakat o öyle biri değildi. Ona her şeyi anlatmak zorunda kalmadığıma şükretsem de bazen ısrar etmesini istiyordum. Çünkü sırlarımı ondan saklamaktan çok yorulmuştum.

Brock ve ben geçmişimin imkânsız değilse bile hayli zor kılacağını fark etmeden önce hukukçu olmak istediğim o kısa dönemde tanışmıştık. Bölge üniversitesi bana onun yanında gözlemci olarak bulunabileceğim bir fırsat sunmuştu fakat daha ilk gün Brock utangaç bir sesle *işinin o kadar da heyecan verici olmadığını* itiraf etmişti. Davadan davaya koşacağımızı sanırken o çoğunlukla evrak işleriyle uğraşmıştı. Ben de onu izlemiştim.

Birlikte geçirdiğimiz bir haftanın sonunda, *Özür dilerim*, demişti. *Umduğunun bu olmadığından eminim.*

Önemli değil, demiştim ben de. *Zaten avukat olmak istemiyordum.*

Telafi etmeme izin ver. Seni yemeğe çıkaracağım.

Daha sonra hafta boyunca bana çıkma teklifi etmenin yollarını aradığını itiraf etmişti. Aslında onu reddedecektim. Enzo Amerika'ya dönmeyi düşünmediğini söyledikten sonra hâlâ hâlime acıma evresindeydim, kalbimin ikinci kez kırılmasını istemiyordum. Ama sonra birbirinden güzel İtalyan kadınlarının eski sevgilime kur yaptığını hayal ettim ve aman be dedim. Neden ben de biraz eğlenmeyecektim ki?

Brock iyi bir sevgiliydi. Her geçen hafta ölümcül kusurunu arıyordum ama hâlâ sinir bozucu derecede kusursuzdu. Xavier'ın ceza almadığını öğrendiğinde gereğine uygun biçimde sinirlenmişti. Benimle birlikte karakola gelip davaya bakan polis memuruyla konuşmayı teklif etmişti. Ama tabii malum sebeplerden ötürü bu teklifini reddetmek zorunda kalmıştım.

Sonra meseleyi unutuvermişti. Ben hafta başından beri başka bir şey düşünemezken Brock tamamen aklından çıkarmıştı, gerçi bilineni tekrar edip duruyordu: Oturacak başka bir ev bulmalıydım.

"Biraz solgun görünüyorsun," dedi.

Ensemi ovuşturdum, sonra dönüp arkama baktım. Xaiver'la karşı karşıya geleceğimden emindim ama kimse yoktu. En azından onu görmemiştim. Ama kesinlikle orada bir yerdeydi.

Ansızın, "Birlikte yaşayalım," deyiverdim.

Brock'ın cümlesi yarıda kaldı. Dudağının kenarında bir parça tahinli sos vardı. "Ne?"

"Bence artık hazırız," dedim. Bu da yalandı. Brock'la aynı evde yaşamaya hazır hissetmiyordum ama Xaiver dışarıdayken Bronx'taki daireme gitmeyi hiç düşünmüyordum, kaldı ki o muhitteki herhangi bir yerde kendimi güvende hissedebileceğimi de sanmıyordum. Burada bile güvende hissettiğimden emin değildim fakat Bronx'ta kesinlikle öyle hissetmeyecektim.

Her halükârda doğru şeyi söylemiştim. Erkek arkadaşımın yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Tamam. Bana uyar." Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Seni seviyorum, Millie."

Artık benim de ona onu sevdiğimi söyleme vaktimin geldiğini bilerek dudaklarımı araladım. Ama tam da o anda ensemdeki karıncalanma dayanılmaz bir hâl aldı. Xavier'ın birkaç metre arkamda durmuş beni izlediğine emin olarak başımı çevirdim.

Gözlerimi kısarak caddeye göz attım. Neredeydi bu aşağılık herif?

Ama onu hiçbir yerde göremiyordum. Ya bir posta kutusunun arkasına saklanmıştı ya da burada değildi. Derken hiç beklemediğim birini gördüm.

Douglas Garrick'i.

ON YEDİ

Douglas Garrick arkamdaydı.

Daha doğrusu caddede karşıdan karşıya geçiyordu. Kırmızı ışık yanıyordu, buna rağmen yaya geçidine atlamasıyla sarı bir taksinin kornaya köküne kadar basması bir oldu. Kalbim küt küt atarken bir müddet onu izledim. Nedense beni izleyenin Xavier olduğunu düşünmüştüm ama artık o kadar da emin değildim. Başından beri Douglas mıydı yani?

"Bir dakika bekle," dedim Brock'a. "Hemen döneceğim."

"N'oluyo..."

Brock'ın sözünü tamamlamasına fırsat vermeden Douglas'ın peşi sıra yola atlamamla mavi bir sedan son anda frene bastı. Sürücüsü bana küfretse de onu duymazdan gelerek yürümeye devam ettim.

Douglas'ın East Village'da ne işi vardı? Upper West Side'da oturuyor, Wall Street'te çalışıyordu.

Beni izliyorduysa bile artık izlemiyordu. Dahası yalnız değildi. Sağ omzunda kahverengi, ergonomik bir çanta asılı olan sarışın bir kadınla yürüyordu.

Neler oluyordu? Neden beni izliyordu? Ayrıca bu kadın kimdi? Wendy Garrick'i yakından görmediysem de fotoğraflarını görmüştüm ve bu kadın Bayan Garrick değildi.

Douglas'ı bir blok daha takip ettim. Belki kendimi kandırıyordum ama o ve kadın İkinci Cadde'de yürürlerken hemen arkalarında olduğumu bildiğini hiç sanmıyordum. Kadın sesini yükseltmeye başlamıştı fakat ne konuştuklarını duyamıyordum. Ancak biraz daha yaklaşırsam beni görebilirlerdi.

Douglas'ı daha ne kadar takip edebileceğimi bilmiyordum. Brock hâlâ restorandaydı ve muhtemelen aklımı oynattığımı düşünüyordu. Umarım bu küçük olay anne ve babasıyla yapacağı haftalık telefon görüşmesine meze olmazdı.

Neyse ki Douglas'la kadın küçük bir tuğla binanın önünde durdular. Benim oturduğum apartman gibi bunun da kapıcısı yoktu. Kadın çantasını karıştırarak anahtarını buldu, kilidi çevirdi ve kapıyı iterek açtı. Onlar içeriye girmeden hemen önce kadını net bir biçimde görebildim.

Ne olduğu apaçık ortadaydı. Douglas'ın bu binada oturan bir metresi vardı. Saat henüz eve gittiğinde Wendy'ye geç vakte kadar çalıştığını söyleyebileceği kadar erkendi.

Ama neden tartışıyorlardı?

Tahmin etmesi zor değildi gerçi. Kadın Douglas'ın sevgilisiyse belki de ona karısından ayrılmadığı için kızıyordu. En aşağı otuzlu yaşlarındaydı ve yalnızca eğlence arayan hoppa birine benzemiyordu. Belki de Douglas'ın Wendy'yi boşayıp kendisiyle evlenmesini umuyordu.

Gözümü dikmiş tuğla binayı izleyerek buradan nasıl ilerleyeceğimi düşünüyordum ki cebimdeki telefonum çalmaya başladı. Ekranda Brock'ın adını görünce yüzümü buruşturdum. Keşke telefonu çantamda bıraksaydım. Ama şimdi cevap vermek zorundaydım. Adam bana yanına taşınabileceğimi

söylemişti, beni *sevdiğini* söylemişti, bense delinin teki gibi sandalyemden fırlayıp kendimi yola atmıştım.

"Millie?" Hattın diğer ucundaki sesi şaşkındı. "Ne oldu? Nereye gittin?"

"Şey... eski bir arkadaşımı gördüm," dedim. "Görmüşken selam vermek istedim. Yıllardır konuşmadık da."

"Peki..." Gönülsüzce de olsa saçma açıklamamı kabul etti ki öyle yapacağını biliyordum. "Geri gelecek misin?"

Tuğla binaya son kez baktım. "Evet. Birkaç dakikaya geliyorum."

"Birkaç *dakikaya* mı?"

Douglas Garrick içeride her ne yapıyorsa bunu burada durup binaya dik dik bakarak öğrenemeyecektim. Bu yüzden kendimi Brock'ın soru bombardımanına hazırlayarak restorana doğru yürümeye başladım. Neden birdenbire koşup gittiğimi iyice öğrenmek isteyecekti. Ama gerçeği söylersem de deli olduğumu düşünürdü.

"Yoldayım, geliyorum," dedim. "Gerçekten."

"Hesabı isteyeyim mi?" diye sordu. "İyi misin? Neler oluyor?"

"Hiç." Adımlarımı hızlandırarak karşıdan karşıya geçtim. "Dediğim gibi, eski bir arkadaşımı gördüm."

"İyi görünmüyordun ama."

"İyiyim," diye üsteledim. "Ben..."

İyi olduğuma ısrar ederken birden susuverdim. Çünkü yüreğimi ağzıma getiren bir şeye bakıyordum.

Sağ farı çatlak siyah Mazda'ydı bu. Bir keresinde oturduğum apartmanın yakınında, birkaç kere de Garricklerin oturduğu yerde gördüğüm arabaydı.

Bakışlarımı indirip plakasına baktım. 58F321. Geçen sefer gördüğüm plakayı hatırlamaya çalışarak zihnimi yok-

ladım. Neden bir yere yazmamıştım ki? Hatırlayacağımdan çok emindim.

Ama o çatlak sağ far... O çok tanıdıktı.

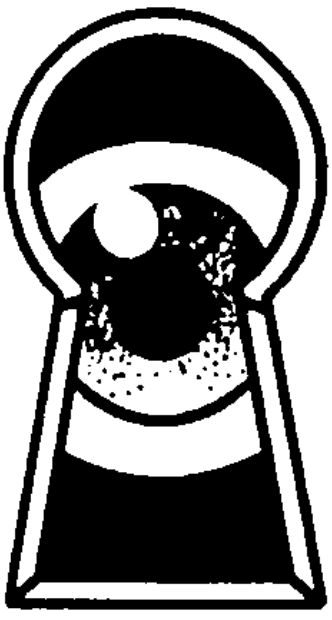
"Millie?" Telefondan Brock'ın sesi geliyordu. "Millie? Orada mısın?"

Gözlerimi arabadan alamıyordum. Başından beri beni takip edenin Xavier olduğunu düşünmüştüm. Fakat şimdi bu arabayı Douglas'ın metresinin evinin yakınında park hâlinde bulmuştum. Beni takip edenle aynı araba olduğundan yüzde yüz olmasa da kalıbımı basacak kadar emindim. Bir multimilyoner için fazla ucuzdu ama dikkat çekmemek için tercih etmiş olabilirdi.

İyi de Douglas Garrick beni neden takip etsindi ki? Sonuçta daha Garrickler için çalışmaya başlamadan önce bile bu hissi yaşıyordum. Bu durumda Douglas, ben daha onun için çalışmaya başlamadan önce bile beni takip ediyor demekti.

Sırtımdan aşağıya buz gibi bir ürperti indi. Burada neler oluyordu?

ON SEKİZ

Bugün taşınmak üzere eşyalarımı toplayacaktım.

Doğruyu söylemek gerekirse Brock'la yaşamak hâlâ pek içime sinmiyordu ama Xaiver Marin bu apartmanda oturacaksa ben oturmayacaktım. Hem itiraf etmeliyim ki Brock'ın Upper West Side'daki iki odalı dairesinde yaşamak hiç de işkence olmayacaktı. Çatı katı değildi belki ama yine de muhteşemdi. Dahası, aynı zamanda yangın çıkışı görevi *görmeyen* bir verandası bile vardı. Hatta yazın havalar sıcak olduğunda çalıştırabileceği bir kliması da vardı. Kliması! Klima lüksün zirvesiydi.

Brock Audi'siyle beni Bronx'a götürüyordu. Bagajı çok geniş değildi ama neyse ki benim de çok eşyam yoktu. Oturduğum dairenin avantajlarından biri de kısmen mobilyalı olmasıydı, dolayısıyla içindeki eşyaların çoğu benim değildi. Bagaja ve arka koltuğa sığmayan şeyleri arkamda bırakabilirdim.

"Birlikte yaşayacağımız için çok mutluyum," dedi Brock, evime giden yolları son kez katederken. "Harika olacak."

Yüzümdeki gülümseme bana bile yapmacık geldi. "Evet."

Bunu nasıl yapacaktım? Geçmişim hakkındaki gerçeği bilmezken Brock'la aynı evde nasıl yaşayacaktım? Bu ona haksızlıktı. Öğrenip de kıçıma tekmeyi bastığında bana da haksızlık olacaktı.

Hâlâ Garrickler için çalışıyordum, en azından şimdilik. Üzerine düşündükçe Douglas'ın o gün beni izlediğine olan inancım azalıyordu. Sonuçta metresiyle konuşuyordu ve hiç de bana odaklanmış gibi görünmüyordu. Anlamadan yargıda bulunmuştum. Hem patronumun karısını aldattığını öğrendim diye bu kadar kazançlı bir işten vazgeçemezdim, hele ki benim için yenisini bulmak her zaman zorken. Brock'ın yanına taşınıyor olabilirdim ama ona bel bağlamam hata olurdu. Yukarıda belirttiğim gibi kıçıma tekmeyi basarsa diye kendi gelirimin olmasına ihtiyacım vardı.

Kırmızı ışıkta durduğumuzda Brock elini dizime koydu. Bana gülümserken çok yakışıklı görünüyordu –film yıldızları kadar yakışıklıydı– ve benim tek düşünebildiğim bunun ne kadar yanlış olduğuydu. Korkunç bir hata yapıyordu ama bunun farkında bile değildi. Üstelik bir yanım lanet elini dizimden çekmesini istiyordu.

Restorandaki günden sonra bir daha bana beni sevdiğini söylememişti. Dilinin ucuna gelip gelip gittiğini görebiliyordum ama o iki kere söylemişken ben henüz hiç söylememiştim. Bir kere daha söylerse ya benim de söylemem gerekecekti ya da... Eh, bu ilişkinin devam etmesini istiyorsam söylemek zorundaydım. Artık kaçarı yoktu.

"Hey." Oturduğum sokağa dönerken Brock elini dizimden çekti. "Burada ne oluyor?"

Benim apartmanın önüne park etmiş ışıkları yanan bir polis aracı vardı. Brock'a buraya hep polis araçlarının park ettiğini söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Benim için gelmiş olma ihtimalleri var mı diye düşünürken

midem çalkalandı. Belki de Xavier fikrini değiştirip şikâyetçi olmaya karar vermişti.

Tanrım, beni kelepçeleyip götürecekler miydi?

"Brock," dedim telaşla. "Buradan uzaklaşsak mı? Başka zaman geliriz."

Burnunu kırıştırdı. "Yarın bir daha buraya gelemem. Endişelenme, bir şey olmaz."

Tam ben panik atak geçirmek üzereyken apartmanın kapısı açıldı ve bir polis memuru ellerini arkadan kelepçelediği bir adamla dışarı çıktı. Anlaşılan benim için gelmemişlerdi. Muhtemelen yine bir uyuşturucu baskını yapmışlardı.

Derken kelepçeli adamın sol kaşının üzerindeki yara izini gördüm. *Xavier*'dı.

Arabanın camını indirdiğimde onu devriye aracına götüren polise şöyle bağırdığını duydum: "Bana inanmak zorundasınız! O uyuşturucular... onları ilk kez gördüm. Benim değiller!"

Arabayı park ettiğimiz yerden bile polis memurunun gözlerini devirdiğini görebiliyordum. "Tabii, tabii. Evinde bir ton eroin bulduğumuz herkes aynı şeyi söylüyor zaten."

Devriye aracına varmalarına birkaç adım kala Xavier'ın gözleri panikle irileşti. Bunun aptalca bir hareket olduğunu bilmesine rağmen polisin elinden kurtulup blokun aşağısına doğru koşmaya başladı. Fakat elleri arkadan kelepçeli olduğu için fazla uzaklaşamayacaktı. Polis memuru birkaç saniye içinde onu yakalayıp yere serdi.

Bu, aylardır izlediğim en iyi gösteriydi.

Brock karşımızdaki manzaraya şaşkın gözlerle bakıyordu. "Tanrım. Buradan taşınacağın için şanslısın."

"Bu o," diye fısıldadım. "Bana saldıran adam."

"Hadi canım. Uyuşturucu da mı kullanıyormuş? Gerçi hiç şaşırmadım."

Xavier'la konuştuğum zamanlarda uyuşturucu kullandığı hissine kapılmamıştım. Bana hep tamamen ayık görünmüştü. Ama evinde buldularsa... daha da iyisi orada bir dünya uyuşturucu buldularsa –sattığını ima etmeye yetecek kadar– o zaman yakın zamanda hapisten çıkamayacak demekti.

"Taşınmak zorunda değilim," deyiverdim.

Brock'ın ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Artık apartmanda olmayacak," diye açıkladım. "O yüzden taşınmama gerek yok."

Brock alt dudağını büzdü. "Anlamıyorum. Benimle yaşamak *istemiyor* musun?"

Bu son derece hileli bir soruydu. Evet, ferah, kliması olan, hırsızları engellemek için kapıcısı bulunan bir yerde oturmak güzel olurdu. Ama bunlar erkek arkadaşınızın yanına taşınmak için yeterli sebep olamazdı.

"İstiyorum," dedim. "Günün birinde. Ama... şimdi değil."

"Anlıyorum." Sesi sertti.

"Çok özür dilerim." Elini tutup sıktım ama o benimkini sıkmadı. "Ben sadece kendi alanına düşkün biriyim. Hepsi bu."

Mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Gerçekten hepsi bu mu?"

Brock'ın anne babasının, oğullarının birlikte yaşayacağı kadının geçmişini araştıracak tipte insanlar olduklarını düşünüyordum. Belki de çoktan araştırmışlardı. Ama Millie Calloway diye arattıklarından emindim ki tek kurtarıcım buydu. Yine de gerçek adımın Wilhelmina olduğunu öğrenmeleri an meselesiydi ve sonra Brock da her şeyi öğrenecekti.

Bunun olmasına fırsat vermeden gerçeği kendim anlatmalıydım.

Ama o pislik Xavier hapsi boyladığına göre kendime kısa bir erteleme hakkı tanıyabilirdim.

ON DOKUZ

Garricklerin çatı katı bugün sessizdi.

Misafir odasından ses geldiğini duymuştum ama ağlama, bağırma ya da şüphe uyandırıcı başka bir ses değildi. Sadece orada biri varmış gibiydi, rahatsız etmemem gereken bir kadın.

Gecelikteki kanı bulduktan sonra Douglas'ın bir bahane uydurup beni kovacağını sanmıştım ama henüz böyle bir şey yapmamıştı. Paraya ihtiyacım olduğu düşünülünce iyi ki de yapmamıştı. (Brock hâlâ yanına taşınmamı isteyip duruyordu ama şimdiye kadar onu savuşturmayı başarmıştım.)

Artık üzerinden birkaç gün geçmişken gecelikteki kırmızılığın o anda göründüğü kadar kaygı verici olmadığını düşünmeye başlıyordum. Kan lekesi olduğundan hâlâ emindim ama giysilerde kan lekesi olmasının birçok masum sebebi olabilirdi. Burun kanaması geçiren o kadar çok çocukla ilgilenmiştim ki anlayıp dinlemeden bir yargıya varmanın yanlış olduğunu biliyordum. Bu yüzden bu meseleyi aklımdan çıkardım.

Yani büyük oranda.

Diğer yatak odalarını toparladıktan sonra koridorun sonundaki büyük banyoya doğru yollandım. Genel olarak

banyolar çok pis değildi. Evde sadece iki kişinin yaşadığı düşünülünce gayet makuldü, ayrıca birinin evlerini sık sık temizlemesine gerek de yoktu ama onlarla tartışacak değildim. Ben temizlik yaparak para kazanıyordum ve zaten hayli temiz olan bir şeyi temizlemem gerekiyorsa öyle yapacaktım.

Fakat banyoya girdiğimde daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm. Mideme yumruk yemişim gibi hissetmeme neden olan bir şey.

Lavaboda kanlı bir el izi vardı.

Daha doğrusu yarım bir el iziydi. Sanki biri kanla kaplı eliyle lavaboya tutunmuş gibiydi.

Bakışlarım yere kaydı. İlk girdiğimde fark etmemiştim ama şimdi linolyum yer karolarının üzerinde minik minik kan damlaları görüyordum. Küçük bir iz oluşturuyorlardı.

Kırmızı damlaları takip ederek banyodan çıktım. Koridorun ışığı yanmadığı için ilk başta fark etmemiştim ama şimdi halının üzerinde yol yapan kan damlalarını görebiliyordum. Ve bu yol misafir odasının önünde bitiyordu.

Kapıyı çalmamalıydım. Burada çalışmaya başladığım ilk gün Douglas bunu açıkça belirtmişti. Kaldı ki kapıyı çaldığım o tek seferde Wendy Garrick beni gördüğüne hiç mutlu *olmamıştı*.

Ama aklıma yine Kitty Genovese geldi. Ortada ucu bu kapıya varan bir kan izi varken nasıl soruşturmazdım?

Böylece yumruğumu kaldırıp kapıyı çaldım.

Daha önce içeriden sesler geldiğini duymuştum ama birdenbire kapının öbür ucundaki tüm sesler kesildi. Kimse bana gel ya da gelme demedi. Ben de bir daha çaldım.

"Bayan Garrick?" diye seslendim. "Wendy?"

Cevap gelmedi.

Sinirle dişlerimi sıktım. İçeride ne olduğunu bilmiyordum ama kan kaybından ölmediğine emin olana kadar hiçbir

yere gitmeyecektim. Cesetlerin etrafını temizlememek gibi bir kuralım vardı.

Yapmamam gerektiğini bile bile elimi kapının topuzuna koydum. Fakat çevirmeye çalıştığımda dönmedi. *Kilitliydi.*

"Bayan Garrick," dedim, "banyonuz kan içinde."

Hâlâ cevap yoktu.

"Bakın, kapıyı açmazsanız polisi aramak zorunda kalacağım."

İşte bu cevap vermesini sağladı. Kapının ardından hışırtılar geldi, ardından hafif çatlak bir sesin, "Buradayım, iyiyim. Polisi arama," dediğini duydum.

"Emin misiniz?"

"Evet. Lütfen... git. Uyumaya çalışıyorum."

Arkamı dönüp gidebilirdim ama bunu yapamazdım. Banyodaki kanı gördükten sonra olmazdı. Mesele orada kan olması bile değildi, bunu yapanın ardında bıraktığı kan izini temizleyemeyecek kadar yaralı olmasıydı.

"Sizi görmek istiyorum," dedim. "Lütfen kapıyı açın."

"Söyledim ya... ben iyiyim. Dişim kırıldı sadece."

"Kapıyı iki saniyeliğine açarsanız sizi rahat bırakacağım. Ama siz kapıyı açana kadar şuradan şuraya gitmem."

Kapının ardında yine uzun bir sessizlik oldu. Beklerken bakışlarım banyodan buraya doğru ilerleyen kan damlalarına kaydı. Bunun için birçok masum açıklama vardı. Belki bacaklarını tıraş ederken kendini kesmişti. Belki sahiden dişi kırılmıştı.

Öte yandan o kadar masum olmayan açıklamalar da vardı.

Sonunda topuzdan bir *klik* sesi geldi. Kapının kilidi açılmıştı. Peşi sıra Wendy kapıyı araladı.

Gördüğüm şey karşısında çığlık atmamak için elimle ağzımı kapamak zorunda kaldım.

YİRMİ

"Wendy," dedim nefes nefese. "Aman Tanrım."

"Söyledim sana," dedi, "ben iyiyim. Göründüğü kadar kötü değil."

Hayatım boyunca birçok kötü şey görmüştüm ama Wendy Garrick'in yüzü yıllarca aklımdan çıkmayacaktı. Kadıncağız ölesiye dayak yemiş, görünüşe bakılırsa bu tek seferde de olmamıştı. Yüzünü kaplayan morlukların hepsi farklı iyileşme evresindeydi. Sol elmacık kemiğinin üzerindeki yeniye benzerken diğerlerinin renginin sarıya dönmüş olmasına bakılırsa çok daha önce atılmış bir yumruktan kalma gibilerdi.

Wendy bana kanın sebebinin dişinin kırılması olduğunu söylemişti ki yüzüne bunu yapan şeyin dişlerinden birini kırabileceğine kesinlikle inanıyordum.

"İlaçlarım yüzünden," dedi. "Düştüm ve kan sulandırıcı içiyorum. Bu yüzden vücudum kolay morarıyor."

Bu kadın aynaya bakmış mıydı? Sahiden bana bütün bunların *düşme* sonucu olduğunu mu söylemeye çalışıyordu?

Üzerinde pembe renkli çiçekli bir gecelik vardı ve tıpkı banyoda olduğu gibi onun önünde de kan lekeleri bulunuyordu. Dahası burada çalışmaya başladığımdan beri gördüğüm ilk kanlı gecelik değildi.

"Hastaneye gitmen lazım," diyebildim.

"Hastane mi?" İrkildi. "Orada tam olarak ne yapacaklar peki?"

"Kırığın var mı diye bakarlar."

"Yok. Ben iyiyim."

"Sonra da şikâyetçi olursun," diye ekledim.

Wendy Garrick morluklarla çevrili gözleriyle bana uzun uzun baktı. Derin bir nefes alırken yüzünü buruşturdu. Acaba kaburgası mı kırılmıştı? Öyleyse de hiç şaşırmazdım.

"Beni dinle, *Millie*," dedi alçak bir sesle. "Burada neler döndüğünü hiç bilmiyorsun. İnan bana bu meseleye dâhil olmak *istemezsin*. Git ve beni kendi hâlime bırak."

"Wendy..."

"Ciddiyim." Morarmış gözleri irileşirken ilk defa o gözlerde gerçek korku gördüm. "Kendi iyiliğin için bu kapıyı kapat ve buradan git."

"Ama..."

"*Gitmen* lazım, Millie." Şimdi sesinde insanın içini ürperten bir telaş vardı. "Burada olanları tahmin bile edemezsin. Arkana bile bakmadan *git*."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama benden önce davranarak kapıyı yüzüme kapattı.

Mesaj gayet açıktı. Bu evde neler dönüyorsa Wendy yardımımı *istemiyordu*. Karışmamamı istiyordu. Kendi işime bakmamı istiyordu.

Ne yazık ki bu konuda hiçbir zaman iyi olmamıştım.

YİRMİ BİR

2007 yılında, kısa süre önce her biri ortalama yüz dolar eden biletlerle kapalı gişe konser veren Josh Bell isimli ünlü bir kemancı sokak sanatçısı kılığına girmişti. Washington DC'de bir metro istasyonunda üzerinde kot pantolon ve tişörtle, yaklaşık dört milyon dolar değerindeki el yapımı kemanıyla konserinde çaldığı müzikleri çalmıştı.

"Neredeyse kimse durup onu dinlemedi," diye açıkladı Dr. Kindred öğrencilerle dolu dersliğe. "Hatta çocuklar durduklarında anne babaları onları çekiştirerek uzaklaştırdılar. Bu adam Boston'da kapalı gişe konser verdi ama o gün yalnızca elli kişi keman kutusuna bir dolar bırakmak için durdu. Söyleyin bakalım, bu durumu nasıl açıklarsınız?"

Kısa bir duraksamanın ardından önde oturan kız elini kaldırdı. Bu kız bütün sorulara parmak kaldırıyordu. "Bence bunun bir sebebi güzelliğin iddiasız ortamlarda daha az fark edilir olması."

Bronx'tan şehir merkezine gitmek için her gün metroyu kullanır, metronun gelmesini beklerken enstrüman çalan in-

sanlara sık sık denk gelirdim. Oturduğum apartmanın hemen yanındaki istasyon aklıma getirmek istemediğim nedenlerden ötürü sidik kokardı ama metroyu beklerken biri müzik çalıyorsa vakit o kadar da kötü geçmezdi.

Ben olsaydım durup Josh Bell'i dinlerdim. Her kuruşa ihtiyacım olmasına rağmen keman kutusuna bir dolar atardım.

"Tamam," dedi Dr. Kindred. "Başka etkenler olabilir mi?"

Bir an duraksadıktan sonra elimi kaldırdım. Profesör hariç sınıftaki en büyük kişiden on yaş kadar büyük olduğum için normalde derse pek katılmazdım. Ama kimse cevap verecek gibi görünmüyordu.

"Kimse ona yardım etmek istemedi," dedim.

Dr. Kindred başıyla onaylayarak sakalını sıvazladı. "Biraz açıklar mısın?"

"Eh," dedim, "içinde para olan bir keman kutusu vardı. İnsanlar onun para yardımı istediğini düşündüler. Ona yardım etmek istemedikleri için de görmezden geldiler. Durup dinlerlerse yardım etmek zorunda kalacaklarını düşündüler."

"Ah." Dr. Kindred başıyla onayladı. "Yardıma muhtaç birine yardım etmek zorunda kalacaklar diye güzel müziğin keyfini çıkarmak istemiyorlarsa insanlar için pek de iyi şeyler söyleyemeyiz, öyle değil mi?"

Profesör hâlâ bana baktığı için bir şey söyleme ihtiyacı duydum. "En azından elli kişi durmuş. Bu da bir şey."

"Çok doğru," dedi. "Bu da *bir şey*."

Ama ben olsaydım yardım ederdim. Ben her zaman yardım ederdim. Asla, *asla* arkamı dönüp gidemezdim, öyle yapmam gerektiğinde bile.

Dersten sonra okul binasından çıkarken caddede tanıdık bir yüz gördüm. Küçük kızı bana anne demekten vazgeçmeyince beni işten kovan Amber Degraw'ı görmek beni biraz şaşırtmıştı. Fakat şaşkınlığımın asıl sebebi onu görmekten

ziyade içinde Olive'in olduğu bebek arabasını itmesiydi. Küçük Olive elindeki çıngırağı ağzına sokabildiği kadar sokmuştu, parmakları salyayla kaplıydı.

Onun için çalıştığım dönemde Amber, Olive'i dışarı çıkarmaya hiç hevesli görünmüyordu. Dolayısıyla bu, ikisi için de güzel bir gelişmeydi.

Utanç verici bir karşılaşmayı engellemek için bir kenara saklanmayı düşündüm ama ben planımı uygulamaya koyamadan Amber beni gördü ve heyecanla el salladı. Belli ki beni nasıl kovduğunu tamamen unutuvermişti.

"Millie!" diye seslendi. "Tanrım, seni görmek ne kadar *güzel!*"

Gerçekten mi? Çünkü birbirimizi son gördüğümüzde hiç de öyle demiyordu.

"Merhaba, Amber," dedim. El mecbur kibar konuşacaktım.

Yanıma gelince durup bir an için bebek arabasını bıraktı ve parlak kızıl-sarı saçlarını düzeltti. Bugün baştan ayağa deri giymişti: deri pantolon, dizine kadar gelen deri çizmeler ve sütlü kahve rengi deri trençkot.

"Nasılsın?" Ben sanki işten kovduğu biri değil de başına birtakım kötü şeyler gelmiş bir arkadaşıymışım gibi başını yana yatırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim dişlerimin arasından. "Harika."

"Şimdi nerede çalışıyorsun?"

Ona şu anki işimden bahsetmek istemiyordum. Bu kadın beni olabilecek en saçma sebepten kovmuştu, her şeyi yapabilirdi. "Geçici işlerde çalışıyorum."

"Geçen gün seni yolda gördüm," dedi. "86. Cadde'deki şu eski binaya giriyordun. Douglas Garrick orada oturuyor, değil mi?"

Bunu bilmesine şaşırarak kalakaldım. Gerçi zengin çevrelerinde herkes herkesi tanıyor gibiydi. "Evet, şu sıralar Garrickler için çalışıyorum."

"Aa, o yüzden mi oradaydın?"

Amber'ın dudaklarında beliren gülümseme içimi huzursuz etti. Tam olarak ne ima ediyordu? "Evet..."

Bana göz kırptı. "Eminim her bakımdan tadını çıkarıyorsundur."

Ses tonu hiç hoşuma gitmemişti ama kendime burada durup onunla sohbet etmek zorunda olmadığımı hatırlattım, artık onun için çalışmamamın faydalarından biri de buydu. Ama çenesi salyadan parlayan küçük Olive'e selam vermek zorundaydım. Onu uzun zamandır görmemiştim ve bebekler o yaşta çok hızlı değişirlerdi. Muhtemelen beni hatırlamıyordu bile.

Sevecen bir sesle, "Merhaba, Olive!" dedim.

Olive çıngırağı boğazından çıkarıp iri mavi gözlerini bana çevirdi. "Anne!" diye sevinçle haykırdı.

Amber'ın benzi attı. "Hayır! O senin annen değil. *Benim!*"

"Anne!" Olive tombul kollarını bana doğru uzattı. "Anne!"

Ben onu kucağıma almayınca ufaklık ağlamaya başladı. Amber bana ters ters baktı. "Bak onu ne kadar üzdün!"

Bunun üzerine bana karşı tutumunu tamamen değiştirerek "Anne!" diye ağlamaya devam eden Olive'le beraber caddenin sonuna doğru koşturdu. Her şeye rağmen bu karşılaşma yüzümü güldürmüştü. Belli ki Olive beni hâlâ hatırlıyordu.

Amber'ın gözden kaybolmasını izlerken telefonumun çalmasıyla bütün keyfim kaçtı. Şu anda beni iki kişi arıyor olabilirdi. Ya karısını rahatsız ettiğim için kovulduğumu söyleyecek olan Douglas'tı ya da Brock'tı, ki Douglas'ın aramasını tercih ederdim.

Erkek arkadaşıma onunla yaşamak istemediğimi söylediğimden beri aramız limoniydi. Kendi alanıma ihtiyaç duyduğumu ve Xavier tutuklandığından beri kendimi daha güvende hissettiğimi defalarca açıklamama rağmen yine de anlamıyordu. İçimde, çok yakın zamanda ilişkimizi bir sonraki adıma taşımak zorunda kalacağımıza yoksa tamamen biteceğine dair kötü bir his vardı.

Ne var ki telefonuma baktığımda arayanın ne Douglas ne de Brock olduğunu gördüm. Bilmediğim bir numara arıyordu.

"Efendim?" dedim.

"Wilhelmina Calloway'le mi görüşüyorum?"

Hattın öbür ucundaki sesin bana arabamın sigortasının bitmek üzere olduğunu mu söyleyeceğini yoksa yabancı bir dilde bir şeyler mi zırvalayacağını merak ederek duraksadım. "Evet..."

"Merhaba! Ben İşbul'dan Lisa!"

Omuzlarım gevşedi. İşbul, temizlikçilik işim için ilan verdiğim siteydi. "Merhaba, Lisa."

"Bayan Calloway," dedi Lisa neşeli sesiyle, "e-postalarımıza cevap alamadığımız için kredi kartınıza ilişkin sizi ikinci kez arıyoruz."

"Kredi kartım mı?"

"Evet," dedi Lisa. "American Express kartınız onaylanmadı."

Aptallığım karşısında kafamı salladım. "Çok özür dilerim. O kartı iptal ettirdim. MasterCard'ımı kullanacaktım. Ama artık ilan vermeme gerek kalmadı."

"Anlıyorum," dedi Lisa, "sadece ödeme alamadığımız için ilanınızın hiç yayımlanmadığını bilmenizi isterim."

Birinci Cadde'nin tam ortasında duruverdim. "Bir dakika," dedim. "Ev temizliği için verdiğim ilan hiç yayımlanmadı mı?"

"Ödeme alamadığımız için ne yazık ki yayımlayamadık. Dediğim gibi, sizinle iletişime geçmeye çalışıyorduk..."

Ama onu dinlemiyordum. Temizlikçi pozisyonu için verdiğim ilan nasıl olur da internette hiç yayımlanmazdı? "Emin misin?" deyiverdim. "İlanımın hiç yayımlanmadığını söylüyorsun. Bir gün bile mi yayımlanmadı?"

"Bir gün bile yayımlanmadı," diye onayladı.

Birkaç ay önce iş aradığım zamanları hatırladım. Görüşmelerin çoğunu kendi ilanları aracılığıyla iletişime geçtiğim muhtemel işverenlerle yapmıştım. Aslına bakarsanız benimle ben talepte bulunmadan iletişime geçen tek bir kişi vardı.

Douglas Garrick.

YİRMİ İKİ

Bildiğim bir şey varsa o da bu meselenin özünü öğreneceğimdi.

Ben Douglas Garrick'i değil, Douglas Garrick *beni* aramıştı. Bunu dün gibi hatırlıyordum. Telefonu açtığımda bana evi temizleyecek, çamaşırları yıkayacak, ara sıra yemek yapacak ve ayak işlerini halledecek bir temizlikçi aradığını söylemişti. İlandan bahsetmemişti, daha doğrusu ben bahsettiğini sanmıyordum ama o zaman o sebeple aradığını sanmıştım. Ne de olsa ortada başka bir neden yoktu.

Peki ama ilanda görmediyse numaramı nereden bulmuştu?

Bütün bu olanlar canımı sıkıyordu. Xavier sözde hapiste olmasına rağmen hâlâ biri beni izliyormuş gibi hissediyordum. Şu siyah Mazda'yı Douglas'ın metresiyle birlikte girdiği apartmanın önünde görmüştüm. İlanım internette hiç yayımlanmamasına rağmen Douglas'ta numaram vardı.

Kim olduğumu biliyordu.

Caddenin ortasında, bir pizzacının önünde öylece duruyordum. Domates sosu, yağ ve erimiş peynirin iştah kabartan kokusu burnuma dolarken benim tek hissedebildiğim mide

bulantısıydı. Önümdeki caddeye göz atarak şüphe uyandıran herhangi bir şey var mı diye bakındım.

Douglas'ı görmedim. Xavier'ı görmedim.

Ama biri vardı. Biri beni izliyordu. Bundan adım gibi emindim.

Telefonumu yeniden çıkardım. Daha iki gün önce orada olmama ve evin hâlâ tertemiz olduğuna emin olmama rağmen Douglas'tan bu akşam temizliğe geleceğimi teyit eden bir mesaj vardı. Normalde ona cevap yazardım ama şu anda ekrandan gözlerimi alamıyordum. Fikrimi değiştirmeye kalmadan onu aramak için numarasına tıkladım.

Tam hat düştüğü anda arkamda bir telefon çalınca yüreğim ağzıma geldi.

Hemen arkama döndüm ama çalan telefon bir genç kıza aitti. Telefonu açarak yanımdan geçerken, "Aman Tanrım!" dediğini duydum. İyice paranoyaklaşmaya başlamıştım.

"Alo? Millie?"

Hattın diğer ucundaki ses Douglas'ındı. Hemen arkamda durmuyordu. Her neredeyse benim bulunduğum caddeden çok daha sessiz bir yerdeydi. "Ah, merhaba."

"Her şey yolunda mı? Bu akşam temizliğe geliyorsun değil mi?"

"Evet..." Onu aramadan önce ne söyleyeceğimi düşünmediğim için kendime sövdüm. Fevri davranıyordum. "Öz geçmişimi hazırlıyordum da sana hızlıca bir şey sorabilir miyim?"

"Bizi bırakmıyorsun, öyle değil mi?" Sesinde hafif bir tebessüm vardı ama altında karanlık bir şey de yatıyordu. "Umarım bırakmıyorsundur."

"Hayır, kesinlikle bırakmıyorum. Sadece ek iş bulmak istedim ve benden nasıl haberin olduğunu merak ediyordum. Mesela beni aramak için numaramı nereden almıştın?"

Bir müddet düşündü. "Aslına bakarsan bana numaranı Wendy verdi."

"Wendy mi? Karın mı?"

"Başka Wendy tanıyor musun?" Güldü. "Bir arkadaşının ona işinde çok iyi olduğunu belirterek numaranı verdiğini söyledi."

"Peki bu arkadaşın kim olduğunu söyledi mi?"

"Hayır." Şimdi sesi hafiften savunmacı bir havaya bürünmüştü. "Sana yeterince bilgi verdik. Lütfen bu konu hakkında Wendy'yi rahatsız etme."

"Tabii ki etmem," dedim. "Bilgi için çok teşekkür ederim. Ve bu akşam kesinlikle geleceğim."

Bu akşam oraya gidecektim. Ama bu meseleyi Wendy'ye sormayacağımı sanıyorsa çok yanılıyordu.

YİRMİ ÜÇ

O akşam çatı katına kuru temizlemeciden aldığım bir kucak dolusu kıyafetle gittim. Hepsi de Douglas Garrick'indi. Her biri bir yıllık kazancımdan daha pahalı olan dört takım elbise vardı. Bir çılgınlık yapıp içlerinden birini satmaya kalksam köşeyi dönerdim. Ama değmezdi. Douglas'tan zaten ödüm kopuyordu ve istediğim son şey onu kızdırmaktı.

Gerçi bugün yapacağım şey pekâlâ bu görevi görebilirdi.

Kuru temizlemeciden aldığım kıyafetleri kolumun üzerine asarak oturma odasına girdiğimde ev sessizdi. Wendy muhtemelen yukarıdaydı, Douglas da geç vakte kadar çalışacak olmalıydı. Ya da metresiyle birlikteydi. Attığım her adımda ayakkabılarımın basamaklarda çıkardığı ses tüm çatı katında yankılanırken takım elbiseleri üst kata çıkardım. Bundan çok daha büyük evler temizlemiştim ama bu kadar yankı yapan bir evde ilk kez çalışıyordum. Acaba binanın yaşıyla mı alakalıydı?

Misafir odasının kapısının kapalı olmasına hiç şaşırmadım. Douglas'ın takım elbiselerini alıp büyük yatak odasına

götürdüm. Onları askıya asarken aklım misafir odasında kilitli kadındaydı. Bugün onunla konuşmaya kararlıydım.

Takım elbiseleri asar asmaz koridorun sonundaki odaya doğru sessizce ilerledim.

Nedense koridordaki ışıklar yanmıyordu. Bir keresinde Douglas'a sorduğumda elektrik tesisatında sorun olduğunu söylemişti. Tamir ettireceğini gevelemişti ama o ışıklar ben burada çalışmaya başladığımdan beri yanmıyordu. Yapının bu kadar eski olmasının yanı sıra ikinci katta ışıklandırmanın az olması da buraya ürkütücü bir hava katıyordu.

Misafir odasının önünde durdum. Ayaklarımın altındaki halı temizdi: oksijenli suyla banyodaki kanı yıkamış, halıdaki lekeleri silmiştim. Wendy'nin kanının halıya damladığına dair tek bir iz bile yoktu. Ve Douglas bildiğimi bilmiyordu.

Tam yumruğumu kaldırmış kapıyı çalacakken içimden bir ürperti geçti. Onunla son konuştuğumda Wendy'nin yaptığı uyarıyı hatırlamadan edemedim:

Kendi iyiliğin için bu kapıyı kapat ve buradan git.

Kuşkularımı bastırdım. Ben asla, *asla* arkamı dönüp gitmezdim. Yeniden cesaret bularak kapıyı çaldım.

Ona kapıyı açması için yalvarmaya hazırdım ama bu sefer kapının öbür tarafında ayak sesleri duydum. Bir an sonra kapı aralandı. Bir kez daha Wendy'nin morluklar içindeki yüzüne bakıyordum fakat kuşkusuz birkaç gün önce olduğundan daha iyi görünüyordu.

"Ne istiyorsun?" derken sesinde teslimiyet vardı. "Uyumaya çalışıyordum."

Bakışlarım, şükürler olsun ki bu sefer üzerinde kan lekesi bulunmayan açık sarı geceliğine kaydı. "Geceliğin çok güzelmiş. Ben Mets tişörtümle uyuyorum."

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Beni bunu söylemek için mi uyandırdın?"

"Hayır... hayır, bunun için değil. Aslına bakarsan sana bir şey sormak istiyorum."

Wendy ağırlığını bir terlikli ayağından diğerine verdi. Daha önce ne kadar zayıf olduğunu fark etmemiştim. Kadın düpedüz bir deri bir kemikti. Hastalığından ötürü olabilirdi ama hayatımda onun kadar sıska birini gördüğümü sanmıyordum. Köprücük kemikleri çubuk misali çıkıntı yapıyordu ve geceliğini düzeltmek için uzandığında mavi damarlı elinin her bir kemiğini görmüştüm. Gözleri küçücük suratında kocaman duruyordu. "Ne istiyorsun?"

"Numaramı nereden bulduğunu öğrenmek istiyorum."

Kestane rengi saçının bir tutamıyla oynarken bileğinden düşen bilekliği tanıdım. Geçenlerde Douglas'ın ona hediye ettiği bileklikti. "Nasıl yani?"

"Douglas temizlik işi için beni arasın diye numaramı ona senin verdiğini söyledi. İyi ama numaramı nereden buldun?"

"İlan vermiştin, değil mi? Öyle bulmuş olmalıyım." Derinden bir iç çekti. "Şimdi kusura bakmazsan yatağa döneceğim. Uzun bir gün oldu."

"Aslına bakarsan ilanın hiç yayımlanmadığını öğrendim. O yüzden yine soruyorum, numaramı nereden buldun?"

Wendy'nin zihnindeki çarkların döndüğünü görür gibiydim. Başka bir yalan uyduramadan araya girdim: "Bana doğruyu söyle."

Bakışlarını yere indirdi. "Lütfen. Bunu yapmak istemiyorum. Unut gitsin."

Dişlerimi sıkarak, "Söyle," dedim.

"Neden söylediğim hiçbir şeyi yapmıyorsun?" diye yakındı. "Tamam. Numaranı Ginger Howell'dan aldım, oldu mu?"

Beklemediğim anda yumruk yemişim gibi hissediyordum. Ginger Howell'ın kim olduğunu biliyordum ama onu yıllardır görmemiştim. Tam olarak iki yıldır. Enzo İtalya'ya

gitmeden önce yanında çalıştığım son kadınlardan biriydi. Ona, canavar kocasından boşanmasına yardım edecek, koşula bağlı çalışmaya gönüllü bir avukat bulmuştuk. Kocası boşanmamak için elinden geleni ardına koymamıştı, biz de Ginger'a yeni bir pasaport ve kimlik çıkarmak üzereydik ama sonunda adam razı olmuştu.

Ginger'ın iyi olduğunu umdum. İyi birine benziyordu. Kocasının ona yaptıklarını hiç hak etmiyordu.

Ama Wendy beni Ginger'dan duyduysa o zaman...

"Douglas'tan neden beni aramasını istedin, Wendy?" dedim. Dudaklarını araladığında ekledim: "Bana gerçek sebebini söyle."

Hâlâ bana bakmıyor, bunun yerine halıyı izliyordu. "Bence biliyorsun."

Zihnimde donuk bir çınlama yankılandı. Bu eve girdiğim anda bir tuhaflık olduğunu sezmiştim zaten. Ama ne zaman Wendy'yle iletişim kurmaya çalıştıysam beni geri çevirmişti.

"Bileğimi kırdım," dedi buruk bir sesle. "Beni itip düşürdüğünde bileğim kırıldı ama doktora gittiğimde muayene odasından çıkmadı. Onlara buzda kayıp düştüğümü söylemek zorunda kaldım. Ev için yardım almama sırf bu yüzden izin verdi, yoksa buraya başka kimsenin gelmesine izin vermiyor."

Ellerimi yumruk yaptım. "Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü seni buraya getirmek aptalca bir fikirdi." Kan çanağına dönmüş gözleri yaşlarla doldu. "Çaresiz hâldeydim ama seni gördükten sonra yapamayacağımı anladım. Douglas'ı tanımıyorsun. Nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Ondan kurtulmak *imkânsız*."

"Yanılıyorsun," dedim.

Başını arkaya atarak acı bir kahkaha patlattı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Douglas *her yerde. Her şeyi* görüyor."

Sokaklarda birinin beni izlediğini düşündüğüm zamanları hatırladım. "Şu anda bizi görüyor mu? Bu konuşmayı dinliyor mu?"

"Bil... bilmiyorum." Bakışları koridorda gezindi. "Evde herhangi bir kamera bulamadım ama bu olmadığı anlamına gelmez. Douglas'ın aklımıza hayalimize gelmeyecek bir teknoloji erişimi var. O bir dâhi." Bu seferki kahkahası acıydı. "Eskiden bunu çok çekici bulurdum."

"Yine de denemeye değer."

Yara bere içindeki yanakları hafifçe kızardı. "Anlamıyorsun. İzimi bulmak için son kuruşuna kadar harcar."

Haklıydı, Douglas'ın harcayacak çok parası vardı. Onun gibi bir kocadan kaçmak zor olacaktı, neler yapabileceği hakkında sahiden hiçbir fikrim yoktu. Dahası Wendy'ye yardım edebileceğimden emin değildim. Bilhassa da Enzo'nun kaynaklarına sahip değilken... Benim her şey için "bir tanıdığım" yoktu. Bu yüzden bu işleri bırakıp üniversite diplomamı almaya odaklanmaya yemin etmiştim, böylece kadınlara yasaları çiğnemeden yardım edebilecektim. Ama her bir zerrem bu kadına yardım etmeyi denememi söylüyordu. Hem de hemen.

Ben asla metro istasyonunda yardıma ihtiyacı olan bir adamın yanından öylece geçip gitmezdim. Ya da evimin önünde öldüresiye bıçaklanan bir kadını görmezden gelmezdim. Burnumun dibinde böyle bir şey olmasına asla müsaade etmezdim.

"Paran var mı?" diye sordum. "Nakit paran yani?"

Tereddüt ederek başıyla onayladı. "Çaktırmadan mücevherlerimi satıyorum. O kadar çok var ki... ne zaman beni dövse yeni ve pahalı bir şey alır. Bulacağını sanmadığım bir yerde biraz birikmişim var. Uzun süre idare etmez ama yeterince eder."

Zihnim çalışmaya başlamıştı bile. "Sana yardım edebilecek bir arkadaşın var mı? Douglas'ın tanımadığı bir arkadaş mesela? Liseden, üniversiteden ya da..."

"Lütfen dur," dedi boğuk bir sesle. "Sana söylemeye çalıştığım şeyi anlamıyor gibisin. Douglas son derece tehlikeli biri. Bu adamı hafife alamazsın. Bana yardım etmeye çalışırsan ve işe yaramazsa... çok pişman olursun. İnan bana."

"Ama Wendy..."

"*Yapamam, tamam mı?*"

Sol bileğindeki bilekliğe baktı, Douglas'ın onu bana gösterirken ne kadar gururlu göründüğünü hatırlıyordum. Wendy gözlerinde fırtınalı bir bakışla bilekliğin klipsini açıp incecik bileğinden çıkardı.

"Bana verdiği hediyelerden nefret ediyorum." Sesinden zehir akıyordu. "Ben onları görmeye tahammül edemezken benden takmamı bekliyor."

Bilekliği avucunun içinde sıktı, sonra uzanıp benim elimi tuttu. Bilekliği avucumun içine bıraktı. "Çek şunu gözümün önünden. Artık bakamıyorum bile. Sorarsa... kaybettiğimi söylerim."

Elimi açıp küçük bilekliğe baktım. Acaba kanıyla lekelenmiş miydi? "Bunu alamam, Wendy."

"O zaman at gitsin," dedi tükürürcesine. "Evimde istemiyorum. Hele ki içine yazdırdığı şeyden sonra."

Bilekliği yüzüme yaklaştırıp yazıyı inceledim. Küçücük harflerle şöyle yazıyordu:

W'ye, Sonsuza kadar benimsin, Sevgiler D.

"Onun sonsuzu," dedi acı acı. "Onun malı."

Mesaj gayet açık ve netti.

"Lütfen sana yardım etmeme izin ver." Uzanıp bileğini tuttum ama bahsettiği kırık bileği olabileceğini unutmuştum. Yüzünü buruşturunca hemen bıraktım. "Ne gerekirse

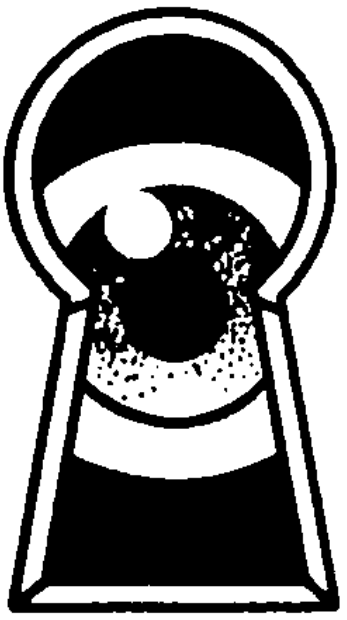
yaparım. Kocandan korkmuyorum. Seni kurtarmanın bir yolunu bulabiliriz."

Derken gözlerinde bir şey parladığını gördüm. Bir anlık tereddüttü bu. *Umuttu.* Kısacık bir an sürdü ama oradaydı. Bu kadın çaresizdi.

"Olmaz," dedi keskin bir tavırla. "Artık gitmen gerek."

Ben bir şey diyemeden kapıyı yüzüme kapattı.

Wendy Garrick'in kocasından ödü kopuyordu, açıkçası o adamdan ben de korkuyordum. Ama bunca yılın ardından korkunun beni kontrol etmesine izin vermemeyi öğrenmiştim. Xavier'ı alt etmiştim. Douglas kadar güçlü adamları alt etmiştim. Wendy'nin ne dediği umurumda değildi. Douglas'la başa çıkabilirdim.

YİRMİ DÖRT

Karşıdan karşıya geçerken beni bisiklet yolunda çiğnemeye kalkan her bisikletli için köşeye para atsaydım Garrickler için çalışmama gerek kalmazdı. Garricklerin apartman dairesine doğru yürürken kaskı olmayan ve cep telefonuyla konuşan bir bisikletli az kalsın beni hastanelik ediyordu. Neden hep cep telefonuyla konuşan ve kaskı olmayan bisikletlilerdi? Sanki *kural*dı.

Tam binanın girişine varacakken çantamdaki telefonum çaldı. Telesekretere düşmesine izin versem mi diye düşünerek duraksadım. Sonra elimi çantama sokup telefonu çıkardım. Ekranda Brock'ın adı yazıyordu. Telesekretere düşmesine izin vermek şimdi aklıma daha çok yatmıştı. Onunla neden yanına taşınamayacağıma dair bir tartışmaya daha girmek istemiyordum. Ya da onun söylediği gibi *taşınmadığıma.*

Sonunda iç çekip telefonumdaki yeşil tuşa bastım. "Alo?"

"Selam, Millie," dedi. "Bu akşam yemeği birlikte yiyelim mi?"

"Bugün geç vakte kadar Garricklerin evinde olacağım sanırım," dedim ki yalan da sayılmazdı.

"Ya."

Acaba sormayı bırakana kadar daha kaç yemek davetini geri çevirmem gerekecekti? Gerçi bunu istemiyordum. Belki âşık değildim ama ondan çok hoşlanıyordum. Onu kaybetmek istemiyordum.

"Baksana," dedim, "Douglas yarın birkaç günlüğüne şehir dışına gidecek, yani yemek yapmama ihtiyaçları olmayacak. Yarın akşam buluşalım mı?"

"Olur." Sesi biraz tuhaftı. "Bu arada yemekte seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Gergin bir kahkaha attım. "Kulağa hiç iyi gelmiyor."

"Ben sadece..." Boğazını temizledi. "Senden çok hoşlanıyorum, Millie. Sadece beni hayatında nereye koyduğunu konuşmamız gerek."

"Gayet güzel bir yere."

"Öyle mi gerçekten?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Ama haklıydı. Brock'la konuşmamız gerekiyordu. Hem de en kısa zamanda. Ona geçmişimi anlatmam gerekiyordu, sonrasında ilişkimize devam etmek isteyip istemediğine o karar verirdi. On yıl hapis yattım diye gözü korkacak bir adam olmadığını düşünüyordum ama söylediğimde yüzünün alacağı ifadeyi düşünmeden de edemiyordum. Mutluluğa benzer bir ifade olmayacağı kesindi.

"Tamam," dedim. "Konuşalım."

"Yedide benim evde buluşuruz, olur mu?"

"Tabii."

Hattın diğer ucunda bir duraksama olunca bana yine beni sevdiğini söyleyeceğinden korktum ama neyse ki, "Yarın görüşürüz," dedi.

Telefonu kapattıktan sonra bir müddet ekrana bakakaldım. Şimdi onu geri arayıp her şeyi anlatsam ne olurdu? Yara bandını birden çekmek gibi. Böylece içimdeki bu huzursuzluğu bir gün daha taşımak zorunda kalmazdım.

Hayır, bunu yapamazdım. Yarına kadar beklemek zorundaydı.

Midemde bir ağırlıkla binaya girdim. Kapıcı koşarak gelip kapıyı tuttu ve tutarken de bana göz kırptı.

Bu bana biraz tuhaf gelmişti. Adam benden en az otuz yaş büyüktü. Bana asılmaya mı çalışıyordu? Bir an için daha önce bana göz kırpıp kırpmadığını hatırlamaya çalıştım ama sonra üzerinde durmamaya karar verdim. Sapık kapıcı başımdaki dertlerin en küçüğüydü.

Yirminci katta asansörün dişlileri durup kapıları çatı katına açıldığında az kalsın aklım başımdan gidiyordu. Son birkaç aydır buraya hiçbir gelişimde böyle bir şey görmemiştim. Ağzımın bir karış açık kalmasına yetecek kadar şaşırtıcıydı.

Wendy odasından çıkmış, asansörünün önünde duruyor ve iri yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

"Konuşmamız lazım," dedi.

YİRMİ BEŞ

Beni kolumdan tuttuğu gibi kanepeye doğru çekiştirdi. Sıskalığına karşın hayli güçlüydü. Nedense buna pek şaşırmamıştım.

Kanepeye oturduğumda o da yanıma oturup incecik dizlerini örten geceliğini düzeltti. Yüzündeki morluklar epey geçmişti ama gözleri son gördüğümdeki kadar kızarıktı.

"Bana yardım etmeye gönüllü olduğunu söylemiştin," dedi. "Ciddi miydin?"

"Tabii ki ciddiydim!"

Dudakları minicik bir gülümsemeyle titreşti. O anda Wendy'nin çok güzel olduğunu fark ettim. Vücudunun sıskalığı ve morlukları yüzünden daha önce anlamamıştım. "Tavsiyeni dinledim."

"Tavsiyem mi?"

"Sen gittikten sonra," dedi, "kendimi öldürmeyi düşündüm."

Soluğum kesildi. "Ben sana böyle bir tavsiye *vermedim*."

"Biliyorum," dedi çabucak. "Ama artık ümidim kalmamıştı. Douglas'a seni işe aldırmam bu korkunç durumdan kurtulmak için son çırpınışım gibi bir şeydi. Seni gönderdiğimde

ondan kaçmamın hiçbir yolunun kalmadığını düşündüm. Bu yüzden de banyoya gittim ve bileklerimi kesmeyi düşündüm."

"Aman Tanrım, Wendy..."

"Ama yapmadım." Çenesini dikleştirdi. "Çünkü ilk defa tamamen yalnız olmadığımı hissettim. Sonra Douglas'ın tanımadığı birine ulaşmama dair söylediklerini düşündüm. Geçmişimden onun hiç tanışmadığı birine. Aklıma üniversiteden arkadaşım Fiona geldi. En yakın arkadaşlarımdan biriydi ama uzun zamandır konuşmadık, sosyal medyada da hiçbir bağlantımız yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani ona ulaşmaya mı çalışacaksın?"

"Ulaştım bile." Wendy'nin normalde soluk olan yanakları pembeleşti. "Üniversiteden başka bir arkadaşı arayarak –tabii ki ona gizlilik yemini ettirdim– telefon numarasını buldum ve sabah Fiona'yla saatlerce konuştuk. Kuzey New York'ta, Postdam'ın eteklerinde çiftliği varmış. Sabit telefonu dışında tamamen izole bir hayat yaşıyor. Ona durumumu anlattığımda yanında istediğim kadar kalabileceğimi söyledi."

Girişimini takdir etsem bu sorununu çözmeye yetmezdi. Douglas onu orada bulamasa bile ömrünün sonuna kadar kuzey New York'ta saklanamazdı. Kimliği ya da sosyal güvenlik numarası olmadan iş bile bulamazdı. İşte Enzo bu konularda yardım ediyordu. Wendy gerçek adını bir yerde kullandığı anda Douglas elindeki kaynaklarla onu bulurdu. Ayrıca söz konusu bu servet sahibi ve nüfuzlu adamlar olduğunda polise gitmenin hiçbir yararı olmadığını tecrübelerimden biliyordum. Kimlere para yedireceklerini çok iyi biliyorlardı.

"Kalıcı bir çözüm olmadığını biliyorum," dedi kabul etti. "Ama olsun. Sonraki adımıma karar verebileceğim kadar orada kalsam yeter. Belki ondan saklanırken sistemde yolumu belirlememe yardımcı olacak bir avukat bulurum. Ya da belki de hayata baştan başlamama yardım edecek birini

bulurum." Titrek bir nefes aldı. "Önemli olan artık onunla olmayacağım. Onun da beni bulamayacağı."

"Harikasın, Wendy," dedim. Son derece kazançlı bir işi kaybetmek üzere olsam bile bu dediğimde ciddiydim. Geçen gün zorla elime tutuşturduğu bilekliği saklamıştım, onu okutarak bir aylık kiramı çıkarabilirdim. Hem içimden bir ses yarınki konuşmamızdan sonra Brock'ın yanına taşınabileceğimi söylüyordu. (Ya da sonsuza dek ayrılacaktık. İkisinden birisi olacaktı.)

"Ama hepsi bu kadar değil," dedi Wendy, "yardımına ihtiyacım var."

"Tabii ki! Ne istersen."

"Aslında büyük bir şey isteyeceğim," dedi. "Ama karşılığını alacaksın."

"*Ne istersen.*"

"Bir araca ihtiyacım var." Geceliğinin yakasını çekiştirirken eli hafifçe titriyordu. "Douglas yarın şehir dışına çıkınca kaçmayı planlıyorum. Ülkenin öbür ucunda olacak, yani kaçtığımı anlasa bile yapabileceği bir şey olmayacak, en azından hemen."

"Tamam..."

"Fiona, Albany'ye kadar gidebilirsem beni oradan alacağını söyledi," dedi. "Çiftliğini bütün gün boş bırakamaz. Yani beni Albany'ye götürecek bir arabaya ihtiyacım var. Kendim kiralardım ama o zaman kimliğimi kullanmam gerekir ve..."

"Ben yaparım," diye sözünü kestim. "Arabayı kiralarım. Seni Albany'ye kadar bırakırım, sorun değil."

"Teşekkür ederim, Millie." Ellerimi tuttu. "Söz veriyorum, sana nakit para vereceğim. Ne kadar minnettar olduğumu tahmin bile edemezsin."

"Boş ver şimdi parayı," dedim genel olarak parayı son derece önemsesem de. "Senin nakde benden daha çok ihtiyacın var."

Wendy kollarını boynuma doladığında vücudunun aslında ne kadar narin olduğun olduğunu fark ettim. Ona fazla sıkı sarılırsam kemiklerini kırabilirdim.

Geri çekildiğinde gözlerinde yaşlar vardı. "Yalnız şunu bil ki bana yardım ederek kendini tehlikeye atıyorsun."

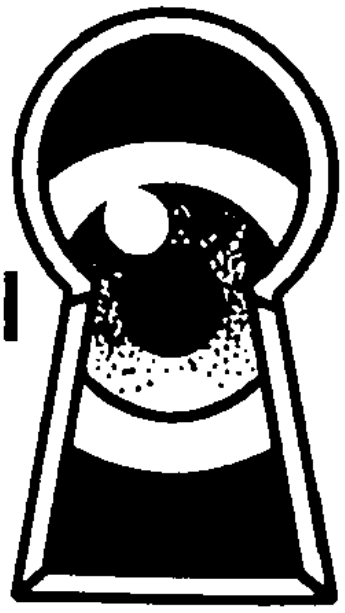
"Anlıyorum."

"Hayır, *anlamıyorsun*." Hafiften çatlamış dudaklarını yaladı. "Douglas son derece tehlikeli biri ve sana söylüyorum, beni bulup buraya geri getirmek için her şeyi yapar. *Ne gerekiyorsa*."

"Korkmuyorum," dedim.

Ama kafamın içinde bir ses belki de korkmam *gerektiğini* söylüyordu. Douglas Garrick'i hafife almanın ölümcül bir hata olacağını.

YİRMİ ALTI

Ertesi sabah araba kiralamaya gittim.

Gerek olmadığını söylememe rağmen Weny kiralama ücretini bana nakit olarak vermişti ama ben kredi kartımı kullanacaktım. Bu işin ucunun ona değmesini istemiyordum.

Douglas Garrick'in karısının ortadan kaybolmasıyla bir ilgim olduğundan şüphelenmesi kuvvetle muhtemeldi elbette. Ama asla Wendy'yi ele vermezdim. Bana işkence yapsa bile vermezdim ki yapmaz diyemiyordum. Karısının yüzünü o hâle getiren adamdan her şey beklenirdi.

Resepsiyonda yaşı araba kiralamaya yetmezmiş gibi görünen bir kız beni neşeli bir sesle karşıladı. "Merhaba, Mutlu Oto Kiralama'ya hoş geldiniz! Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Gri bir Ford Focus ayırtmıştım," dedim. "Rezervasyonu internetten yaptım."

Kız verdiğim bilgileri bilgisayara girerken ben de masanın üzerinde parmaklarımla ritim tuttum. Orada beklerken birdenbire ensem karıncalanmaya başladı. Sanki biri beni izliyormuş gibi. Yine.

Arkama döndüm. Oto kiralamacının cam vitrini boydan boya araba fotoğraflarıyla kaplıydı, yani birisi pekâlâ içeriye bakıyor olabilirdi. Hatta adamın teki yüzünü cama yapıştırmış bana bakarken bulacağımı bekliyordum ama kimse yoktu.

İstemsizce ürperdim. Bayan Randall'ın söylediğine göre Xavier Marin hapisteydi. Kefaletle serbest kalma hakkı yoktu, kadın onu kodese tıktırmıştı. O hâlde neden hâlâ birinin beni izlediği hissine kapılıyordum? Üstelik bu ilk kez de olmuyordu. Xavier tutuklandığından beri en aşağı beş altı kez böyle hissetmiştim.

Doğrusu şu ki beni kimin izlediğini bilmiyordum. Ya bütün şehirde karış karış beni takip eden kişi başından beri Douglas Garrick'se? Gerçi onun için çalışmaya başlamadan önce bile izlendiğimi hissettiğimden bu pek de mantıklı değildi. Yine de bu ihtimali göz ardı edemezdim. Ne de olsa o restoranın bahçesinde otururken gördüğüm kişi oydu.

Ya Douglas'ın ne yaptığımızdan haberi varsa? Ya *izliyorsa*?

"Arabanızı buldum," dedi kız. "Kırmızı Hyundai."

"Hayır," dedim sabırsızca. "Gri Ford Focus için rezervasyon yaptırdım." Kimliğimizi gizlemek ve dikkat çekmemek en elzem şeylerdi. Bunu Enzo'dan öğrenmiştim.

"Size ne diyeceğimi bilmiyorum. Burada kırmızı Hyundai yazıyor. Şu anda stokumuzda gri Ford Focus yok."

"İnanamıyorum ya. Rezervasyon yaptırıyorum ama elinizde rezervasyon yaptırdığım araç yok, öyle mi?"

Çaresizce omuzlarını silkti. Kaldı ki bu bana ilk kez olmuyordu. Ayırttığınız aracı başkasına vereceklerse rezervasyon yaptırmanın anlamı neydi? "Kırmızı araba istemiyorum," dedim sertçe. "Bari gri Hyundai yok mu?"

Başını salladı. "Sedanlarımız tükendi. Fakat isterseniz size gri Honda CRV verebilirim."

Bir an için SUV model bir aracın mı yoksa kırmızı bir sedanın mı daha fazla dikkat çekeceğini düşündüm. Sonunda kırmızı Hyundai'ı seçtim. İşin aslı bir an evvel buradan çıkıp gitmek istiyordum. Bu yolculuğun amacı Wendy'yi şehirden uzaklaştırmaktı ama kendim de şehirden uzaklaşsam hiç fena olmazdı doğrusu.

YİRMİ YEDİ

Trafiği de hesaba katarsak gideceğimiz yere varmamız aşağı yukarı beş saat sürecekti. En azından GPS öyle diyordu.

Albany'ye yaklaştığımızda otoyol kenarında ucuz bir motel bulacaktık. Ben Wendy'yi oraya bırakacaktım, ertesi sabah da Fiona gelip onu oradan alacaktı. Wendy yanına iki üç hafta idare edecek kıyafet ve birkaç ay yetecek nakit para almıştı.

Douglas onu asla bulamayacaktı.

Bana göz kırpıp duran kapıcı Douglas'a karısının hizmetçiyle birlikte kırmızı bir sedana bindiğini gördüğünü söyleyemesin diye direkt göze çarpan kırmızı Hyundai'mi apartmandan bir blok öteye park ettim. Araba o kadar kırmızıydı ki sanki itfaiye aracı kullanıyordum. Fakat artık yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Arabada oturmuş Wendy'nin ortaya çıkmasını beklerken telefonuma Douglas'tan mesaj geldi:

Bu akşam gelecek misin?

Kendisi yokken benden evi temizlememi istemişti. Kabul etmiştim ve şimdi, şehir dışındayken bile temizlik programımı

takip edip onaylamasına hiç şaşırmıyordum. Eve döndüğünde karısını bulamayacağını bildiğim için kabul etmek içimi biraz huzursuz etmişti. Ama her şey olağanmış gibi davranmak adına şöyle cevap yazdım:

Geleceğim.

Tabii ki gitmeyecektim. O sırada karısını güvenli bir yere götürüyor olacaktım.

Oto kiralamadaki karışıklık yüzünden moralimin bir hayli bozulmasına ve önümde uzun bir yolculuk olmasına rağmen kendi kendime gülümsedim. Wendy nihayet Douglas'ı terk ediyordu. Beni en tatmin eden şey buydu işte. Sırf bu yüzden sosyal hizmetler diploması almaya karar vermiştim. Hayatımı onun gibi insanlara yardım ederek geçirmek istiyordum.

Dikiz aynasından Wendy'nin iki bavulla bu tarafa doğru geldiğini gördüm. Saçlarını basit bir atkuyruğu yapmıştı, burnunun üzerinde koyu renkli güneş gözlüğü duruyordu, rahat bir kapüşonlu sweatshirtle kot pantolon giymişti.

Bavullarını bagaja koymasına yardım etmek için arabadan indim. Beni görünce âdeta yüzü aydınlandı. "Kotların ne kadar rahat olduğunu unutmuşum," dedi.

"Kot pantolon giymez misin?"

"Douglas onlardan nefret eder." Burnunu kırıştırdı. "Bu yüzden yanıma sadece kot pantolon aldım!"

Bavulunu bagaja koyarken güldüm. İkimiz de arabaya bindik, GPS'i başlattım ve yola düştük. Birkaç yıldır direksiyon başına geçmemiştim, yeniden araba kullanmak iyi geldi doğrusu. Şehir içinde araba kullanmak inanılmaz stresliydi elbette ama yakında otoyola çıkacaktık ve sonrası yağ gibi akacaktı, en azından iş çıkış saatine kadar.

"Douglas herhangi bir şeyden şüphelendi mi?" diye sordum.

Güneş gözlüğünü düğme burnunun kemerine doğru itti. "Sanmıyorum. Gitmeden önce vedalaşmak için odama geldi

ama uyuyor numarası yaptım." Kol saatine baktı. "Şu anda Los Angeles uçağına biniyor olmalı."

"Güzel."

Güneş gözlüğünün altından bana baktı. "Bundan kimseye bahsetmedin, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Kimseye söylemedim."

Rahatlamışa benziyordu. "Buradan gitmek için sabırsızlanıyorum. Dün gece gerginlikten hiç uyuyamadım."

"Endişelenme. Ben çok hızlı bir sürücüyümdür. Göz açıp kapayıncaya kadar motele varırız."

Bu söylerken kırmızı ışığı son anda fark etmemle freni kökledim, çarpmama ramak kalan bir yaya da bana orta parmağını gösterdi. Tamam, oraya hızlıca gitmemiz gerekiyordu ama tek parça hâlinde de gitmemiz gerekiyordu.

Yeşil ışığın yanmasını beklerken dikiz aynasından baktığımda arkamdaki bir araba dikkatimi çekti. Siyah bir sedandı.

Ve sağ ön farı çatlaktı.

Yoksa sol muydu? Aynada sağı solu hep karıştırdığımdan başımı arkaya çevirip baktım. Hayır, kesinlikle *sağ* ön farı çatlaktı.

Ön ızgarasını daha iyi görebilmek için boynumu uzattığımda orada küçük, yuvarlak Mazda logosunu gördüm. Kalbim tekledi. Sağ ön farı kırık olan siyah bir Mazda'ydı. Son birkaç ayda defalarca gördüğüm araba.

Plakasını okumaya çalıştım ama daha başını bile okuyamadan arkamda kornalar ötmeye başladı. Pekâlâ, biri silahını çıkarıp beni vurmadan ilerlemem gerekiyordu.

"İyi misin?" Wendy'nin güneş gözlüğünün ardındaki alnı kırışmıştı. "Ne oldu?"

Ona ne kadarını söylemem gerektiğini düşündüm. Araba kullanırken plakayı doğru dürüst okumama imkân yoktu ama aynı zamanda Wendy zaten fazlasıyla gergindi. Birinin beni

takip ediyor olabileceğini söyleyerek onu daha da korkutmak istemiyordum.

Bilhassa da bu biri kocasıysa.

Douglas olmak zorunda değildi. Bayan Randall'ın söylediklerine rağmen Xavier Marin'in hapisten çıkmış olması da mümkündü. Şimdi de beni rahatsız ediyordu belli ki.

Fakat böylesi hiç mantıklı değildi. Hapiste olsun ya da olmasın, Xavier şu anda kendi sorunlarıyla boğuşuyordu şüphesiz. Vaktini Manhattan'da beni takip ederek bile harcamazdı, kaldı ki ta Albany'ye kadar takip etsin.

Otoyola doğru ilerlerken arabayı yaratıcı biçimde sürmeye çalıştım. Benimle birlikte şerit değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için Mazda'yı görüş alanımda tutarak sağ sol yapıyordum. Her seferinde değiştirmiyordu ama ne zaman aynalardan baksam arkamdaydı. Bir ara plakasının ilk üç karakterini görmeyi başardım: 58F

Beni takip eden arabanın plakasındakilerle aynı karakterlerdi.

"Millie!" dedi Wendy soluk soluğa, az kalsın yeşil bir SUV'ye yandan çarpacaktım. "Yavaşla lütfen. Kaza yapmak istemiyorum."

"Affedersin," diye mırıldandım. "Direksiyon başına geçmeyeli epey zaman oldu da."

Nihayet FDR otoyoluna ulaştığımızda bir gözüm hâlâ dikiz aynasındaydı. O siyah Mazda yola çıktığımızdan beri beni takip ediyordu. Otoyola çıktığımızda takip etmesi çok daha kolaylaşacaktı. Henüz iş çıkış saati gelmemişti, dolayısıyla şeritler boş olacaktı.

Ama bu aynı zamanda istediğim kadar hızlanıp onu atlatabileceğim anlamına da geliyordu.

FDR otoyoluna girer girmez gazı köklemeye hazır ayağımı pedalın üzerine koydum. *Bakalım o külüstür Mazda yüz yirmi basabiliyor mu?* Fakat sonra dikiz aynasından arkama baktım.

Mazda yoktu. Benimle birlikte otoyola dönmemişti.

Bir yandan rahatlayıp bir yandan aklım karışarak derin bir nefes verdim. Arabanın beni takip ettiğinden emindim. Hatta kalıbımı basardım. Ama anlaşılan hepsi bir tesadüften ibaretti. Kimse beni takip etmiyordu.

Her şey yoluna girecekti.

YİRMİ SEKİZ

"McDonald's'ta duralım mı?" dedi Wendy.

Hazır yemek yeme düşüncesi onu inanılmaz heyecanlandırmıştı. Benim beslenme biçimimin yüzde ellisi hazır yemeklerden oluştuğu için ben o kadar heyecanlanmamıştım. Sıskalığı ve yağlı yiyeceklerden tamamen mahrum bırakılması nedeniyle bir patates kızartması dahi yerse ölebileceğinden korksam da Douglas onun yiyebileceği ve yiyemeyeceği şeyler konusunda o kadar katıydı ki kabul ettim.

Neyse ki çok geçmeden üzerinde McDonald's logosu olan bir tabela gördük. Böylece bir sonraki çıkışta sağa saptım. Zaten benzin almam gerekiyordu.

Arabayı McDonald's'ın otoparkına çektiğimde Wendy'nin gözleri parladı. Kapısını açtığında kızarmış yiyecek kokusu burnuma doldu. Tam peşinden arabadan inecekken telefonumun çaldığını duydum. Ekrana bakıp da Brock'ın adını görünce yüreğim ağzıma geldi.

Ah, *olamaz*... Kendimi Wendy'yi kurtarmaya o kadar kaptırmıştım ki Brock'a yemeğin iptal olduğunu söylemeyi

unutmuştum. Bunu ona yine nasıl yapabilmiştim? Ondan deliler gibi hoşlanırken neden sürekli ilişkimizi sabote edip duruyordum?

Bazen bunu bilerek yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Ona gerçeği söyleyip de beni canımı çok daha fazla yakacak bir şey yüzünden terk etmesindense hemen şimdi terk etsin diye mi yapıyordum?

"Sen devam et," dedim sesim çatlayarak. "Birazdan geliyorum."

Bu kısa bir görüşme olmayacaktı. Ya da belki de *çok* kısa bir görüşme olacaktı.

Wendy arabadan iner inmez telefonu açtım. Beklendiği üzere Brock biraz kızgındı. "Neredesin sen? Yedide burada olacağını sanıyordum."

"Şey," dedim. "Planlarda bir değişiklik oldu."

"Anladım, ne zaman burada olursun peki?"

Keşke çok yakında diyebilseydim ama esasında saatlerce uzaklıktaydım. Bunu söylemenin kolay bir yolu da yoktu maalesef. "Galiba bu akşam gelemeyeceğim."

"Neden?"

Ona söyleyebilmeyi her şeyden çok isterdim. Olanları biriyle paylaşmak beni çok rahatlatırdı ama Wendy haklı olarak kimseye söylemeyeceğime yemin ettirmişti. "Yapacak işlerim var. Ders çalışmam lazım."

"Sen ciddi misin?" Şimdi öfkeden küplere binmiş durumdaydı. "Millie, bu akşam buluşmak için sözleştik. Gelmediğin gibi bir de şimdi ders çalışmak gibi saçma sapan bir şeyi mi bahane ediyorsun?"

Ders çalışmanın neden geçerli bir neden olmadığını anlamamıştım. Bu gece ders çalışmam gerekiyor olabilirdi! "Dinle, Brock..."

"Sen beni dinle," diye tersledi. "Başından beri sabırlı davranıyorum ama artık sabrım tükenmeye başladı. Hakkımda ne hissettiğini ve bu ilişkinin nereye gittiğini bilmem lazım. Çünkü ben daha fazlası için hazırım ve vaktimi boşa harcamadığımı bilmek istiyorum."

Brock evlenip çoluk çocuğa karışmaya dünden hazırdı. Sebebinin kalp rahatsızlığı olduğunu biliyordum, belki biraz da insanların otuzuna girdikten sonra yuva kurmaya duydukları o anlaşılmaz arzudandı. Brock gönül eğlendirmiyordu. Ya onu ciddiye almalıydım ya da bu ilişkiyi bitirmeliydim. Doğru olan buydu.

"Vaktini boşa harcamıyorsun," diye mırıldandım. "Söz veriyorum. Şu sıralar bende durumlar biraz karışık ama yemin ederim seni çok önemsiyorum."

"Gerçekten önemsiyor musun? Çünkü bazen hiç de öyle görünmüyor."

Ne aradığını biliyordum. İki seçeneğim olduğunu da biliyordum. Ya ona duymak istediği şeyi söylerdim ya da ondan ayrılırdım.

Ama ondan ayrılmak istemiyordum. Söylemek üzere olduğum şeyi gerçekten hissetmesem de Brock son derece iyi biriydi. Onunla hayalini kurduğum hayat, her zaman istediğim hayattı. Ayrıca onu kaybetmek istemiyordum.

"Seni önemsiyorum." Derin bir nefes aldım. "Seni... Seni seviyorum."

Erkek arkadaşımın ne kadar rahatladığını neredeyse duyabiliyordum. "Ben de seni seviyorum, Millie. Çok seviyorum."

"Bu arada gerçekten konuşmamız lazım." Ona hakkımdaki her şeyi anlatmalıydım, en kısa zamanda. Arafta beklemeye daha fazla dayanamazdım. Her şeyi anlattıktan sonra bile benimle birlikte olmak istediğinden emin olmalıydım. "Olaylar biraz durulur durulmaz, tamam mı? Önümüzdeki hafta."

"Tamam," dedi, ki şu anda hemen hemen her şeyi kabul edeceğinden emindim. "Ders çalışmayı erken bitirirsen yarın akşam yemek yiyelim mi? Geceyi de benim evde geçiririz."

Her zaman geceyi onun evinde geçiriyorduk. Benim evde kıyafetlerini ve ilaçlarını bırakma zahmetine neden girdiğini bilmiyordum. Ama kabul etmeliyim ki onun evi çok daha güzel ve çok daha müsaitti. "Olur."

"Seni seviyorum, Millie."

Ah. Anlaşılan artık telefonları böyle kapatacaktık. "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattığımda bu görüşmeden hâlâ mutlu değildim. Erkek arkadaşım hâlâ hayatımdaydı ama ne zamana kadar? Beni sevdiğini söylüyordu ama bazen beni hiç tanımadığını hissediyordum.

Ama belki her şey düzelirdi. Belki hakkımdaki gerçeği öğrendikten sonra bile beni sevmeye devam ederdi. Birlikteliğimize devam eder ve banliyödeki o evi alıp içini çocukla doldururduk. Birlikte normal, mükemmel bir hayat yaşayabilirdik.

Ne var ki bunun benim için mümkün olduğunu hiç sanmıyordum. Ben hiçbir zaman normal ya da mükemmel olmamıştım ve hayatımda bunu anlayan sadece bir erkek olmuştu.

YİRMİ DOKUZ

En iyi şartlar altında yol taş çatlasın üç dört saat sürerdi. Fakat trafik yüzünden neredeyse beş saat sürmüştü, McDonald's'ta durduğumuz için bir yarım saat de öyle kaybetmiştik ama Wendy'nin quarter pounder hamburgerle orta boy patates kızartmasını mideye indirdiğini görmeye değmişti doğrusu. Benim bir de aynı yolu geri dönmem gerekiyordu ama saat akşam dokuzu geçtiğinden en azından yollar boş olacaktı. Üç saatten kısa sürede dönebileceğime emindim.

Albany'ye yaklaştığımızda otoyoldan ayrılıp motel reklamı yapan bir mola yerine girdim. Tam da aradığımız gibi bir yerdi: ucuz görünüyor, ışıkları yanıp sönen bir tabela boş odaları olduğunu haber veriyordu. Odaların kapıları dışarıya açılıyordu, yani Wendy'nin odasına gitmesi için giriş salonundan geçmesi gerekmeyecekti. Arabayı çoğunlukla boş olan otoparka çektim.

"Eh," dedim, "geldik."

"Evet..." Wendy ve ben yolda pek konuşmamış, çoğunlukla müzik dinlemiştik ve şimdi gözlerinin endişeyle dolu olduğunu görebiliyordum. "Millie, acaba hata mı yapıyorum?"

"Hata filan değil. Tam olarak doğru olanı yapıyorsun."

"O benden çok daha akıllı." Ellerini birbirine kenetledi. "Douglas bir dâhi ve elinin altında koca bir servet var. Beni bulacak. Bütün motelleri arayacak ve danışmadaki adam da ona burada olduğumu söyleyecek."

"Hayır, öyle bir şey olmayacak," dedim kesin bir tavırla. "Çünkü senin adına odayı ben tutacağım, unuttun mu? Kimse seni görmeyecek."

Wendy hâlâ panik atak geçirecekmiş gibi görünüyordu ama birkaç derin nefes aldıktan sonra sonunda başıyla onayladı. "Tamam, haklı olabilirsin."

Wendy bana bir miktar nakit para verdikten sonra arabadan inip motelin bürosuna gittim. Danışmaya bakan kişi yirmilerinin başında gür sakallı bir adamdı, sağ elinde telefon vardı ve gece vardiyasında çalışıyor olmaktan son derece hoşnutsuz görünüyordu.

"Merhaba," dedim. "Oda tutmak istiyorum."

Başını telefonundan kaldırmadan, "Fotoğraflı kimlik lütfen," dedi.

Bu talebin geleceğini bildiğim için Wendy'nin kendi rezervasyonunu yaptırmasına izin vermemiştim. Yine de ehliyetimi uzatırken endişe duymuyordum. Sisteme işlenmeyecekti, sadece bu bilgisayarın harddiskinde kalacaktı muhtemelen. Gerçi Douglas'ın bilhassa *beni* arayacağını sanmıyordum ama yine de belli olmazdı. Wendy'nin dediği kadar zekiyse parçaları birleştirebilirdi.

Böyle bir şey olursa da ayvayı yedim demekti.

Neyse ki danışma görevlisi kredi kartında ısrar etmeyip nakdi kabul etti. Israr etseydi ona kartımı vermek zorunda

kalırdım ama planımızın bu ayağını arkamızda elektronik iz bırakmadan atlatacağız gibi görünüyordu.

"207 numaralı oda." Adam arkasındaki raftan bir anahtar aldı. Bundan daha eski usul olamazdı herhâlde. "Arka tarafta."

"Harika," dedim.

Bana göz kırptı. "Bunu istediğini biliyordum."

İçimden inledim. Bu adamın –akşamın bir vakti oda tutmak isteyen yalnız bir kadın olarak– beni hatırlamamasının imkânsız olduğunu biliyordum elbette ama fazla üzerinde durmayacağını umuyordum. Belki odayı fahişelik yapmak için tuttuğumu düşünürdü. Amacım da böyle düşünmesini sağlamaktı zaten.

Elimde odanın anahtarıyla arabanın yanına döndüm. Beni görünce yolcu koltuğundan inen Wendy taktığı beyzbol şapkasının siperini gözlerine kadar indirmişti. Yakın zamanda muhtemelen mutfak makası ve marketten aldığı ucuz boyayla saçını kesip boyaması gerekecekti ama beyzbol şapkası şimdilik idare ederdi.

"Çok teşekkür ederim, Millie," dedi yaşlı gözlerle. "Hayatımı kurtardın."

"Keşke elimden daha fazlası gelse."

Bana yandan bir bakış attı. "Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Bagajdan bavullarını indirmesine yardım ettikten sonra bir an için ıssız otoparkta öylece durarak birbirimize baktık. Wendy'yi bir daha görebileceğimden emin değildim. Umarım görmezdim çünkü görürsem bu görev başarısız oldu demekti.

Yeniden, "Teşekkürler," dedi ve ben daha ne olduğunu anlamadan kollarını boynuma doladı. Vücudunun ne kadar narin olduğuna bir kere daha şaşırdım. Umarım önümüzdeki birkaç yıl bol bol McDonald's yerdi.

"İyi şanslar," dedim.

Çatlak bir sesle, "Dikkatli ol," diye karşılık verdi. "*Lütfen* dikkatli ol. Douglas beni bulmaya çalışacak ve bunu yaparken her taşın altına bakacak."

"Onunla başa çıkabilirim. Söz veriyorum."

Wendy bana pek inanmış gibi görünmüyordu ama bavullarını yerden aldı. Motelin arka tarafındaki 207 numaralı odaya doğru yürürken arkasından onu izledim. Gözden kaybolana kadar izlemeye devam ettikten sonra arabaya binip eve doğru yola koyuldum.

OTUZ

Şehre vardığımda neredeyse gece yarısı olmuştu.

Sabahki sıkışık trafiğin aksine caddeler şimdi bomboştu, hatta bir yeşil ışıkta ağır hareket etmeme rağmen kimse korna çalmamıştı. Çarşamba gecesi bu saatte dışarıda kimsecikler yoktu.

Mutlu Oto Kiralama, arabayı gece yarısından sonra teslim edersem benden bir günlük daha ücret alırdı, dolayısıyla oraya zamanında gitmeliydim. Arabayı otoparklarına çektiğimde gece yarısına beş dakika vardı. Umarım bu yüzden bana sorun çıkarmazlardı.

Danışmada, moteldeki çocuk kadar dikkatli ve hevesli görünen başka bir çocuk vardı. Hyundai'ın anahtarını masanın üzerine koyup ona doğru ittim.

"Henüz saat on iki olmadı," dedim. "Yani sadece bir gün kullandım."

Kendimi tartışmaya hazırlamıştım ama çocuk omuzlarını silkip anahtarı aldı. "Tamam."

Esnedim. Sekiz saat boyunca neredeyse durmaksızın araba kullanmıştım ve şimdi yorgunluğum çıkıyordu. Yatağıma girmek için sabırsızlanıyordum. Neyse ki yarın dersim yoktu, öğlene kadar uyuyabilirdim. Ne de olsa artık bir temizlik işim de yoktu.

Caddeye çıkar çıkmaz arabayı gece yarısından önce geri götürme mantığımı sorgulamaya başladım. Güney Bronx'a gitmem gerekiyordu ve arabam yoktu. Kendimi koruyabileceğime inancım tam olsa da bu saatte metro kullanmanın iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Hafta sonu olsa neyse ama çarşamba gecesi orada benden ve yankesicilerle tecavüzcülerden başka kimseyi bulamazdınız.

Öte yandan Uber çağıramazdım. Artık bir işim bile yoktu.

Mutlu Oto Kiralama'dan bir blok ötede köşe başında durmuş seçeneklerimi gözden geçirirken bir çift far caddeyi aydınlattı. Başımı çevirip baktığımda bir arabanın bana doğru yaklaştığını gördüm. Ön ızgarasında Mazda logosu olan siyah bir sedandı.

Ve sağ ön farı çatlaktı.

Plakasını doğru düzgün görmeden bile bunun aylardır beni takip eden araba olduğunu biliyordum. Bu öğleden sonra Wendy'yi bırakırken arkamda gördüğüm araba. Sonunda beni yalnız yakalamıştı işte. Issız bir köşe başında. Gecenin bir yarısı.

Mazda yol kenarına park etti. Sürücü koltuğunda oturan adamın silüetini şöyle böyle görebiliyordum. Motoru kapadı ama üzerime vuran farları açık bıraktı, ışıklar o kadar parlaktı ki başımı çevirmek zorunda kaldım.

Sonra arabanın kapısı açıldı.

OTUZ BİR

Savaşmadan pes etmeyecektim.

Çantamı kurcalayarak biber gazımı aradım. Xavier'ın üzerinde kullandıktan sonra içinde biraz kalmıştı. Arabadaki Douglas'sa benden herhangi bir bilgi koparmasına izin vermeyecektim. Xavier'sa onu bir kere alt etmiştim, bir daha edebilirdim. Korkmuyordum.

Gerçi adam arabadan inerken kalbim yerinden çıkacakmışçasına atıyordu.

Biber gazını buldum. Parmağım püskürtücünün üzerinde, çantamdan çıkardım. "Daha fazla yaklaşma!" diye bağırdım karanlık gölgeye.

Gölge yavaşça ellerini havaya kaldırdı. Peşi sıra tanıdık bir ses konuştu, "Sakın sıkma, Millie."

Sesin kime ait olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Anlar anlamaz da içim sıcacık bir hisle doldu ve yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. Biber gazını indirip hâlâ elleri havada duran adamın kucağına atladım.

"Enzo!" dedim kollarımı boynuna dolarken. "Aman Tanrım!"

O da bana sarılırken bir an için eski erkek arkadaşımın sıcacık kollarında olmaktan müthiş bir mutluluk duydum. Ne zaman bana böyle sarılsa kendimi hep çok güvende hissederdim ve bir daha kollarının arasında olabileceğimi hiç sanmıyordum. Ama buradaydı işte. Geniş omuzları, gür siyah saçları, insanın içine işleyen bakışları... Ve onda en sevdiğim şey: Tanıdığı en müthiş insanmışım gibi hissetmemi sağlayan o gülümsemesi.

"Millie," diye fısıldadı saçlarıma doğru, "geri döndüğüm için o kadar mutluyum ki."

"Ne zaman döndün?"

Kısacık bir anlığına duraksadı. "Üç aydan biraz fazla oldu."

Arkada güzel bir kavuşma müziği çalıyor olsaydı tam şu anda plak cızırdayarak dururdu. Ağzım bir karış açık hâlde geri çekildim. "Üç *ay* mı?"

Yüzündeki utangaç ifade bilmem gereken her şeyi söylüyordu ve ne yazık ki korkunç biçimde son derece mantıklıydı. Son birkaç aydır birinin beni takip ettiği, beni izlediği hissine kapılıp duruyordum. Xavier ya da Douglas olduğunu sanmıştım ama ikisi de değildi. *Enzo*'ydu. Sağ ön farı çatlak siyah Mazda'nın sahibi *Enzo*'ydu. Onu gördüğüme o kadar heyecanlanmıştım ki tam önümde duran gerçeği görememiştim.

"Beni takip ediyordun!" Koluna vurdum. "Sana inanamıyorum! Neden böyle bir şey yaptın?"

"Takip etmiyordum." Çenesini sıktı. Tanrım, ne kadar seksi olduğunu unutmuştum. Çok dikkat dağıtıcıydı ama dikkatimin dağılmasına izin veremezdim çünkü haklı olarak ona kızgındım. "Takip etmiyordum, ben korumayım."

"Koruma mı?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bahanen bu mu yani? Üç ay boyunca beni takip etmek yerine neden gelip selam vermedin?"

"Çünkü..." Kopkoyu gözlerini yere indirdi. "Dönmemi istediğinde dönmediğim için bana kızgın olduğunu düşündüm."

"Doğru. Kızgın*dım*. Sana ne zaman döneceğini sorduğumda bana bir cevap bile vermedin."

"Ama Millie, veremedim. Annem... Benden başka kimsesi yoktu ve çok hastaydı. Onu nasıl yalnız bırakabilirdim?"

"Şimdi bıraktın ama," diye hatırlattım.

"Evet." Kaşlarını çattı. "Çünkü öldü."

İşte şimdi kendimi bok gibi hissediyordum. "Çok üzüldüm, Enzo."

Bir müddet sessiz kaldı. "Evet."

"Bilseydim..." Boğazımda oluşan küçük yumruyu yutkundum. "Söyleseydin yanında olurdum. Ama sen... sen beni başından savdın. Bunu biliyorsun."

"*Dönemezdim.*" Dişlerini sıktı. "Sana söylediğim tek şey buydu. Artık seni sevmediğimi hiç söylemedim." Bana yan bir bakış attı. "İlişkimizi bitirmek isteyen *sensin*. Şu Brokoli denen adamla çıkmaya başlayan sensin."

Gözlerimi devirdim. "Onun adı *Brock*."

"Demeye çalıştığım, hayatında yeni bir sayfa açan sensin. Ben değilim. Ben hâlâ... Ben sana karşı sevgi beslemekten hiç vazgeçmedim."

Burnumdan güldüm. "Ya tabii. Benden sonra hiçbir kadınla birlikte olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Olmadı. Başka kadın olmadı."

Bakışlarını yeniden bana çevirdi, ciddiydi. Enzo asla yalan söylemezdi. En azından bana söylemezdi. Gerçi yanılıyor olabilirdim. Beni aylarca gizli gizli takip edebileceğini de düşünmemiştim.

"Beni o şekilde takip etmemeliydin," dedim azarlarcasına. "Çok ürkütücüydü. Döndüğünü bana söylemeliydin."

"Bana kaybolmamı söyleyebilesin diye mi?" Kara kaşları kalktı. "Neyse, dediğim gibi, ben korumayım. Senin de korumaya ihtiyacın var."

"Hiç de yok. Kendime bakabilirim."

Şimdi burnundan gülme sırası Enzo'daydı. "Ya, *gerçekten* mi? Güney Bronx'taki o berbat muhitte oturuyorsun. Seni korumama ihtiyacın olmadığını mı düşünüyorsun? Arkanda koruma olarak ben olmasaydım metro istasyonundan evine gidemeyeceğin en az bir gün vardı."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu söylediği doğru muydu? Arkamda gölgeler arasında gizlenen ve benim daha haberim bile olmadan ortadan kaldırdığı bir tehlike mi vardı?

"Dediğin gibi, erkek arkadaşım var," dedim alçak bir sesle. "İhtiyacım olursa o beni korur, çok sağ ol."

"Xavier Marin'den koruduğu gibi mi?"

O adamın adını Enzo'nun dudaklarından duymak yüzüme yumruk yemek gibiydi. "Ne demek istiyorsun?"

Karanlıkta bile ellerini yumruk yaptığını görebiliyordum. "O adam... sana saldırdı. Olay apartmanın içinde olduğu için hiçbir şey yapamadım. Sonra onu öylece *serbest bıraktılar*. Senin Brokoli de..."

Yüzüm alevlendi. "Brock."

"Affedersin, *Brock*." Sesinde öfke vardı. "Hiçbir şey yapmadı. *Hiçbir şey*. Kız arkadaşına saldıran adamın *dışarıda olmasını* umursamadı. Cezasını kesmedi! O şerefsizin yaptığı yanına kâr kaldı. Ama ben... ben umursuyorum." Yumruğunu göğsüne vurdu. "Bu yüzden hak ettiğini bulduğundan, bir daha asla seni rahatsız edemeyeceğinden emin oldum."

Aniden başım dönmeye başladı. Xavier'ın evinde buldukları uyuşturucunun ona ait olmadığını bağırarak elleri kelepçeli hâlde apartmandan çıkarıldığını hatırladım. Bayan

Randall uyuşturucu sattığını öğrendiklerinde herkesin çok şaşırdığını söylemişti. "*Sendin...*"

Tek omzunu kaldırdı. "Bir tanıdığım var."

Xavier, Enzo'nun sayesinde hapisteydi. Enzo olmasaydı o adam hâlâ elini kolunu sallayarak dolaşıyor olacaktı. O haklıydı, Brock hiçbir şey yapmamıştı.

Bir anda ne düşüneceğimi bilemez oldum.

"Gel hadi." Eliyle Mazda'yı park ettiği yeri işaret etti. "Seni evine bırakayım. O sırada benden nefret edip etmediğini düşünürsün."

Gayet makuldü.

Direksiyonun başına geçen Enzo'nun yanında oturdum. Araba onun gibi kokuyordu. Her zaman taşıdığı o odunsu koku gibi. Gözlerimi yumarak kendimi geçmişin kollarına bıraktım. Neden gitmek zorundaydı? Şimdi her şey karmakarışık olmuştu. Bir sürü yanlış yapmıştı. Onu öylece affedemezdim.

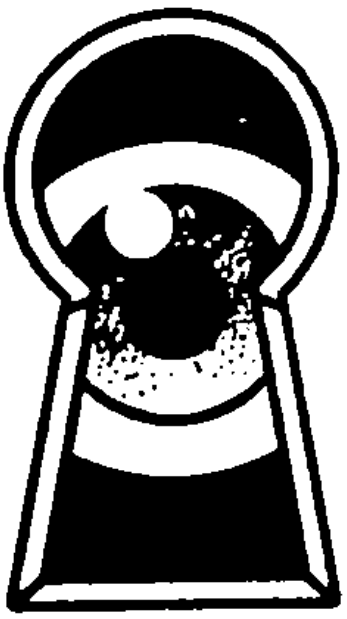
Affedebilir miydim?

"Ee," dedi şehrin eteklerine doğru yola koyulduğumuzda. "Bugün o kadar acele nereye gidiyordun?"

Kot pantolonumdaki sökülmüş bir ipi çekiştirdim. "Sanki bilmiyorsun."

"Her şeyi bilmiyorum, Millie." Yarısı gölgede kalan yüzünü çevirerek bana kısa bir bakış attı. "Anlat hadi."

Ben de anlattım.

OTUZ İKİ

Ona her şeyi anlattım. Douglas'ın karısına uyguladığı şiddetin ve Wendy'nin evden kaçışının her ayrıntısını ona aktardım.

Wendy'ye kimseye söylemeyeceğime söz vermiştim ama Enzo kimse değildi. O anlıyordu. İkimiz Wendy gibi kadınlara yardım etmek için omuz omuza çalışmıştık. Bütün dünyada bu olayı anlatabilecek kadar güvendiğim bir kişi varsa o da Enzo'ydu.

Ben anlatmayı bitirene kadar neredeyse evime varmıştık. Enzo pek konuşmamıştı. Gerçi onun normali buydu. Hayatımda onun kadar iyi bir dinleyici görmemiştim. Sayesinde duyulduğumu hissediyordum ve bu çok hoşuma gidiyordu. Ama aynı zamanda ne düşündüğünü bilememek beni deli ediyordu.

Weny'yi motele bırakıp geri döndüğümü de anlattıktan sonra, "İşte," dedim, "böyle oldu. Artık güvende."

Enzo hâlâ sessizdi. Sonunda, "Belki," dedi.

"Belkisi melkisi yok. *Güvende.*"

"Bu Douglas Garrick denen adam," dedi. "Belli ki güçlü ve tehlikeli biri. Bu kadar kolay olacağını sanmam."

"Sırf bu işi sensiz yaptığım için böyle söylüyorsun. Sensiz yapabileceğime inanmıyorsun."

Arabayı benim apartmanın önüne park etti. Köşede muhtemelen sigara olmayan bir şey içen adam dışında sokak tamamen ıssız ve karanlıktı. Hâlâ ihtiyacım olmadığını düşünsem de sokağa baktığımda Enzo'nun neden beni koruma ihtiyacı duyduğunu anlayabiliyordum.

Dönüp gözlerimin içine baktı. "Ben her şeyi yapabileceğine inanıyorum," dedi usulca. "Ama Millie, sadece diyorum ki... dikkatli olunmalı."

"Wendy son derece dikkatli."

"Hayır." Kara gözlerini gözlerime dikti. "*Sen* dikkatli olmalısın. O gitti ama sen hâlâ buradasın."

Ne demek istediğini anlıyordum. Douglas karısının ortadan kaybolmasıyla ilgim olduğuna dair en ufak bir şüpheye kapılırsa hayatı benim için bir hayli zorlaştırabilirdi. Ama ona hazırdım. Ondan daha beter adamlarla karşı karşıya kalmış, hepsinin de hakkından gelmiştim.

"Dikkatli olacağım," dedim. "Benim için endişelenmek artık senin sorumluluğun değil. Yani beni korumana gerek yok."

"Kim koruyacak peki? Brokoli mi?"

Yüzüm ısındı. "Aslına bakarsan *hiçbirinizin* beni korumasına ihtiyacım yok. O şerefsiz bana kendi apartmanımda saldırdığında gayet güzel icabına baktım. O yüzden benim için endişelenme. Biri için endişeleneceksen Douglas Garrick'in güvenliği için endişelen. *Benim* tehlikeye atacağım güvenliği için."

"Eh," dedi, "o da var tabii."

Bir müddet birbirimize baktık. Keşke beni bırakıp İtalya'ya dönmemiş olsaydı. Böyle bir şey yaşamamış olsaydık Wendy konusunda bana yardım edebilirdi. Çekincelerini bana daha önceden söyleseydi üstesinden gelebilirdik. Daha fazla seçeneği olsun diye Wendy'nin yeni bir kimlik edinmesine yardım edebilirdi.

Ve bu gece eve Brokoli yerine onunla gidiyor olabilirdim. Yani *Brock*.

"Ben artık gideyim," dedim.

Başıyla ağır ağır onayladı. "Tamam."

Arabadan inmek istemesem de kemerimi açtım. "Beni izlemeyi bırakmalısın."

"Tamam."

"Ciddiyim." Ona sert sert baktım. "Artık başkasıyla birlikteyim. Sen beni *takip ediyorsun*. Bu hem rahatsız edici hem de gereksiz. Durmak zorundasın. Yoksa... Polisi falan ararım."

"Tamam dedim ya." Bir elini göğsüne koydu. İnce ceketinin içine tişört giymişti ve ne yazık ki kaslarını hâlâ görebiliyordum. "Sözüm söz. Artık seni izlemeyeceğim."

"İyi."

Artık birinin beni izlediğine dair o iç ürpertici hissi yaşamayacaktım. Çatlak farlı siyah Mazda'nın sırrını çözmüştüm ve bu araba bir daha beni rahatsız etmeyecekti. Rahatlamış olmalıydım ama değildim. Aksine şimdi daha huzursuz hissediyordum. Bir koruyucu meleğim vardı ve bundan haberdar bile değildim.

"Neyse..." Yolcu kapısını açtım. "Sanırım vedalaşma vakti geldi."

Tam arabadan inecekken Enzo kolumu tuttu. Dönüp ona baktığımda kara kaşları bir araya gelmişti. "Numaram hâlâ aynı," dedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Hemen gelirim."

Gülümsemeye çalıştıysam da beceremedim. "Sana ihtiyacım olmayacak. Kendine... yeni bir kız arkadaş filan bul. Ciddiyim."

Kolumu bıraktı ama yüzündeki ifade değişmemişti. "Ara. Bekleyeceğim."

Arayacağımdan bu kadar emin olması çok sinir bozucuydu. Benim hakkımda bilmesi gereken bir şey varsa o da kendime bakabilecek kapasitede olduğumdu. Hatta bazen *fazla* iyi bakabiliyordum.

Fakat oturduğum apartmanın üçüncü katının merdivenini çıkarken içimde korkunç bir his budaklanmaya başladı. Ya Enzo haklıysa? Ya Douglas Garrick'i hafife aldıysam? Ne de olsa gördüklerime dayanarak son derece korkunç biriydi. Üstelik inanılmaz zengindi.

Wendy'nin ondan bu kadar kolay kurtulması mümkün olamazdı, değil mi? Enzo ve ben kadınların kendilerine şiddet uygulayan eşlerinden kurtulmalarına yardım ederken her şeyi son derece titizlikle planlardık ama buna rağmen bazen yakayı ele verdiğimiz olurdu. İçimden bir ses Douglas'ın hakkından geldiğimiz diğer erkeklerin çoğundan daha zeki olduğunu söylüyordu. Artık arabayla beni takip edenin o olmadığını bilsem de karısını gözetlemek için başka yöntemleri olabilirdi.

Ya Wendy'yle yaptığımız tüm planları biliyorduysa?

Üçüncü katın sahanlığına vardığımda bu düşünce üzerime balyoz gibi indi. Sokak gibi apartmanın üçüncü katı da tamamen ıssızdı. Enzo dışarıda bekliyor olsa bile –gerçi beklemeyeceğine söz verdirmiştim– burada bana yardım edemezdi.

Dairemin kapalı kapısına baktım. İç tarafında sürgülü kilit vardı ama evden çıkarken onu kullanamazdım. Kapının kilidini açmasıysa neredeyse acınası derecede kolaydı. Ben bile yapabilirdim. Ama hiç sorun etmemiştim çünkü çalınacak değerli bir eşyam yoktu.

Biri daireme girmek isterse bunu elini kolunu sallayarak yapabilirdi.

Kapının anahtarı sağ elimdeydi ama kilide sokmadan önce duraksadım. Ya Douglas gerçekten de benden bir adım öndeyse? Ya ne pahasına olursa olsun bana Wendy'nin yerini söyletmeye hazır hâlde dairemde bekliyorsa?

Enzo her neredeyse fazla uzaklaşmış olamazdı. Numarası telefonumda kayıtlıydı, hiç silmemiştim. Onu arayıp güvenli olduğundan emin olmak için benimle birlikte eve girmesini isteyebilirdim.

Elbette, ona ihtiyacım olmadığına dair bir güzel atıp tuttuktan sonra gururumu ayaklar altına almam gerekecekti. Ama hayatım boyunca bunu birçok kez yapmıştım. Bir kere daha yapsam ne çıkardı?

Avucumdaki anahtarı sıktım. Bir karar vermem gerekiyordu.

Dırdırcı şüphelerimi bir kenara itip anahtarı kilide soktum. Döndürürken kalbim küt küt atıyordu ama buna rağmen kapıyı iterek açtım.

Bir an için bir şeyin üzerime atlamasını bekledim. Biber gazımı hazırlamadığım için kendime sövdüm. Fakat içeriye girdiğimde tamamen sessizdi. Kimse beni beklemiyordu. Kimse üzerime saldırmadı. Burada hiç kimse yoktu.

"Merhaba?" diye seslendim. Sanki evime zorla giren kişi oturmuş doğru düzgün karşılanmayı bekliyormuş gibi.

Cevap gelmedi. Dairede yalnızdım. Belki Douglas karısının kaçmasında benim de parmağım olduğunu eninde sonunda çözecekti ama bu henüz gerçekleşmemişti.

Böylece arkamdan kapıyı kapayıp sürgülü kilidin dilini yerine oturttum.

OTUZ ÜÇ

"Baksana," dedi Brock ağzına bir çatal dolusu Thai noodle tıkıştırırken, "bizim hukuk bürosunda yarı zamanlı resepsiyonist pozisyonu açıldı. İlgilenir misin?"

İkimiz onun dairesinde, küçük yemek odasında akşam yemeği yiyorduk. Garricklerin gerçek bir yemek odası vardı ama New York'taki dairelerin çoğunda oturma odasının içinde, dört kişiden fazlasını ağırlayabileceğiniz manuel olarak uzatılabilen bir masanın bulunduğu küçük bir bölme olurdu. Üstelik Brock'ın dairesi Manhattan standartlarına göre *büyük* sayılırdı. *Küçük* bir dairede yemek bölmesi dahi olmazdı ve tıpkı benim dairemdeki gibi oturma odası, yatak odası, banyo hepsi bir arada olurdu.

Bununla beraber Brock bundan daha iyi bir daireyi karşılayamazdı. Anne babası zengindi –Douglas Garrick kadar olmasa da kesinlikle kaymak tabakasındandılar– fakat onlar ne kadar ısrar etseler de Brock onlardan para almak istemiyordu. *Bana balık tutmasını öğrettiler*, diyordu hep. Sarmaşık Ligi'ne mensup üniversitesinin ve hukuk eğitiminin parasını ödemiş

olmaları yeterliydi, bundan sonrasında kendi hayatını, yani balığını kazanmak onun sorumluluğundaydı.

Bunun için ona büyük saygı duyuyordum. O sahiden harika bir adamdı. Malum konuşmayı yapmak için başka bir tarih belirlemem konusunda bana baskı yapmadığı için minnettardım, gerçi şimdi de –bunu yapmamak gerektiğini bilsem de– süresiz olarak erteleyebilirmişim gibi hissediyordum.

Pilavıma biraz daha kırmızı köri karıştırdım. Bu restoranın yemeklerine bayılıyordum çünkü körileri her zaman acayip acılı oluyordu. "Sekreterlik işi, ha?"

Brock başıyla onayladı. "İş arıyorsun, değil mi?"

Wendy'yi Albany'ye bırakalı üç gün oluyordu. Brock'a artık bana ihtiyaçlarının olmadığını söylemiştim ki ortada başka bir şey olduğundan şüphelenmek için herhangi bir sebebi yoktu. Douglas Garrick iş gezisinden yarın dönecekti ve bunu düşündükçe midem bulanıyordu. Yine de hâlâ bir sorun çıkmayacağına inanıyordum.

Her hâlükârda işi bırakmak için bir bahane bulmalıydım. Belki önümüzdeki hafta Douglas'a mesaj atıp programımın dolduğunu ve artık onun için çalışamayacağımı söylerdim. Bunu yaparak ne yazık ki işsiz kalacaktım ama düzenli saatleri ve *Aman Tanrım dedirten faydaları olan* bir iş fikri harikaydı.

"Kulağa harika geliyor," dedim. "Ama resepsiyon işi okul programıma uyar mı ki?"

"Dediğim gibi, yarı zamanlı," dedi. "Aslına bakarsan hafta sonları çalışacak birini arıyorlar, yani senin için mükemmel olur."

Doğru diyordu. Sahiden mükemmel olurdu. Hem Brock bana onun bürosundaki herkese çok iyi ödeme yapıldığını söylemişti. Bu şekilde artık Manhattan'ın nevrotik çiftleriyle çalışmak zorunda kalmazdım.

Ama tabii Brock'ın bürosu beni işe alacak olursa sabıka kaydı isteyecekti. Onlar geçmişimi öğrendiklerinde Brock da öğrenecekti. İş arkadaşlarının onunla nasıl alay edeceğini hayal edebiliyordum: *Hey, Brock, duyduğuma göre kız arkadaşının hapishane geçmişi varmış.*

Onun tepkisini de hayal edebiliyordum. Her zamanki tasasız gülümsemesi yüzünden düşüyor. *Ne? Ne demek istiyorsun?* Peşi sıra işten eve geldiğinde yapacağımız konuşma... Tanrım...

Bu iş iyice çığırından çıkıyordu. Geçmişimi ondan fazlasıyla saklamıştım. Hem Enzo'ya Brock'ın birlikte olmak istediğim adam olduğunu söylediğime göre onun hakkında ciddi düşünüyor olmalıydım. Bu da ona karşı tamamen dürüst olmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Bu arada," dedi Brock, "annemle baban önümüzdeki ay bir düğün için şehre gelecekler. Ben de..." Dudağının bir kenarını kaldırarak gülümsedi. "Hep birlikte yemek yiyelim istiyorum."

"Annenle baban mı?" diye yutkundum.

"Seninle tanışmalarını istiyorum." Küçük masanın üzerinden uzanarak elini elimin üstüne koydu. "Sevdiğim kadını tanımalarını istiyorum."

"Seni seviyorum" deme yarışmasında olsaydık Brock beni ona bir gibi bir skorla hezimete uğratırdı.

Her şey kontrolden çıkıyordu. Malum konuşmayı daha fazla erteleyemezdim. Ona her şeyi anlatmalıydım. Hemen şimdi.

"Baksana, Brock." Çatalımı bıraktım. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Tek kaşını kaldırdı. "Ya?"

"Evet..."

"Kulağa pek iyi bir şeymiş gibi gelmiyor."

"Hayır, değil..." Yutkunmaya çalıştım ama boğazım kupkuruydu. Bardağıma uzandım fakat acılı körimi yerken bütün suyumu içmiştim. "Su alıp geliyorum."

Ben su bardağımla birlikte alelacele mutfağa giderken Brock'ın gözleri üzerimdeydi. Bir kez olsun suyun daha yavaş dolmasını dileyerek bardağı arıtıcının altına tuttum. Bu sırada cebimdeki telefonum titremeye başladı. Biri beni arıyordu.

Ekranda Wendy'nin adı vardı. Kaçış planımızda bir sorun olur da müdahale etmem gerekirse diye numarasını almıştım. Ama gitmeden önce o telefonu çatı katında bırakmıştı. O hâlde neden şimdi beni arıyordu?

Brock duymasın diye sesimi alçaltarak telefonu açtım. Bütün bu olanları onaylamayacağından emindim, ayrıca Douglas Garrick'i tanıdığı ve iyi bir adam olduğunu düşündüğü için ona hiçbir şey söylememem bilhassa önemliydi. "Wendy," diye fısıldadım. "Ne oldu?"

Bir an için hattın diğer ucundan hiç ses gelmedi. Sonra alçak bir hıçkırık duydum. "Döndüm. Beni geri getirdi."

"Tanrım..."

"Millie." Sesi çatladı. "Buraya gelebilir misin?"

Çatı katı, Brock'ın evinden yürüyerek on beş dakika uzaklıktaydı. Yirmi dakika içinde orada olabilirdim. Ama nasıl? Az önce erkek arkadaşımla muhtemelen gece boyu sürecek ciddi bir konuşma başlatmıştım.

Ama onun bana Wendy kadar ihtiyacı yoktu.

"Hemen geliyorum," diye söz verdim.

Su bardağımı mutfakta bırakıp masaya döndüm. Brock ben masadan kalktığımdan beri Thai noodle'ına hiç dokunmamış gibi görünüyordu. "Ee?" dedi.

"Dinle," dedim, "acil bir durum oldu. Benim... gitmem gerek."

"*Şimdi* mi?"

"Çok üzgünüm," dedim. "Yarın akşam konuşuruz, söz."

Brock alt dudağını sarkıttı. "Millie..."

"*Söz.*" Ona gözlerimle yalvardım. "Ayrıca... anne babanla tanışmayı çok isterim. Bence harika olur."

Son cümlem onu yatıştırmış gibiydi. "Bizimkilerle tanışmak konusunda gergin olduğunu biliyorum," dedi, "ama anneme bayılacaksın. O da Brooklynli. Brooklyn Üniversitesi'nde okudu ve aksanı seninkiyle aynı."

"Benim aksanım yok!"

"Var." Sırıttı. "Hafif. Çok şirin."

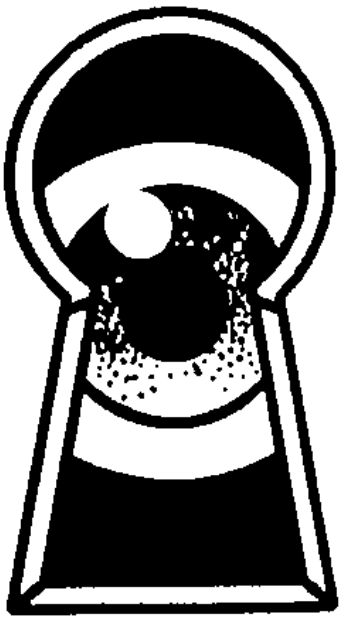
"Tabii tabii..."

Masadan kalkıp bana uzandı. Tüm hücrelerimle çatı katına koşmak istesem de beni kollarının arasına almasına izin verdim. "Şunu bilmeni istiyorum ki," dedi, "bana kendin hakkında söyleme ihtiyacı duyduğun o korkunç şey her neyse önemli değil. Ben seni ne olursa olsun seviyorum."

Mavi gözlerine baktığımda ciddi olduğunu anladım. "En kısa zamanda konuşacağız," diye söz verdim. "Ve... ben de seni seviyorum."

Her seferinde söylemek biraz daha kolaylaşıyordu.

Beni dudaklarımdan uzun uzun öperken bir an için gitmek zorunda olmamayı diledim. Ama başka seçeneğim yoktu.

OTUZ DÖRT

Asansörün dişlileri her zamankinden çok gıcırdıyordu.

Ne kadar eski olduğunu merak ettim. Bir yerde asansörlerin evlerde ilk kez 1920'lerde kullanıldığını okumuştum. Yani bu asansör tarihteki ilk asansörlerden biriyse bile henüz asırlık değildi. Bu beni rahatlatmalıydı, değil mi?

Yine de bir gün bu antika dişlilerin birdenbire dönmeyi bırakacağına ve ömrümün geri kalanını bu asansörde mahsur geçireceğime emindim.

Kol saatime baktım. Wendy beni arayalı yirmi dakikadan biraz az oluyordu. Yolda olduğumu söylemek için onu yeniden aramayı denemiştim ama açmamıştı. Yirminci kata çıktığımda ne bulacağımdan çok korkuyordum.

Tanrım, bu asansör daha yavaş gidebilir miydi acaba?

Sonunda gıcırdayarak durdu ve kapıları açıldı. Güneş yeni battığından çatı katı karanlıktı. Neden kimse ışıkları açmamıştı? Burada neler oluyordu?

"Merhaba?" diye seslendim.

Derken aklıma korkunç bir fikir geldi.

Ya Douglas buradaysa? Ya kaçmasına yardım ettim diye beni cezalandırmak için Wendy'yi beni arayıp buraya çağırmaya zorladıysa? Böyle bir şey yapabilecek birine benziyordu.

Çantamın içinde biber gazımı aradım. Pudramın yanında bulur bulmaz çıkardım ve sağ elimle sıkıca tuttum.

"Wendy?" diye cırladım.

Sol elimi telefonumu koyduğum cebime soktum. Polisi aramak istemiyordum ama içimde bu çatı katında ne bulacağıma dair korkunç bir his vardı.

Oturma odasına girerken ayak seslerim bu sessiz, boş dairede silah sesi kadar yüksek çıkıyordu. Halıdaki kırmızı lekeleri görünce kalbim durdu. Sonra modüler kanepede upuzun yatan bedeni gördüm.

"Wendy!" diye bağırdım.

Düşündüğümden çok daha kötüydü. Douglas karısını aramıyor ya da intikam almaya çalışmıyordu. Onu çoktan bulmuştu ve Wendy şimdi kanepede ölü yatıyordu. Göğsünde bıçak yarası, lacivert elbisesinin önünde koyu bir kırmızılık görmeyi bekleyerek yanına koştum. Ama bunların hiçbirini görmedim.

Derken Wendy gözlerini açtı.

"Wendy!" Kalp krizi geçireceğimi, düşüp bayılacağımı sandım. Keşke yanımda Brock'ın ilacından olsaydı çünkü kalbim delice bir ritimde atıyordu. "Aman Tanrım! Sandım ki..."

"Öldüğümü mü?" Wendy kanepede doğrulup otururken yerdeki kırmızılığın sehpanın üzerindeki devrilmiş kadehten dökülen kırmızı şarap olduğunu fark ettim. Bunu temizlemezsem Douglas kafayı yerdi. "Keşke ölseydim."

Kendimi vücudunda yara ya da kan bulmaya o kadar kaptırmıştım ki sol yanağında, son morluğun neredeyse tamamen iyileştiği yerde yeni bir morluğun belirmeye başladığını

fark etmemiştim. Görünce yüzümü buruşturdum, buna neyin sebep olduğunu tahmin etmek zor değildi.

"Yüzün," dedim soluğum kesilerek.

"Daha beteri de var." Wendy sırtını dikleştirirken yüzünü buruşturup yan tarafını tuttu. "Kaburgalarımı kesin kırdı."

"Hastaneye gitmen lazım."

"İmkânsız." Bana yandan bir bakış attı. "Ama buz torbasına hayır demem."

Mutfağa koşup dondurucudan buz torbasını aldım. Bir beze sarıp Wendy'ye götürdüm. Wendy minnettar bir ifadeyle buzu benden alıp bir müddet nereye koyacağını düşündü, sonra göğsünde karar kıldı.

"Beni bekliyordu," dedi fısıltıdan farksız bir sesle. "Fiona'nın Postdam'daki çiftliğine vardığımızda oradaydı. *Biliyordu.*"

Başımı iki yana salladım. Bunun nasıl olduğunu aklım almıyordu. Onu eninde sonunda bulma ihtimali olduğunu biliyordum ama bu kadar hızlı?

"Beni nasıl bu kadar hızlı bulduğunu bilmiyorum." Baş ağrısından kurtulmaya çalışırmış gibi gözlerini yumdu. "Eninde sonunda bulma ihtimali hep vardı ama bu kadar çabuk değil. Daha fazla vaktimin olduğunu sanıyordum..."

"Biliyorum..."

"Millie." Oturduğu yerde kıpırdanınca buz torbası birazcık kaydı. "Nereye gittiğimizi kimseye söyledin mi?"

"Tabii ki hayır!"

Şey, bu tamamen doğru değildi. Bir kişiye söylemiştim. Enzo'ya.

Ama Enzo'ya söylemek kimseye söylememekle aynı şeydi. Enzo böyle bir konu hakkında hayatta tek kelime etmezdi. Aksine Wendy'yi korumaya çalışırdı.

"Ondan kaçabileceğimi düşünerek aptallık ettim." Buz torbasını düzeltti. "Benim hayatım bu. Eğer... kabullenirsem daha kolaylaşır."

"Kabullenmemelisin." Uzanıp elini sıktım. "Wendy, sana yardım edeceğim. Ömrünün sonuna kadar ona katlanmak zorunda değilsin."

"Niyetinin iyi olduğunu biliyorum..."

"Hayır." Çenem seğirdi. "Beni dinle. Sana yardım edeceğim. Söz veriyorum."

Wendy bir şey demedi. Artık bana inanmıyordu. Ama bir şekilde bu işi düzeltecektim.

Douglas Garrick'in onu bu hâle getirdikten sonra hiçbir şey olmamış gibi yaşamasına izin vermeyecektim.

OTUZ BEŞ

Hâlâ Garrickler için çalışıyordum.

Brock'a onlarla kalmaya karar vermemin ve onun bürosundaki mülakatı geri çevirmemin asıl nedenini söyleyemedim, sadece bana ihtiyaçları olduğuna karar verdiklerini söyledim. Başka soru sormadı, daha doğrusu ben ondan kaçıp durduğum için soramadı.

Onu bir dahaki görüşümde geçmişimi itiraf etmek zorundaydım. Zamanı gelmişti. Fakat bu, korkularımı yendiğim anlamına gelmiyordu, bu yüzden son birkaç gündür işime geldiği şekilde "meşguldüm". Ona her şeyi "yakında" açıklayacağıma söz vermiş olsam da kelimenin tam anlamıyla hiçbir zaman doğru vakit olmuyordu. Belki de hiç olmayacaktı.

Ama ona söylemek zorundaydım. Tanrı aşkına, beni ailesiyle tanıştırmadan önce gerçeği bilmeliydi.

Bu akşam Garricklere yemek yapıyordum. Fırına tavuk göğsü atmıştım, ocakta patates haşlıyordum, daha sonra onları Douglas'ın sevdiği gibi pürüzsüz bir patates püresi yapmak

üzere robottan geçirecektim. Wendy'nin yemeyeceğini bilsem içine tükürürdüm.

Fırını kontrol ederken Wendy mutfağın girişinden başını uzattı. Yaralı yüzü çok daha iyi durumdaydı ve artık yürürken yüzünü buruşturmuyordu, iyileşmeye başlamış olmalıydı.

"Yemek neredeyse hazır," dedim.

Bir müddet eşikte oyalandıktan sonra nihayet, "Seninle konuşmam lazım, Millie. Oturma odasına gelebilir misin?" dedi.

Yemeğin başından birkaç dakikalığına ayrılsam bir şey olmazdı, böylece Wendy'nin arkasından oturma odasına, oradan da köşedeki bir masanın başına gittim. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve bu da endişelenmeme neden oluyordu. Birkaç gün önce ona içinde bulunduğu durumdan kurtulmasını sağlayacak bir yol bulacağıma söz vermiş fakat henüz bu sözümü yerine getirememiştim. Ama *getirecektim*.

Sadece bunu Enzo'yu bulaştırmadan yapmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

"Geçen gün Douglas'ın kitaplığında bir şey buldum," dedi. "Görmeni istediğim bir şey."

Koridordaki bir kitaplığa doğru topallayarak merdiveni çıkarken hem meraklı hem de kaygılı bir hâlde peşinden gittim. Kitaplıktan sözlüğe benzer bir şey alıp boş bir rafın üzerine koydu. Kapağını açtığında sözlüğün tamamen boşaltıldığını gördüm.

İçinde silah vardı.

Elimi ağzıma kapadım. "Aman Tanrım. Douglas'ın mı bu?"

Başıyla onayladı. "Evde silahının olduğunu biliyordum ama nerede sakladığını bilmiyordum."

"Neden kilitlememiş?"

"Sanırım lazım olursa hızlıca erişebilmek için." Wendy silahı içi boşaltılmış sözlükten çıkardı. Daha önce hiç silah tutmamış biri gibi tutuyordu. "Bu bir çıkış yolu."

"Olmaz. *Olmaz.*" Göğsümde yükselen paniği bastırdım. "Güven bana, ne kadar çaresiz olursan ol bunu yapmak *istemezsin.*"

Silahlarla pek deneyimim yoktu ama çaresizlikten saçma sapan şeyler yapma konusunda bir *hayli* deneyimim vardı. O yola bir daha asla başvurmayacaktım. Wendy de başvurmamalıydı.

Ama o beni dinlemiyordu. Silahı iki eliyle birden tutarak koridorun öbür ucunu nişan aldı. Parmağı tetikte değildi ama niyeti belliydi.

"Lütfen bunu yapma," diye yalvardım.

"Hem de dolu," dedi. "İnternetten nasıl kontrol edeceğime baktım. İçinde beş kurşun var."

Başımı sallamadan duramıyordum. "Wendy, bunu yapmak istemezsin. İnan bana."

Dönüp bana baktı, sol yanağı kocasının yumruğu yüzünden hâlâ mordu ama rengi açılarak sararmaya başlamıştı. "Başka seçeneğim mi var?"

"Ömrünün geri kalanını hapiste geçirmek mi istiyorsun?"

"Ben zaten hapisteyim."

"Beni dinle." Silahı ellerinin arasından olabildiğince nazik hareketlerle aldım. Masanın üzerine geri koydum. "Bunu yapmak istemezsin. Başka bir yolu var."

"Artık sana inanmıyorum."

Wendy'yi silahı Douglas'ın yüzüne doğrulturken hayal ettim. Az önceki tutuşuna ve ne kadar titrediğine bakılırsa muhtemelen yakın mesafeden bile hedefi tutturamazdı. "Bu şeyi nasıl kullanacağını hiç biliyor musun ki?"

Omzunu silkti. "Öldürmek istediğin kişiye doğrultup tetiğe basıyorsun. O kadar da zor değil."

"Bundan daha fazlası var."

Gözleri irileşti. "Sen hiç silah kullandın mı, Millie?"

Biraz fazla uzun duraksadım. Evet, az da olsa silah kullanma deneyimim vardı. Enzo bunun öğrenmek için iyi bir yetenek olduğunu düşünüyordu, bu yüzden ikimiz birkaç kez poligona gitmiştik. Silah güvenliği kursuna katılıp sertifika almıştık. Ama poligon dışında hiç silah kullanmamıştım. Uzmanı değildim yani. "Sayılır."

Bana anlamlı bir bakış attı. "Millie..."

"Hayır." Silahı alıp sahte sözlüğün içine geri koydum. Kapağını sertçe kapadım. "Böyle bir şey olmayacak."

"Ama..."

Wendy her ne söyleyecekse asansörün kapılarının gıcırdayarak açılmasıyla yarıda kaldı. O şaşırtıcı bir hızla misafir odasına koşarken ben de sahte sözlüğü kitaplıktaki yerine geri koydum. Douglas ne yaptığımı anlamasın diye de hızlıca aşağıya indim.

Douglas oturma odasına girerken yukarıdan indiğimi gördüğünde hafiften şaşırdı. Gür siyah kaşlarını alnının tepesine kadar kaldırarak, "Akşam yemeğini hazırladığını sanıyordum," dedi.

"Hazırladım," dedim. "Fırında pişiyor."

"Anlıyorum..." Çukur gözleriyle beni öyle dikkatli inceliyordu ki olduğum yerde kıpırdandım. "Yemekte ne var peki?"

"Fırında tavuk göğsü, patates püresi ve karamelize havuç," dedim bugünün menüsünü kendisi özenle hazırlamış olmasına rağmen.

Douglas bir müddet düşündü. "Karımın tabağına patates koyma. Midesini bozuyor."

"Tamam..."

"Ayrıca tavuktan da yarım porsiyon ver," diye ekledi. "Biraz rahatsız, çok fazla yiyebileceğini sanmıyorum."

Wendy'nin yiyemeyeceği patateslerin suyunu süzerken sonunda neden o kadar zayıf olduğunu anladım. Her akşam ona yemeğini götüren Douglas'tı. Ağzına giren her lokmayı kontrol ediyordu.

Yaptığı onca şeyin üstüne bir de sistematik olarak onu aç bırakıyordu. Bu da onu kontrol etmenin bir başka yoluydu, onu zayıf tutuyor, ruhunu öldürüyordu.

Wendy haklıydı. Bu durum artık son bulmalıydı.

İyi tarafından bakarsam şimdi patates püresine tükürebilirdim.

OTUZ ALTI

Yatağa girerken aklımda hâlâ sözlüğün içinde saklı silah vardı.

Bana gösterirken Wendy'nin gözlerinde gördüğüm bakış gayet netti. Niyeti ciddiydi. O kadar çaresizdi ki *ya o ya ben* diye düşündüğü noktaya gelmişti. Ama o nokta çok tehlikeliydi. O noktada aptalca hatalar yapmaya başlıyordunuz.

Çok geç olmadan Enzo'yu aramalıydım. O Wendy'ye benden daha iyi yardım ederdi. Ama şimdi arayamazdım. Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve bu saatte aradığımı görürse müstehcen şeyler için aradığımı düşünebilirdi. Yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum.

Gerçi Albany'ye gittiğim geceden beri bir yanım onu düşünmeden duramıyordu.

Beni öylece hayatından çıkardığı için ona hâlâ kızgındım ama o arabadan indiğinde hissettiğim katıksız mutluluğu inkâr edemezdim. Birdenbire Brock için hiçbir zaman böyle hissetmediğimi fark ettim, bir gün hissedeceğimden de emin değildim.

Ama bu Brock'a haksızlık olurdu. Erkek arkadaşımın onlarca iyi özelliği vardı. En önemlisi de ihtiyacım olduğunda beni asla yarı yolda bırakmayacak sağlam karakterli bir adamdı. Bu kadarından emindim.

Yine de ona Wendy'yle olanların hiçbirini anlatamamıştım. Onun cevabı hiçbir şekilde meseleye dâhil olmadan doğruca polisi aramak olurdu. Tipik avukat davranışı.

Kendisini düşündüğümü anlamış gibi telefonuma ondan bir mesaj geldi:

Seni seviyorum.

Dişlerimi gıcırdattım. Tanrım, bu adam bana beni sevdiğini kaç kere söylemek zorundaydı? Benim de ona aynı mesajdan atmamı bekliyordu ama şu anda bunu yapamazdım. Bu "seni seviyorum"lar beni rehin tutuyordu. Bunun yerine öpücük atıyormuş gibi yaptığım bir fotoğrafımı çekip ona gönderdim. Bu da seni seviyorum demek sayılırdı, değil mi? Hemen cevap yazdı.

Çok tatlısın. Keşke yanımda olsaydın.

Tanrı aşkına, bana söylediği her şey yanına taşınmadığım için bana vicdan azabı çektirmek üzerine olmak zorunda mıydı?

Sinirle telefonumu kenara attım. Dişlerimi fırçalamak için yataktan kalkacağım sırada telefon çalmaya başladı. Mesajına cevap vermediğim için Brock arıyor olmalıydı. Muhtemelen bana gelip gelemeyeceğini soracaktı. Ben de onu kibarca reddetmek zorunda kalacaktım.

Ne var ki telefonumun ekranına baktığımda arayan Brock değildi. *Douglas*'tı.

Douglas gecenin bir yarısı beni neden arıyordu?

Kalbim küt küt atarken ekrana öylece bakakaldım. Patronumun gecenin bir yarısı beni aramasının iyi bir sebebi olamazdı. İçimden bir ses açmamamı söylüyordu ama aramayı kabul ettim.

"Millie." Sesi bir tuhaftı. "Seni uyandırmadım, değil mi?"

"Hayır..."

"Güzel," dedi. "Bu saatte aradığım için kusura bakma ama şimdi duysan daha iyi olur diye düşündüm. Bu haftadan sonra hizmetine ihtiyacımız kalmayacak."

"Beni... beni kovuyor musunuz?"

"Eh," dedi, "tam olarak kovmak sayılmaz. Seni bırakıyoruz. Wendy iyileşmeye başladı ve kendi evimizde yeniden yalnız olmak istiyor."

"Ya..."

"İşini kötü yaptığından değil." Sağ ol ya. "Sadece evli bir çiftin mahremiyeti olması gerekir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Gayet iyi anlıyordum. Wendy'yle konuşmamı ya da ona yardım etmeye kalkmamı istemiyordu.

"Anlıyorsun, değil mi, Millie?" diye üsteledi.

"Tabii," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Elbette anlıyorum."

"Güzel." Sesi neşelendi. "Bizim için yaptığın onca şeyin karşılığı olarak sana Mets maçına iki bilet vermek istiyorum. İstersin, öyle değil mi?"

"Evet," dedim yavaşça. "Mets'i seviyorum..."

"Harika! O zaman tamamdır."

"Hı hı."

"İyi geceler, Millie. İyi uykular."

Telefonu kapatırken içim hâlâ huzursuzdu. Bu konuşmada canımı sıkan bir şey vardı, tam olarak çıkaramadığım bir şey. Kendimi yatağa geri attığımda gözüm uyumak için giydiğim tişörte takıldı.

Mets tişörtüydü.

Bakışlarımı çevirip karşımdaki pencereye baktım. Perdeler her zamanki gibi çekiliydi. Pencereye koşup perdeyi küçücük

aralayarak aşağıdaki sokağa baktım. Tamamen karanlıktı. Dışarıda dikilen ürkütücü bir adam filan görmüyordum. Kimse elinde dürbünle pencereme bakmıyordu.

Belki de sadece tesadüftü. Ne de olsa ben New Yorkluydum. Hem Mets'i kim sevmezdi?

Ama tesadüf olduğunu sanmıyordum. Bana Mets bileti alacağını söylerken sesinde bir şey vardı. *Sana Mets maçına iki bilet vermek istiyorum. İstersin, öyle değil mi?*

Aman Tanrım, ya beni burada görebiliyorsa?

Gerçi yatarken Mets tişörtü giydiğim öyle büyük bir sır filan değildi. Bir noktada üzerimde bununla kapıyı açmış olmalıydım. Dahası bütün erkek arkadaşlarım bunu biliyorlardı, liste Enzo ve Brock'tan ibaret olsa bile.

Yine de... yatarken giydiğim başka tişörtler de vardı. Douglas *bu gece* ne giydiğimi biliyordu.

Wendy'ye ondan asla vazgeçmeyeceğime söz vermiştim ama itiraf etmeliyim ki şu anda çok korkuyordum. Perdeler kapalıydı. Akşamları hiç açmazdım, hele ki yatmak için üzerimi değiştirirken.

Telefonu alıp Brock'a mesaj yazarken ellerim titriyordu.

Bana gelmek ister misin?

Her zamanki gibi ânında cevap verdi.

Hemen geliyorum.

OTUZ YEDİ

Çamaşırları katlamayı bitirir bitirmez akşam yemeği için Brock'la buluşacaktım.

Douglas son kez gideceğim temizliğin gününü mesaj atmıştı. Sonrasında yeni bir iş bulmak zorundaydım, bu yüzden bana yüklü bir bahşiş vermesini umuyorum. Ama umutlarımı buna bağlamıyordum.

Garrickler için son kez çalışacağıma memnundum. Wendy'den vazgeçmiyordum elbette ama artık bu evde olmak istemiyorum. Douglas Garrick tüylerimi ürpertiyordu, ondan ne kadar uzak olursam o kadar iyiydi. Wendy'ye dışarıdan yardım etmek için elimden geleni yapacaktım.

Bu gece aklım başka bir şeydeydi: Burada işim biter bitmez Brock'la malum konuşmayı yapacaktım. Son birkaç buluşmamızda ciddi konulardan özenle kaçınsak da artık vakti gelmişti. Onunla dairesinde buluşacak ve ona her şeyi anlatacaktım. Millie Hakkında Bilinmesi Gerekenler. Ya her şey bitecek ya da durumumu sorun etmeyecekti. Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Garrickler kıyafetlerinin çoğunu kuru temizlemeciye gönderirdi, bu yüzden çamaşır makinesine çoğu kirli bile görünmeyen atletlerden, iç çamaşırı ve çoraplardan oluşan küçük bir yığın atmıştım. Onları ayırıp uygun çekmecelere yerleştirirken kitaplıkta saklı duran silahı düşünmeden edemiyordum.

Wendy'ye aptalca bir şey yapmayacağına dair yemin ettirdiysem de ona tam olarak güvenemiyordum. Sabrının sonuna yaklaşıyordu. O silahı elinde tutarken mosmor yüzündeki çaresizliği görmüştüm. Douglas bir daha damarına bastığında onu öldürebilirdi.

O pisliğin ortadan kaldırılmasını dert ettiğimden değildi tabii. Ama bunu yaparsa hapse girerdi. Douglas'ın ona şiddet uyguladığını belgeleyecek hiçbir doktora ya da hastaneye başvurmamıştı, mahkemede tüm bildiklerimin üzerine yemin etsem de onu oradan kurtarmaya yetmeyebilirdi.

Enzo'yu ertesi gün arayacağıma karar vermiştim. Bu meseleden elimi eteğimi çekmem –bilhassa da artık burada çalışmayacağımdan– ve bu işi ona bırakmam hepimiz için en hayırlısı olacaktı. Ne de olsa her şey için "bir tanıdığı" olan oydu. Birlikte olduğumuz dönemde takım olmak mantıklıydı ama doğruyu söylemek gerekirse şu anda onun yanında olmak bana çok zor geliyordu.

Enzo, Wendy'ye yardım ederdi. Edeceğini biliyordum.

Tam çamaşırları bitirmek üzereydim ki koridorun sonundan bir gürültü geldi. Daha önce de böyle bir ses duymuştum. Tek fark şimdi bunun Wendy'nin yaralandığının işareti olduğunu biliyordum.

Neler olduğunu anlamak için büyük yatak odasından çıktım, her zamanki gibi misafir odasının kapısı kapalıydı ancak içeriden Douglas'ın sesinin geldiğini duyabiliyordum:

"Az önce kredi kartında bu ödemeyi gördüm!" diye gürleyen sesi koridorda yankılandı. "Ne bu? La Cipolla'da öğle yemeği için seksen dolar diyor?"

Wendy'yle bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım. Evde olduğumu fark etmemiş olmalıydı. Bana erken çıkmamı söylemişti, bu yüzden çoktan çıktığımı, ben duymadan ona istediğini söyleyebileceğini düşünüyor olmalıydı.

"Ben... Ben özür dilerim." Wendy'nin sesi korku doluydu. "Öğle yemeğinde arkadaşım Gisele'le buluştum, bu aralar işsiz olduğu için hesabı ödemeyi teklif ettim."

"Sana evden çıkabileceğini kim söyledi?"

"Ne?"

"*Evden çıkabileceğini kim söyledi diyorum, Wendy?*"

"Ben... Ben sadece... Özür dilerim, sürekli eve tıkılıp kalmak çok zor ve..."

"Biri seni görebilirdi!" diye söylendi. "Yüzünü görürlerse hakkımda ne düşünürler?"

"Ben... Üzgünüm, ben..."

"Eminim üzgünsündür. Hiç durup düşünmüyorsun, değil mi? İnsanların benim bir canavar olduğumu düşünmesini *istiyorsun*!"

"Hayır. Bu doğru değil. Yemin ederim."

Uzun bir sessizlik oldu. Kavga bitmiş miydi? Yoksa araya girmem ya da polisi aramam mı gerekiyordu? Ama hayır, polisi arayamazdım. Wendy bana böyle bir şeyin söz konusu dahi olmadığını söylemişti.

NYPD'de[2] çalışan bir arkadaşım olması için neler vermezdim.

---

2 New York Polis Teşkilatı. –*ç.n.*

Onları duyabilmek için kapıya yaklaşabildiğim kadar yaklaştım. Tam kapıyı çalmak üzereyken Douglas tekrar konuşmaya başladı, sesi bu sefer daha öfkeli çıkıyordu.

"O restoran arkadaşınla gitmek için fazla romantik değil mi?" dedi.

"Ne? Hayır! Romantik filan değil..."

"Yalan söylediğini görebiliyorum, Wendy. O afili öğle yemeğini kiminle yedin?"

"Söyledim ya! Gisele'di."

"Tabii. Şimdi bana *gerçeği* söyle. Seni şehir dışına götüren adam mıydı?"

Kapıya iyice yaklaştım. Wendy hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Gisele'di," diye inledi.

"Yalan söyleme," diye tersledi Douglas. "Sürtük karımın başka bir adamla şehir merkezinde gezip tozmasına izin vermeyeceğim! Bu çok aşağılayıcı."

Bunun üzerine odadan mide bulandırıcı bir gürültü geldi ve Wendy çığlık attı.

Ona zarar vermesine izin veremezdim. Bir şeyler yapmalıydım. Ama aniden oda sessizliğe gömülmüştü.

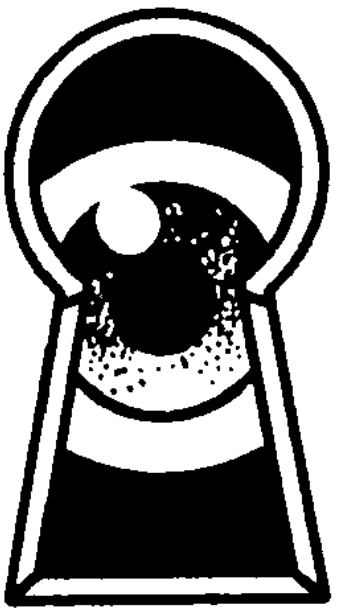
Derken içeriden gırtlaktan çıkan bir ses geldiğini duydum.

Sanki bir kadın boğuluyormuş gibiydi.

Daha fazla oyalanamazdım. O odada her ne oluyorsa buna bir son vermeliydim.

İşte o anda silahı hatırladım.

OTUZ SEKİZ

Silahın tam olarak nerede olduğunu hatırlıyordum.

Kitaplığa koşup sözlüğün içinden çıkardım. Tıpkı iki gün önce Wendy'nin bana gösterdiği yerde, aynı boşaltılmış bölmede duruyordu. Orada olacağını biliyordum. Hafifçe titreyen ellerimle silahı aldım.

Elimdeki silaha bakarken büyük bir hata yapıp yapmadığımı düşündüm. O odada korkunç şeyler dönüyor olsa da oraya bir silahla dalmak işleri daha iyi hâle getirir miydi emin değildim. Birinin vurulma ihtimali olduğunda işler hızla kötüye gidebiliyordu.

Ama Douglas'ı vurmayacaktım. Böyle bir şey tabii ki söz konusu değildi. Tek niyetim onu korkutmaktı. Ne de olsa silahtan daha korkutucu bir şey yoktu. Onu gafil avlamamın bu duruma bir son vermesini umuyordum.

Silah elimde, karanlık koridordan aceleyle geçerek misafir odasına döndüm. Kavgaları kesilmiş, odada her şey sessizliğe bürünmüştü. Nedense bu her şeyden daha korkutucu geliyordu.

Kapıyı çalmayı düşünsem de vazgeçip topuzu denemeye karar verdim. Kolayca döndü. Kapıyı açarken içimden bir ses bana, *Silahını indir, Millie. Bunu onsuz hallet. Korkunç bir hata yapıyorsun,* dedi.

Ama artık çok geçti.

Misafir odasının kapısını açtığımda karşılaştığım manzara karşısında nefesim kesildi. Douglas, Wendy'yi duvara yaslamış, ellerini boğazına dolamıştı. Wendy'nin yüzü morarmaya başlamıştı, çığlık atmak için ağzını açmışsa da sesi çıkmıyordu.

Aman Tanrım, onu öldürmeye çalışıyordu.

Onu boğacak mıydı yoksa boynunu mu kıracaktı bilmiyorum ama hemen bir şeyler yapmalıydım, öylece durup bunun olmasına izin veremezdim. Ancak geçmiş hatalarımdan ders almıştım, silahım olabilirdi fakat onu öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Korkutmak yeterdi. Sonra gördüklerimi polise anlatırdım.

Bunu yapabilirsin, Millie. Ona zarar verme. Sadece Wendy'yi serbest bırakmasını sağla.

"Douglas!" diye bağırdım. "Bırak onu!"

Sahte özürler dileyip açıklamalarda bulunarak ondan uzaklaşmasını bekledim ama her nasılsa parmakları asla gevşemedi. Wendy'nin gırtlağından yine boğuk bir ses çıktı.

Silahı kaldırıp Douglas'ın göğsüne doğrulttum.

"Ciddiyim." Sesim titriyordu. "Bırak onu yoksa ateş ederim."

Ama Douglas ona söylediklerimi duymuyor gibiydi. Gözlerinde vahşi bir bakış vardı, bu işi hemen şimdi bitirmeye kararlı görünüyordu. Wendy onu tırmalamayı bıraktı, vücudu gevşedi. Pazarlık yapacak vakit kalmamıştı. Birkaç saniye içinde bir şey yapmazsam onu öldürecekti.

Ben de buna izin vermiş olacaktım.

"Yemin ederim," diye mırıldandım, "onu bırakmazsan ateş ederim!"

Ama bırakmadı. Boğazını sıkmaya devam etti.

Başka seçeneğim yoktu. Bu durumda yapabileceğim tek bir şey vardı.

Tetiğe bastım.

OTUZ DOKUZ

Silah sesi dairede yankılandıktan birkaç saniye sonra Douglas'ın eli gevşedi. Ses beklediğimden daha gürültülüydü, kesinlikle komşuların duyacağı kadar yüksekti. Belki de duymamışlardı. Böyle bir evin duvarlarıyla tavanları muhtemelen ses geçirmezdi, altımızda tampon görevi gören zemin vardı.

İyi tarafından bakarsam Douglas parmaklarını Wendy'nin boğazından çekmişti.

Wendy dizlerinin üzerine düşerek öksürmeye ve ağlamaya başladığında kocası yanında yerde yatıyordu, vücudu hareketsizdi. Saniyeler içinde altındaki yumuşak halı kıpkırmızı bir gölete dönüşmüştü.

Ah, olamaz.

Yine aynı şeyi yapmış olamazdım.

Silah parmaklarımın arasından kayarak büyük bir gürültüyle yere düştü. Olduğum yerde donup kalmıştım. Douglas Garrick hiç hareket etmiyor, altındaki kan gölüyse büyümeye devam ediyordu. Onu omzundan vurmak istemiştim, yaralanmasını ve böylece ellerini Wendy'nin üzerinden çekmesini sağlayacaktı, ölmesini değil.

Görünen o ki ıskalamıştım.

Wendy yaşlı gözlerini ovuşturdu. Mucizevi bir şekilde hâlâ bilinci yerindeydi. Kocasının yanında diz çöküp elini boynuna, şah damarının üzerine koydu. Bir müddet elini orada tuttuktan sonra dönüp bana baktı. "Nabız yok."

Aman Tanrım.

"Ölmüş," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Gerçekten ölmüş."

"Onu öldürmek istememiştim," dedim dilim dolanarak. "Ben... Ben sadece seni elinden kurtarmak istemiştim. Niyetim..."

"Teşekkür ederim," dedi Wendy. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Kurtaracağını biliyordum."

Bir an birbirimize bakakaldık. Hayatını kurtarmıştım. Bunu unutmamalıydım. Geldiklerinde polislere de bunu söylemem gerekecekti.

"Gitmen gerek." Wendy bacakları titrese de ayağa kalkmayı başardı. "Ben... silahtaki parmak izlerini silebiliriz. Bu işe yarar, değil mi? Evet, evet, işe yarayacağından eminim. Birkaç saat polisi aramam ve sonra onlara... Buldum! Douglas'ı hırsız sandığımı ve kazayla vurduğumu söyleyebilirim. Kazara oldu derim. Buna inanacaklardır. İnanacaklarından eminim."

Çok hızlı konuşuyordu, paniğe kapılmıştı. Yükün üzerimden kalkmasını ne kadar istesem de hikâyesinde büyük bir boşluk vardı. "Ama Douglas içeri girdiğinde kapıcı onu görmüş olmalı."

Başını iki yana salladı. "Hayır, görmedi. Bazı sakinlerin arka kapıdan girişe erişimi var ve o hep oradan girer."

"Orada kamera var mı?"

"Hayır. Kamera yok."

"Peki ya asansörlerdeki kameralar?"

"Onlar mı?" Burnundan güldü. "Onlar sadece dekoratif. Biri beş yıl önce bozuldu, diğeri de en az iki yıldır çalışmıyor."

Bu plan gerçekten işe yarayabilir miydi? Douglas Garrick'i soğukkanlılıkla vurmuştum. Sonuçlarına katlanmadan bundan kurtulma şansım var mıydı? Varsa da bu ilk kurtuluşum olmazdı.

"Git hadi." Kan gölünden kaçınarak Douglas'ın cesedinin üzerinden atladı. "Bunun sorumluluğunu ben üstleneceğim. Bu benim suçum. Seni bu işe ben bulaştırdım ama seni de kendimle birlikte yakmayacağım. Fırsatın varken git."

"Wendy..."

"Git!" Gözleri neredeyse Douglas'ın ellerini boğazına doladığı zamanki gibi vahşi bakıyordu. "Lütfen, Millie. Tek yolu bu."

"Peki," dedim usulca. "Ama... bana ihtiyacın olursa..."

Uzanıp kolumu sıktı. "İnan bana benim için yeterince şey yaptın." Duraksadı. "Tüm mesajlarımızı silmelisin. Benden gelenleri de Douglas'tan gelenleri de. Ne olur ne olmaz."

Bu çok iyi bir fikirdi. Wendy'yle, polislerin bu cinayeti soruşturmaya başlaması durumunda bilmemeleri gereken bazı şeyleri konuştuk. Douglas'la aramızda geçen, bugünün son iş günüm olacağını belirten mesajları görmemeleri de daha iyiydi. Çantamı aldım ve ellerim titrese de Garricklerle yaptığım konuşmaları telefonumdan silmeyi başardım.

"Benimle iletişime geçmeye çalışma," dedi. "Bununla ben ilgileneceğim, Millie. Merak etme."

Karşı çıkmak için ağzımı açtıysam da geri kapadım. Bir anlamı yoktu. Wendy suçu üstlenmeye karar vermişti ve ona izin vermek benim yararıma olacaktı. Çatı katına veda ederken buraya bir daha asla adım atmayacağımı biliyordum. Yatak odasından çıktığımda gördüğüm son şey Douglas'ın cesedinin başında duran Wendy'ydi.

Gülümsüyordu.

KIRK

Eve dönerken yol boyunca titrememi durduramadım.

Metrodaki herkes deli olduğumu düşünüyor olmalıydı çünkü vagonlar kalabalık olmasına rağmen Bronx'a dönene kadar kimse yanıma oturmamıştı. Bütün yolculuğu kollarımı etrafıma sarıp ileri geri sallanarak geçirmiştim.

Onu öldürdüğüme inanamıyordum. Bunu yapmak istememiştim.

Hayır, bu adil değildi. Adamı göğsünden vurmuştum. Ölmesini istemediğimi söylersem yalan olurdu ama o sözlüğün içine gizlenen silahı gördüğümde olayların bu şekilde gelişmesini istememiştim.

Her şey yoluna girecekti. Bunu daha önce de yaşamıştım. Wendy hikâyesine sadık kalacak ve polis benim bu işe karıştığımı bilmeyecekti.

Şimdi tek yapmam gereken bir adamı öldürdüğüm gerçeğiyle yüzleşmekti. *Yine.*

Metro istasyonundan çıkar çıkmaz telefonum titredi. Bir cevapsız arama. Wendy olduğunu düşünerek telefonu çantam-

dan çıkardım ama o değildi, ekran Brock'tan gelen cevapsız aramaların ve sesli mesajların bildirimleriyle doluydu.

Ah, olamaz. Bu akşam yemek yiyecektik. Bu gece malum konuşmayı yapacaktık. Eh, artık böyle bir şey olmayacaktı.

Bir an için telefonumda Brock'ın adına baktım, onu aramam gerektiğini biliyordum ama bunu yapmak içimden gelmiyordu. Sonunda ismine tıkladım. Ânında açtı.

"Millie?" Sesi kızgın ve endişeli geliyordu. "Neredesin?"

"Ben..." Keşke onu aramadan önce geçerli bir mazeret düşünmek için biraz zaman ayırsaydım. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Gerçekten mi?" Ses tonu şüpheciydi. "Sorun ne?"

"Şey... Midem kötü." Bir şey söylemeyince birkaç ayrıntı daha eklemeye karar verdim. "Aniden kötüleştim. Kendimi çok kötü hissediyorum. Sürekli kusuyorum. Ayrıca... şey, hem alttan hem üstten sızdırıyorum. Sanırım bu gece evde kalsam iyi olur."

Yalanımı yüzüme vurmasını bekledim ama aksine sesi yumuşadı. "Sesin iyi gelmiyor."

"Evet..."

"İstersen gelebilirim," diye önerdi. "Sana biraz tavuk çorbası getiririm. Sırtını sıvazlarım."

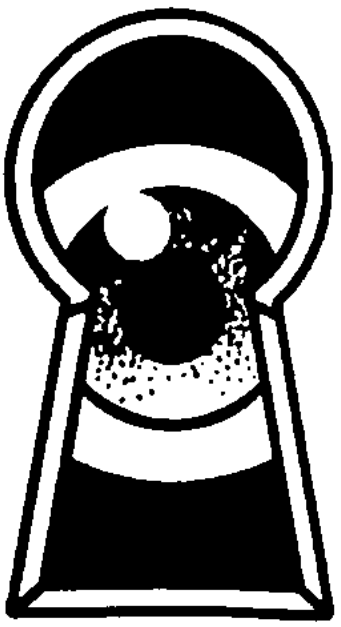
Gelmiş geçmiş en tatlı erkek arkadaş benimkiydi. O kadar iyi bir adamdı ki... Bu olay biter bitmez bunu kesinlikle telafi edecektim. Sanırım onu gerçekten seviyordum.

"Hayır ama teşekkür ederim," diye soludum telefona karşı. "Yalnız kalıp iyileşmeye ihtiyacım var. Sonra görüşelim mi?"

"Olur," dedi. "Kendine dikkat et."

Telefonu kapadığımda her şeyden öte Brock'a davranışım yüzünden kendimi suçlu hissediyordum. Ama onu da bu belanın içine sürüklemek istemiyordum. Bu konuda konuşabileceğim

tek kişi Enzo'ydu ama bu pek çok nedenden ötürü kötü bir fikirdi. Eve gitmeli ve bunların hiçbirini düşünmemeye çalışmalıydım. Yakında hepsi geçecekti.

KIRK BİR

Uyandığımda kamyon çarpmış gibi hissediyordum, başım sağdan sağdan zonkluyordu.

Gece uyuyamamıştım. Sabaha kadar dönüp durmuş, ne zaman dalacak gibi olsam Douglas'ın çatı katında yerde yatan cesedini görmüştüm. Sonunda tökezleyerek banyoya gitmiş, orada sakladığım uyku haplarından birini içmiş ve sonra eski patronumun bana bakan ölü gözlerini gördüğüm kâbuslarla dolu bir uykuya dalmıştım.

Yatakta doğrulup kuş yuvasına dönmüş saçlarıma dokundum. Şakağımdaki zonklama şiddetlenirken aslında dış kapının da vurulduğunu fark ettim.

Kapıda biri vardı.

Yataktan çıkmayı başarıp üzerime bir sabahlık geçirdim. Gürültünün kesilmesini umarak, "Geliyorum!" diye söylendim ama kapıdaki her kimse fazla ısrarcıydı.

Gözetleme deliğinden baktığımda trençkotunun altında ütülü beyaz gömlek giyen ve siyah kravat takan bir adam gördüm. "Kim o?" diye sordum.

Boğuk bir sesle, "Ben NYPD'den Dedektif Ramirez," diye cevap verdi.

Ah, olamaz.

Tamam, paniğe kapılmamalıydım. Patronum ölmüştü, tabii ki bana birkaç soru sormak isteyeceklerdi. Endişelenecek bir şey yoktu.

Kilidi çevirip kapıyı araladım. İznim olmadan buraya giremezdi ve benim de ona izin vermeye hiç niyetim yoktu. Saklayacak bir şeyim olduğundan değildi tabii ama belli mi olurdu?

"Bayan Calloway?" diye sordu şaşırtıcı derecede tok bir sesle. Gözlerinin altındaki torbalara ve kısacık kesilmiş saçlarındaki kırlaşan tellerin sayısına bakılırsa ellili yaşlarının başında olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Merhaba," dedim çekingen bir tavırla.

"Size birkaç soru sorabilir miyim?" dedi.

Yüzümü ifadesiz tutmak için elimden geleni yaptım. "Hangi konuda?"

Duraksayıp yüzümü inceledi. "Douglas Garrick adında birini tanıyor musunuz?"

"Evet..." Bunu itiraf etmenin bir zararı yoktu. Garrickler için çalıştığımı kanıtlaması çok kolay olurdu.

"Dün gece öldürüldü."

"Aa!" Şaşırmış görünmeye çalışarak bir elimi ağzıma kapadım. "Bu korkunç bir haber."

"Karakola gelip benim için birkaç soruya cevap verebileceğinizi umuyordum."

Dedektif Ramirez'in yüzü bir maske gibiydi. Dudakları düz bir çizgi hâlindeydi, hiçbir şey açık etmiyordu. Ama karakola çağrılmak kulağa fazla ciddi bir durum gibi geliyordu. Yine de kelepçeleri çıkarıp bana haklarımı okumaya

başlamamıştı. Eminim Douglas çok zengin ve önemli biri olduğu için davayı daha da ciddiye alıyorlardı.

"Ne zaman gelmemi istiyorsunuz?"

"Şimdi," dedi tereddüt etmeden. "Sizi götürebilirim."

"Gel... gelmek zorunda mıyım?"

Tutuklu değilsem onunla gitme zorunluluğum yoktu, haklarımı çok iyi biliyordum. Ama ne düşündüğünü duymak istiyordum.

"Zorunda değilsiniz," diye yanıtladı, "ama gelmeniz sizin için iyi olurdu. Öyle ya da böyle sizinle konuşmamız gerekiyor."

İçimde kötü bir his vardı. Bu, işverenim hakkında birkaç soruluk bir sorgudan fazlası gibi geliyordu. "Avukatımı aramak istiyorum," dedim.

Ramirez gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum ama böyle bir hakkınız var elbette."

Bana ne tür sorular soracaklarını bilmiyordum ama dedektif ne derse desin, avukatım olmadan karakola gitmek hoşuma gitmiyordu. Ne yazık ki şu anda arayabilecek kadar iyi tanıdığım tek bir avukat vardı. Bu zor bir konuşma olacaktı.

Ramirez beklerken telefonumu alıp Brock'ın numarasını aradım. Şimdiye kadar çoktan işe gitmiş olmalıydı ama birkaç çalışın ardından telefonunu açtı. Brock günün büyük bölümünü masa başında geçiriyor, nadiren mahkemeye gidiyordu.

"Merhaba, Millie," dedi. "İyi misin?"

"Şey," dedim. "Pek sayılmaz..."

"Miden mi kötüleşti?"

"Ne?"

Brock hattın diğer ucunda bir müddet sessiz kaldı. "Dün gece bana midenin kötü olduğunu söylemiştin."

Doğru ya. Dün gece evine gitmemek için uydurduğum yalanı neredeyse unutuyordum. "Midem daha iyi ama başka bir konuda yardımına ihtiyacım var. Önemli bir konuda."

"Elbette. Neye ihtiyacın var?"

"Şey..." Ramirez beni duymasın diye sesimi alçalttım. "Eski patronum Douglas Garrick'i biliyorsun. O... dün gece öldürülmüş."

"Tanrım," dedi nefesi kesilerek. "Millie, bu korkunç bir şey. Kimin yaptığını biliyorlar mı?"

"Hayır ama..." Beni izleyen Ramirez'e baktım. "Birkaç soru için beni karakola çağırıyorlar."

"Daha neler? Önemli bir şey bildiğini mi düşünüyorlar?"

"Sanırım ama ben hiçbir şey bilmiyorum. Neyse... Yanımda bir avukat olursa kendimi daha iyi hissederim diye düşündüm." Boğazımı temizledim. "Şey, sen gelebilir misin?"

"Tabii, elbette." Telefondan uzanıp ona sarılmak istedim. "Birkaç ufak iş halletmem lazım, sonra seninle orada buluşurum. Her şeyin yolunda gideceğinden eminim ama yanında olmaktan mutluluk duyarım."

Dedektif Ramirez'den beni sorgulayacağı polis karakolunun adresini alırken Brock'la dün gece yapmayı planladığım konuşmayı yakında yapmak zorunda kalacağımı düşünmeden edemedim.

KIRK İKİ

Manhattan'daki polis karakoluna vardığımda iyice korkmuştum. Dedektif Ramirez arabayla karakola giderken benimle sohbet etmeye çalışmıştı ama ben çoğunlukla tek heceli kelimelerle, homurdanarak cevap vermiştim. Havadan sudan konuşurken bile bilgi almaya çalıştığı hissine kapıldığımdan eline koz vermek istememiştim.

Ama karakola vardığımda Brock beni orada bekliyordu. Gri takım elbisesini giymiş, gözlerinin mavisini ortaya çıkaran mavi kravatını takmıştı. Beni dedektifle birlikte karakola girerken gördüğünde gülümsedi, yüzünde en ufak bir endişe belirtisi bile yoktu. Bu durum çok yakında değişecekti.

Ramirez'e, "O bey benim avukatım," dedim. "Sorguya çekilmeden önce onunla özel olarak konuşmak istiyorum."

Ramirez kısaca başıyla onayladı. "Konuşmanız için sizi bir odaya alacağız, hazır olduğunuzda size sorularımı sormak istiyorum."

Beni plastik bir masayla etrafına dizilmiş birkaç plastik sandalyenin bulunduğu küçük bir odaya götürdü. Yıllardır

sorgu odasına girmemiştim, görünce göğsüm sıkıştı. Bilhassa da beni sandalyelerden birine oturtup odadan çıkarak beni orada tek başıma bıraktığında. Brock'ın da benimle geleceğini sanıyordum ama dışarıda biriyle konuşuyordu.

Ona ne söylediklerini merak ediyordum.

Paniğim gittikçe artarak neredeyse kırk dakika boyunca odada yalnız kaldım. Brock'ın tanıdık yüzü kapıda belirdiğinde az kalsın gözyaşlarına boğulacaktım.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye bağırdım.

Brock'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Karşımdaki sandalyeye yerleşirken ifadesi biraz sert görünüyordu. Kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti.

"Millie," dedi, "dışarıda dedektifle konuşuyordum. Bana pek bir şey söylemek istemiyorlar ama bu rutin bir sorgulama değil. Sen ciddi bir şüphelisin."

Ona bakakaldım. Bu nasıl olabilirdi? Wendy polise Douglas'ı vuranın kendisi olduğunu söylemişti. Onun hikâyesinden şüphe mi ediyorlardı? Her şey açık ve net olmalıydı.

Tabii...

"Evini aramak için izinleri var," dedi. *Arama izni* mi? "Şu anda orada bir ekip var."

Dairemi mi arıyorlardı? Ne aradıklarını hayal bile edemiyordum. Orada şüpheli hiçbir şeyim yoktu. Neyse ki dün gece kıyafetlerime kan bulaşmamıştı. Kontrol etmiştim.

"Neden onu senin öldürdüğünü düşünüyorlar?" Brock başını iki yana salladı. "Bu bana hiç mantıklı gelmiyor."

Buraya kadardı. Artık ona geçmişimi anlatmalıydım. Avukatım olacaksa bilmesi gerekiyordu. Aksi takdirde aptal gibi görünecekti. "Dinle," dedim, "benim hakkımda bilmen gereken bir şey var."

Kaşlarını kaldırıp bana baktı, bekliyordu.

Bu çok zordu. Daha önce söylemediğim için kendime sövdüm ama konuşmaya yeltendiğimde bunu neden bu kadar uzun süre ertelediğimi anladım. "Benim, şey, sabıkam var."

"*Neyin* var?" Çenesi kırılacakmış gibi görünüyordu. "*Sabıkan* mı? *Hapse* girmek gibi mi?"

"Evet. Hapse girmek gibi."

"*Ne* için?"

İşte en zor kısmı gelmişti. "*Cinayetten.*"

Brock her an yere yığılacakmış gibi görünüyordu. Umarım kalbine bir şey olmazdı. "Cinayet mi?"

"Nefsi müdafaaydı," dedim ki tam olarak doğru değildi. "Adamın biri arkadaşıma saldırdı, onu durdurmaya çalışırken oldu. O zamanlar gençtim."

Bana anlamlı bir bakış attı. "İnsan nefsi müdafaadan hapse girmez, Millie"

"Bazı insanlar girer."

Bana inanmış gibi görünmüyordu ama arkadaşıma tecavüz etmeye çalışan adam hakkında çok fazla ayrıntıya girmeyecektim. Savcı durumu çok ileri gitmişim gibi gösterdiyse de onu durdurmak için yapmam gerekeni yapmıştım.

"Üniversite diplomanı alamamış olmana şaşmamalı," diye mırıldandı kendi kendine. "Kendime hep senin geç serpilen biri olduğunu söyledim."

"Özür dilerim." Başımı eğdim. "Sana söylemeliydim."

"Hadi canım?"

"Özür dilerim," dedim tekrar. "Ama söylersem bana şu anda baktığın gibi bakmandan korktum."

Brock elini saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım, Millie. Ben sadece... Bana söylemek istemediğin bir şey olduğunu biliyordum ama böyle bir şey olabileceği aklıma hiç gelmemişti..."

"Evet," dedim nefes verirken.

"Tamam." Mavi kravatını hafifçe gevşetti. "Tamam, sabıka kaydın var. Bunu şimdilik bir kenara bırakalım. Neden Douglas Garrick'i senin öldürdüğünü düşünüyorlar?"

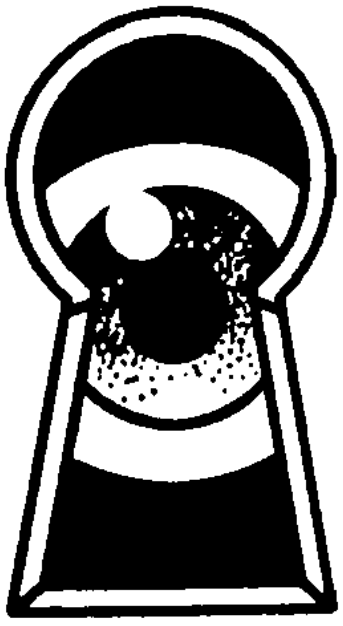
Bu soruya cevap veremezdim çünkü Wendy'nin polise ne söylediğini bilmiyordum. Brock'a söylediğim her şey sözde gizli olsa da dün gece olanları ona anlatmaya cesaret edemiyordum. "Hiçbir fikrim yok."

Başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Dün gece bana hasta olduğunu söylemiştin. Evlerinden erken mi ayrıldın?"

"Şey, işimi bitirdim," dedim dikkatlice, kapıcının apartmandan ne zaman çıktığımı doğrulayabileceğini bilerek. "Ama kendimi iyi hissetmediğim için doğruca eve gittim. Telefonda konuştuğumuzda neredeyse eve varmıştım. Douglas... ben daireden çıktığımda orada bile değildi."

"Tamam." Brock çenesini ovuşturdu. "Sadece sicilin yüzünden sana zorluk yaşatıyorlar. Bu durumu çözeceğiz."

Keşke ondaki bu inancın yarısı bende de olsaydı.

KIRK ÜÇ

Ramirez'in benimle hemen konuşamayacağını öğrenmiştim ki bunun beni yıldırmak için bir taktik olduğundan şüpheleniyordum. Brock'ın işle ilgili bir telefon görüşmesi yapması gerekiyordu, bu yüzden beni sorgu odasında yalnız bıraktı ve ben de sonraki bir saati sessiz bir panik hâli içinde geçirdim.

Ramirez nihayet benimle konuşmak için geldiğinde iki saatten fazladır karakoldaydım, Brock da hemen arkasından gelerek yanıma oturdu ve masanın altından elimi sıkıca kavradı. Sabıka kaydımı öğrenmesine rağmen benden nefret etmediğini bilmek içimi rahatlatıyordu. Yine de her şey daha yeni başlıyordu.

"Sabrınız için teşekkür ederim, Bayan Calloway," dedi dedektif. Yüz ifadesi hâlâ boştu. "Size Bay Garrick hakkında bazı sorularım var."

"Tamam," dedim. Kaydediliyorduk, bu yüzden ses tonumu sakin ve ölçülü tutmaya çalıştım.

"Dün gece neredeydiniz?" diye sordu Ramirez.

"Temizlik yapmak ve çamaşırları yıkamak için Garricklerin çatı katına gittim, sonra da eve döndüm."

"Çatı katından saat kaçta ayrıldınız?"

"Altı buçuk gibi," dedim.

"Peki oradayken Bay Garrick'le konuştunuz mu?"

Wendy'nin bana söylediklerini hatırlayarak başımı iki yana salladım. İkimiz de hikâyelerimize sadık kalırsak sorun çıkmazdı. "Hayır."

Ramirez cevabıma şaşırmış görünüyordu. "Yani Bay Garrick dün gece onunla dairede buluşmanızı istemedi mi?"

Kafam karışmış bir şekilde yüzüne baktım. "Hayır..."

"Bayan Calloway." Dedektifin bana bakan gözleri daha bir kararmış görünüyordu. "Douglas Garrick'le ilişkiniz nedir?"

"İlişkim mi?" Brock'a baktığımda kaşlarını çatıyordu. "O benim işverenim. O ve karısı Wendy."

"Onunla cinsel ilişkiniz var mıydı?"

Neredeyse boğuluyordum. "Hayır!"

"Hiç mi olmadı?"

Uzanıp dedektifi sarsmak istiyordum ama neyse ki Brock araya girdi. "Bayan Calloway sorunuzu cevapladı. Bay Garrick'le tamamen profesyonel bir ilişkisi vardı, onun dışında da herhangi bir ilişkisi yoktu."

Dedektif Ramirez masada yanına koyduğu dosyayı eline aldı. Birbirine zımbalanmış sayfalar çıkarıp masanın üzerinden bana doğru uzattı. "Bay Garrick'in şifonyerinin çekmecesinde bir adet kullan-at telefon bulduk. Bunlar, kullan-at telefonla sizin numaranız arasındaki mesajlaşmalar."

Brock omzumun üzerinden bakarken kâğıtları alıp incelemeye koyuldum. Mesajları hatırladım. Douglas'ın son birkaç aydır iş günlerimi teyit etmek için bana gönderdiği mesajlardı. Ama bağlamı bilmeyince farklı bir anlama çekilebilirlerdi.

Bu gece gelecek misin?

Bu gece görüşürüz.

Bu gece gel.

Dahası, market alışverişi ve çamaşırlarla ilgili tüm mesajlarım silinmişti. Her bir mesaj görüşmekle ilgili gibi görünüyordu. Mesajları okurken Brock'ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Evet, bunlar bizim mesajlarımız," dedim, "ama hepsi işle alakalı."

"Bay Garrick size kullan-at telefondan işle alakalı mesajlar mı atıyordu?"

Dişlerimi sıktım. "Kullan-at telefon kullandığını bilmiyordum. Normal telefonu olduğunu sanıyordum."

"Anlıyorum," dedi Ramirez.

"Ayrıca," diye ekledim, "başka mesajlar da vardı. Çoğunlukla market alışverişi ve çamaşırlarla ilgili. Burada yoklar... silinmiş gibi görünüyorlar."

"Mesajlar kendi telefonunuzda duruyor mu?"

"Hayır..." Çünkü Wendy onları silmemi söylemişti. "Tüm mesajlarımızı sildim."

"Neden?"

"Neden olmasın?" Yüksek sesli bir kahkaha attım. "Yani, *size* gelen her mesajı saklıyor musunuz?"

Muhtemelen saklıyordu. Muhtemelen telefonunda on yıl öncesine ait mesajlar vardı. Gerçi adil olmak gerekirse Wendy söylemeseydi o mesajları asla silmezdim.

"Ayrıca," dedi, "gece yarısı sizin numaranıza yapılan aramalar var. *İşvereninizin* sizi *gecenin bir yarısı* aradığını mı söylüyorsunuz?"

"Sadece bir kez oldu," dedim cılız bir sesle.

Kulağa ne kadar zayıf geldiğinin farkındaydım. Mantıklı gelmiyordu, Douglas neden bana *kullan-at* telefondan mesaj atıyordu? Kendi cinayetinin suçunu üstlenmem için bana

tuzak kurmuş olamazdı ya. Çok kötü bir zamanda garip bir şekilde sessizleşen Brock'a baktım.

"Ayrıca..." Ramirez dosyayı tekrar açtı. Tanrım, daha fazlası mı vardı? Nasıl daha fazlası olabilirdi ki? "Bunu tanıdınız mı?"

Grenli bir bileklik fotoğrafıydı. Douglas'ın, gözünü moraranttıktan sonra Wendy'ye hediye ettiği bileklikti. "Evet," dedim. "Bu, Wendy'nin bilekliği."

Ramirez'in kaşları kalktı. "O zaman neden dairenizdeki mücevher kutunuzda bulduk?"

"O... onu bana Wendy verdi."

Kaşları alnına kadar yükseldi. "Wendy Garrick size on bin dolarlık elmas bir bileklik mi verdi?"

On bin dolarlık bileklik mi? O bilekliğin fiyatı o kadar mıydı? Boktan mücevher kutumda on bin dolar değerinde bir bileklik mi vardı yani?

"Bana kocasının hediyesi olduğunu söylemişti," dedim.

"Peki ya yazı?" Dosyadan bir fotoğraf daha çıkarıp bana uzattı. "Bu size tanıdık geliyor mu?"

Wendy'nin bilekliğinde okuduğum yazı, Brock'la ikimiz net bir şekilde okuyabilelim diye büyütülmüştü.

W'ye, Sonsuza kadar benimsin, Sevgiler D.

"Doğru," dedim. "W'ye. Wendy'ye."

Ramirez fotoğrafa pat pat vurdu. "Adınız W ile başlamıyor mu? Wilhelmina?"

"Ben..." Ağzım aniden kupkuru oldu. Brock'ın araya girip bu soruya itiraz etmesini bekledim ama o sessizce cevabımı bekliyordu. "Herkes bana Millie der."

"Ama adınız Wilhelmina."

"Evet..."

"Ayrıca..." Hayır, daha *fazlası* mı vardı? Nasıl daha fazlası olabilir ki? Ama bir kez daha o aptal dosyaya uzandı. Başka bir fotoğraf çıkardı. "Bu, Bay Garrick'ten bir hediye miydi?"

Fotoğrafı elinden aldım. Douglas'ın iade etmemi istediği elbiseydi. Ama bana ne bir fatura vermiş ne de nereden aldığını söylemişti. Bu hengâmede onu tamamen unutmuştum, gardırobumda bir hediye poşetinin içinde öylece duruyordu.

"Hayır," dedim sakince, her ne kadar bunun nereye varacağını şimdiden görebilsem de. "Bay Garrick elbiseyi iade etmemi istedi."

"Peki neden bir aydan fazladır gardırobunuzda duruyor?"

"O... o bana faturasını vermemişti."

Brock'a bakmaya korkuyordum. Tanrı bilir aklından neler geçiyordu. Onu bunun korkunç bir yanlış anlama olduğuna ikna etmek istiyordum ama dedektifin yanında onunla bu konuşmayı yapamazdım.

"Bakın," dedim, "iade edecektim. Ona faturasını sorduğumda bana getireceğini söyledi ama sonra ikimiz de unuttuk."

"Bayan Calloway," dedi Ramirez, "elbisenin Oscar de la Renta'dan altı bin dolara satın alındığını biliyor muydunuz? Gerçekten iade etmeyi unutacağını mı düşünüyorsunuz?"

Vay canına...

Brock'a hızlı bir bakış attım. Yüzünde donuk bir ifade vardı ve başını hafifçe iki yana sallıyordu. Onu buraya avukatım olarak çağırmıştım ama o hiçbir işe yaramıyordu.

"Ayrıca," diye ekledi Ramirez. Ah, hayır. Bir şey daha olamazdı. Garricklerden aldıklarım bunlarla sınırlıydı. O dosyadan çıkarabileceği başka bir şey yoktu. "Geçen hafta geceyi Douglas Garrick'le bir motelde geçirdiniz mi?"

"Hayır!" diye çıkıştım.

Boğazını temizledi. "Yani geçen çarşamba günü Bay Garrick Albany'de bir iş toplantısındayken siz orada bir motele yerleşip odanın parasını nakit olarak ödemediniz mi?"

Ağzımı açtım ama sesim çıkmadı.

"Geçen çarşamba mı?" diye parladı Brock. "O gün akşam yemeği için buluşmamız gerekiyordu ama sen beni ekmiştin! *Orada* mıydın?"

Yalan söyleyemezdim. Moteldeki görevliye ehliyetimi vermiştim. "Evet, Albany'de bir motel odası kiraladım. Ama düşündüğünüz gibi değil."

Ramirez kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dinliyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Wendy'nin sırrını ele vermek istemiyordum. Garricklerin evliliklerinde yaşadıkları sorunları öğrenirlerse cinayet onun üzerine yıkılabilirdi. Bunun için suçlanmak istemiyordum ama onun suçlanmasına da gönlüm el vermiyordu.

"Sadece bir geceliğine uzaklaşmaya ihtiyacım vardı," dedim.

"Yani geceyi geçirmek için Albany'de rastgele bir motele mi gittiniz?"

"Douglas Garrick'le bir ilişkim yoktu." Brock ve Ramirez'e baktım, ikisi de bana inanmıyor gibiydi. "Yemin ederim. Tanrı aşkına, ilişkim olsa bile –ki yoktu– bu onu öldürdüğüm anlamına gelmez!"

"Dün gece sizden ayrıldı." Ramirez bu açıklamayı yaparken gözlerini benden ayırmıyordu. "Ona öfkelendiniz ve onu kendi silahıyla vurdunuz."

"Hayır..." Ağzım kupkuru olmuştu. "Bu doğru değil. Hiçbir şey bildiğiniz yok."

Ramirez başıyla masanın üzerindeki fotoğrafları işaret etti. "Neden şüpheli göründüğünüzü anlıyorsunuz, değil mi?"

"Ama bu doğru değil!" diye bağırdım. "Douglas Garrick'le asla bir ilişkim olmadı. Siz delirmişsiniz."

Dedektif bu sefer hiçbir şey söylemedi. Sadece bana bakmaya devam etti.

"Ona bir kez olsun dokunmadım bile," dedim. "Yemin ederim! Wendy Garrick'e sorun. Söylediğim her şeyi doğrulayacaktır. Ona sorun!"

"Bayan Calloway," dedi Dedektif Ramirez, "Kocasıyla olan ilişkinizi bize anlatan Wendy Garrick'ti."

Ne? "Pardon?"

"Bay Garrick'in dün ona her şeyi itiraf ettiğini, sizi de bu ilişkiyi bitirmek amacıyla evine davet ettiğini söyledi. Ama eve döndüğünde onu yerde ölü yatarken bulmuş."

Hayır... Wendy bunu yapmış olamazdı... Onun için yaptığım onca şeyden sonra...

"Ve," dedi, "silahın üzerinde sizin parmak izleriniz var."

KIRK DÖRT

Bundan sonrasında sorgulama çok hızlı ilerledi.

Gerçeğin bir versiyonunu bir araya getirmeye çalıştım. Douglas Garrick'i evinde vurup öldürmemle sonuçlanmayan bir versiyonunu. Douglas Garrick'in Wendy'ye kötü davrandığını, bu yüzden ona yardım etmeye çalıştığımı anlattım. Ona Wendy'nin bana kendini korumak için kullandığını söylediği silahın yerini gösterdiğini ve parmak izlerimin bu şekilde bulaşmış olabileceğini söyledim ancak silahın üzerinde neden Wendy'nin parmak izlerinin *olmadığını* açıklamakta zorlandım. Dedektif Ramirez'in yüz ifadesinden söylediklerimin tek kelimesine inanmadığını anlayabiliyordum.

Kem küm ederek anlattığım hikâyemi bitirdiğimde Ramirez'in bana haklarımı okuyacağından ve beni bir hücreye göndereceğinden emindim. Ama bunun yerine başını iki yana sallayarak, "Hemen döneceğim," dedi. "Hiçbir yere gitmeyin."

Ayağa kalkıp kapıyı büyük bir yankıyla arkasından çarparak odadan çıktığında içeride Brock'la yalnız kaldım.

Brock gözleri yaşarmış hâlde plastik masaya bakıyordu. Burada avukatım sıfatıyla bulunuyordu ama yirmi dakikadır tek kelime etmemişti. Böyle olacağını bilseydim gelmesini asla istemezdim.

"Brock?" dedim.

Yavaşça bakışlarını kaldırdı.

"İyi misin?" dedim nazikçe.

"*Hayır.*" Bana öfkeli bir bakış attı. "Burada ne halt dönüyor, Millie? Onlar ciddi mi?"

"Brock," dedim tiz bir sesle, "inanıyor olamaz..."

"*Neye?*" diye tersledi beni. "Birkaç saat öncesine kadar cinayetten hapse girdiğini bile bilmiyordum. Şimdi de beni yanında çalıştığın o zengin puştla *aldattığını* öğre..."

"Seni aldatmıyorum!" diye patladım. "Seni asla aldatmam!"

"O zaman geçen çarşamba gecesi ne halt yiyordun?" dedi. "*Dün* gece ne yapıyordun? Yemeğe çıkmamız gereken ama beni ektiğin diğer tüm gecelerde? Tüm bunların ne kadar şüpheli göründüğünün farkında mısın? Özellikle de daha önce bir kez adam öldürmüş biri için."

Şey, bir kez değil. Ama bu bilgiyi vermenin davama faydası olacağını sanmıyordum. "Söyledim ya, Wendy'ye yardım etmeye çalışıyordum."

"Seni kocasıyla ilişki yaşamakla ve onu *öldürmekle* suçlayan kadına yardım etmeye mi çalışıyordun?"

Tamam, böyle söyleyince... "Dedektife neden böyle bir şey söylediğini bilmiyorum. Belki paniklemiştir. Ama inan bana, kocası ona kötü davranıyordu. Kendi gözlerimle gördüm."

"Millie." Brock yakışıklı yüzünde acı dolu bir ifadeyle bana baktı. "Dün gece seni aradım ve sesin bir nedenden dolayı çok üzgün geliyordu. Belli ki miden rahatsız değilmiş. Bana yalan söylemişsin."

"Evet," diye itiraf ettim. "Yalandı."

"Millie." İsmimi söylerken sesi çatladı. "Douglas Garrick'i sen mi öldürdün?"

Dedektif Ramirez'in yönelttiği suçlamaların neredeyse hiçbiri doğru değildi. Ama bir şey kesinlikle doğruydu. Douglas Garrick'i ben vurmuştum. Onu ben öldürmüştüm. Diğer şeyleri inkâr etsem bile bu gerçek baki kalacaktı.

"Tanrım," diye mırıldandı Brock. "Millie, bunu yaptığına inanamıyorum..."

"Ama düşündüğün gibi değil," dedim.

Brock ayağa kalkarken plastik sandalye sorgu odasının sert zeminine sürtündü. "Seni temsil edemem, Millie. Etik değil ve... yapamam."

Erkek arkadaşım sorgu sırasında ne kadar işe yaramaz olsa da terk edilmek beni daha çok korkutuyordu. "Avukat tutacak param olmadığını biliyorsun..."

"Kamu avukatlarından birini kullanabilirsin," dedi. "Ya da borç para alırsın veya... Bilmiyorum. Ama avukatın ben olamam. Üzgünüm."

"Buraya kadar yani?" Ona bakarken çenem titredi. "Benden ayrılıyorsun."

"Sanırım?" Başını iki yana salladı. "Açıkçası *senin* kim olduğunu bile bilmiyorum." Elini saçlarından geçirip histerik bir şekilde tutamlarını çekiştirdi. "Böyle bir şeyin yaşandığına inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum. Ailemle tanışmanı istemiştim. Gerçekten seninle..."

Sözlerini tamamlamasına gerek yoktu. Benimle evlendiği bir gelecek hayal etmişti. Çocuklarımız olacaktı. Birlikte yaşlanacaktık. İlişkimizin böyle bir karakolda, benim cinayetten sorgulanmamla son bulacağını hayal etmemişti.

Doğrusu beni terk ettiği için onu suçlayamıyordum. Yine de kapı arkasından kapanır kapanmaz gözyaşlarına boğuldum.

KIRK BEŞ

Asıl mucize, tüm bunlardan sonra Dedektif Ramirez'in beni tutuklamaması oldu. Bana gitmekte özgür olduğumu söylediğinde ona, "Emin misiniz?" diye sordum. Gözaltına alınacağımı düşünürken o, şehirden ayrılmamam şartıyla gitmeme izin vermişti. Param ve arabam olmadığı için yakın zamanda hiçbir yere gidemezdim zaten.

Karakoldan çıktıktan sonra içgüdüsel olarak elimi telefonuma attım. Sonra arayacak kimsemin olmadığını fark ettim. Normalde Brock'ı arayıp serbest bırakıldığımı haber verirdim ama şu anda umurunda olmadığını hissediyordum.

Gerçi umursayacak bir kişi vardı.

Enzo.

Enzo bana yardım ederdi. Onu ararsam söylediğim her kelimeye sorgusuz sualsiz inanırdı. Ama bu durumu tekrar yaşamak istiyor muydum emin değildim. Hem zaten ona yardımına ihtiyacım olmadığını söyledikten bir hafta sonra beni kurtarması için yalvaracak değildim.

Kendimi kurtarabilirdim. Tutuklu bile değilim. Belki de her şey yoluna girerdi.

Bir müddet seçeneklerimi gözden geçirdikten sonra rehberimde Wendy'nin numarasını buldum. Şu anda onu aramam doğru muydu bilmiyordum ama bazı cevaplara ihtiyacım vardı. Dün gece bir anlaşma yapmıştık ama dedektifin iddia ettiği şeylerle kararlaştırdığımız şey birbirine hiç uymuyordu. Belki de beni korkutup itirafa zorlamak ya da Wendy'yi suçlatmak için uydurmuştu. O dedektiften her şey beklenirdi.

Tabii ki telesekretere düştü.

En iyisi eve gitmekti. Ne de olsa yarın beni tutuklayabilirlerdi ve bir daha asla eve dönemeyebilirdim. Kefaleti karşılayamayacağımı biliyordum.

Bronx'taki daireme gitmek için metroya bindim. Bugün olanlardan sonra yürüyecek mecalim kalmamıştı. Kaybettiğime emin olana kadar beş dakika boyunca çantamın içinde anahtarlarımı aradım. Tam vazgeçmek üzereydim ki çantanın bir köşesine sıkışmış hâlde buldum.

"Millie!"

Apartmana girer girmez ev sahibem Bayan Randall birinci kattaki dairesinden fırladı, üzerinde beline oturmayan büyük beden elbiselerinden vardı. Kırışık yüzünü buruşturmuş, alt dudağı sarkıtmıştı.

"Polisler buradaydı!" diye ciyakladı. "Bana daireni açtırıp arama yaptılar! Ellerinde onları içeri almam gerektiğini söyleyen bir belge vardı!"

"Biliyorum," diye inledim. "Bunun için üzgünüm."

Bayan Randall gözlerini bana dikti. "Orada uyuşturucu mu saklıyorsun?"

"Hayır! Kesinlikle hayır!" Sadece birini öldürdüm, hepsi bu.

"Apartmanımda daha fazla bela istemiyorum," dedi. "Ama sen beladan başka bir şey getirmiyorsun. Senin yüzünden iki kez polis geldi! Evden çıkmanı istiyorum. Bir haftan var."

"Bir hafta mı?!" diye bağırdım. "Ama Bayan Randall..."

"Bir hafta sonra kilitleri değiştiririm," diye tersledi. "Seni ve o dairede her ne yapıyorsan onu yakınlarımda istemiyorum."

Kalbim sıkıştı. Başıma gelen bunca şeyden sonra nasıl başka bir daire bulabilirim? Belki de tutuklansam daha iyiydi. En azından o zaman başımı sokacak bir yerim, yiyecek bedava yemeğim olurdu.

Daireme giden iki kat merdiveni çıktım. İçerisinin didik didik edilmesini bekliyordum ve öyle de buldum. Evi arayan polisler eşyalarımı olmaları gereken yerlere koyma zahmetine bile girmemişlerdi. Bütün gece evi temizlemem gerekecekti.

Yorgunluktan kanepeye çöktüm. Bu dağınıklığın üstesinden bu gece gelemezdim. Belki yarın. Belki de hiçbir zaman. Zaten hapse gireceksem ne anlamı vardı ki?

Bunun yerine uzaktan kumandayı alıp hurdadan hâllice televizyonumu açtım. Sanırım özgürlüğümün son gecesinde yapacağım şey bu olacaktı.

Ne yazık ki televizyon sadece haber kanalına ayarlanmıştı. Douglas Garrick'in ölümü şu anda haberlerdeydi. Ekrandaki sarı saçlı haber spikeri polisin "şüpheli bir kişiyle" konuştuğunu bildiriyordu.

Hey, bakın, haberlere çıkmışım. Hem de "şüpheli kişi" olarak.

Sonra Wendy'nin bir videosuna geçtiler. Muhabirle konuşuyordu, şiş gözleri kan çanağına dönmüştü. Yüzündeki morluklar tamamen kaybolmuş gibi görünüyordu ki bunun makyajdan kaynaklandığını varsayıyordum. Kameraya döndü.

"Kocam Douglas harika bir adamdı," dedi her zamanki sesine hiç benzemeyen, şaşırtıcı derecede güçlü bir tonda. "Nazik, zeki biriydi ve yakında çocuk yapmayı planlıyorduk. Hayata bu kadar erken veda etmeyi hak etmiyordu. Bu hiç adil değil..." Duygularına yenik düşerek konuşmayı kesti. "Ben... Ben özür dilerim..."

Bu neydi şimdi?

Ona yaptığı bunca şeyden sonra Douglas hakkında nasıl böyle konuşabiliyordu? Ölünün arkasından kötü konuşmak istememesini anlıyordum ama onu bir tür aziz gibi gösteriyordu. Hayatına son verdiğimde adam onu neredeyse boğarak öldürmek üzereydi. Neden muhabire bunu söylemiyordu?

Görüntü sarışın haber spikerine döndü. Açık mavi gözleri ekrana kilitlemişti. "Ekranları başına yeni geçenler için günün haberini tekrarlayalım: Coinstock'un multimilyoner CEO'su Douglas Garrick vahşice öldürüldü. Garrick, dün gece Upper West Side'daki dairesinde göğsünden aldığı kurşun yarası sonucu vefat etti."

Ekranda kırk yaşlarında bir adamın fotoğrafı belirdi, üzerinde de "Coinstock'un CEO'su Douglas Garrick" yazıyordu. Adamın koyu renk saçlarına, yumuşak kahverengi gözlerine, gıdısına ve kameraya gülümserken gözlerinin etrafında oluşan kırışıklıklara baktım. Douglas Garrick'in fotoğrafına bakarken bir şeyin farkına vardım.

Bu adamı daha önce hiç görmemiştim.

Ekranda fotoğrafı olan adam bana tamamen yabancıydı. Çatı katında gördüğüm adama *biraz* benziyordu ve uzaktan

bakınca aradaki farkı anlayamayabilirdiniz. Ama bu adam o değildi. *Kesinlikle* değildi. Bu adam tamamen farklı biriydi.

Peki ekrandaki adam Douglas Garrick'se...

Dün gece öldürdüğüm adam kimdi?

İKİNCİ BÖLÜM

KIRK ALTI

WENDY

Korkunç biri olduğumu düşünüyor olabilirsiniz.

Douglas bana hiç vurmadıysa da berbat bir koca olduğunu söylesem yardımı olur muydu? Beni aşağıladığını, hayatımı çekilmez hâle getirdiğini... Ve ondan boşanmaktan mutlu olacağımı.

Ölümüyle sonuçlanmasına gerek yoktu. Ama bu tamamen onun suçuydu.

Ya Millie? O da talihsiz bir zayiat oldu. Fakat o düşündüğünüz kadar tatlı biri değildi. Hayatını parmaklıklar ardında geçirmesi toplumun yararına oldurdu.

Hikâyeyi benden dinledikten sonra bile hâlâ korkunç bir insan olduğumu, Douglas'ın ölmeyi hak etmediğini, hayatının geri kalanını hapiste geçirmeyi asıl hak edenin ben olduğumu düşünebilirsiniz.

Gerçek şu ki ne düşündüğünüz hiç umurumda değil.

Wendy Garrick'ten Notlar: Kocanızın Cinayetinden Nasıl Yırtarsınız

1. Adım: Bekâr, Budala ve Çok Zengin Bir Erkekle Tanışın

Dört Yıl Önce

Çağdaş sanattan anlamıyordum.

Arkadaşım Alisa bana bir galeri sergisi için davetiye göndermişti ama benim için çok tuhaf bir sergiydi. Sanatsal becerinin dışa vurumu olan resimlere hayranlık duyardım ama bu? Bunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

Serginin basit bir başlığı vardı: Giysiler. Tam olarak da bundan ibaretti. Duvara asılmış, parçalara ayrılmış, kadife, saten, ipek ve polyesterden oluşan kırk yama hâline getirilmiş giysiler. Kesinlikle *absürttü*. Sanat ne zamandan beri bir çocuğun okuldaki resim dersinde yaptığı bir şey hâline gelmişti?

Şu anda baktığım eserin adı Çoraplar'dı. Uygun bir isim gibi görünüyordu. Boyum kadar dev bir çerçevenin her santimi çeşitli şekil ve boyutlardaki çoraplarla kaplıydı.

Ben... Ben bir türlü anlamıyordum.

"Çoraplarımdan birinde delik var," dedi arkamdan bir erkek sesi. "Sence bunlardan birini ödünç alsam sorun olur mu?"

Sesin sahibini görmek için başımı çevirmemle Douglas Garrick'i hemen tanıdım. Bu sergiden önce Alisa'nın benim için bulduğu ender fotoğrafı büyük bir dikkatle incelemiştim; dağınık kahverengi saçlarını, gülen gözlerinin etrafındaki çizgileri, soldaki çarpık azı dişini ezberlemiştim. Walmart'tan alınmış gibi görünen ucuz beyaz bir gömlek giyiyordu ve bir düğmesi eksikti. Hayır, biri hariç bütün düğmeleri eksikti. Ayrıca bir an evvel sakal tıraşı olması gerekiyordu.

Bu adamın ülkenin en zengin insanlarından biri olduğunu asla tahmin edemezdiniz.

"Fark edeceklerini sanmam," diye cevap verdim, kalbim göğsümde pır pır atmasına rağmen havalı görünmeye çalışarak.

Bana sırıtarak elini uzattı. Fotoğrafta pek fark edilmiyordu ama aslında gıdısı vardı, gerçi biraz diyet ve egzersizle halledilemeyecek şey değildi. "Douglas Garrick."

Sıcak elini tuttum, sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi elim avucunun içinde kayboldu. "Wendy Palmer."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Wendy Palmer," dedi kahverengi gözleri benimkilerle buluşurken.

"Ben de, Bay Garrick."

"Ee..." Yıpranmış makosen ayakkabılarının topukları üzerinde döndü. "*Giysiler* hakkında ne düşünüyorsun?"

Galerideki giysi odaklı sanat eserlerine baktım. Douglas Garrick hakkında biraz bilgim vardı, onun dürüstlüğü takdir eden bir adam olduğuna inanıyordum. "Aslında," dedim, "tam olarak anlamadım. Biraz tutkal ve Goodwill'den alacağım bir koli kıyafetle böyle şeyleri ben de yaratabilirdim."

Douglas kaşlarını çattı. "Ama mesele de bu, değil mi? Sanatçı statükoya meydan okumaya, geleneksel sanata bir eleştiri getirmeye, en sıradan nesnelerin bile duyguları tetikleyen bir şeye dönüştürülebileceğini anlatmaya çalışıyor."

"Ah." Kahretsin, şimdi söyleyecek akıllıca bir şey düşünmem gerekiyordu. "Doku ve renklerinin uyumunun..."

Douglas'ın dudaklarındaki sırıtışı görünce duraksadım. Bir an için kendine hâkim olsa da sonra kahkahayı patlatıverdi. "Az önceki saçma sözlerim kulağa bu konuda gerçekten bir şey biliyormuşum gibi mi geldi?"

"Biraz," diye itiraf ettim utanarak.

"Bu galerinin nesini seviyorum biliyor musun?" dedi. "Yemeklerini..." Şef öpücüğü yaptı. "Muhteşem. Bu ordövrler için duvarlar dolusu çoraba bakmaya razıyım."

"Evet," diye mırıldandım. Buraya geldiğimden beri bir lokma bile yememiştim. Donna Karan elbisem üzerime bir eldiven gibi oturuyor, memelerimi, karnımı ve popomu eşit şekilde sarıyordu ancak kokteyl soslu karidesi mideye indirmeye başladığımda çirkin bir çıkıntı oluşturacağından emindim.

Yüzüksüz elime baktı. "Senin için sevdiklerimden birkaç tane getireyim. Güven bana."

Ona gülümsedim. "Aklımı çeldin."

"Sakın bir yere kıpırdama, Wendy Palmer."

Douglas bana göz kırptıktan sonra ordövr masasına gitti. Eline bir tabak alıp bir sürü yiyeceği üst üste dizmeye başladı. Tanrım. Neden *o kadar çok yiyecek* dolduruyordu? Kahvaltı ya da öğle yemeğine düşkün biri değildim ve buraya gelmeden önce zaten salata yemiştim. Bu adam bana ne yapıyordu böyle?

Tabağa koyduğu onca yemek yüzünden neredeyse panik atak geçirsem de küçük bir tabak olduğundan sorun etmeyecektim. Yarın akşam daha hafif yerdim.

"Al bakalım." Benim için doldurduğu yemekleri göstermeye hevesli hâlde aceleyle döndü. "Bunlar benim en sevdiklerim. Önce mantarlı tartı dene."

Aldım ve bir lokma ısırdım. Çok lezzetliydi. Bu tek lokmada yaklaşık beş yüz kalori vardır diye tahmin ettim. Douglas'ın gıdısının olmasına şaşmamalıydı. Umurunda da değildi. Çünkü o bir kadın değildi, ayrıca inanılmaz derecede zengindi.

"Şimdi," dedi, "şurada *Pantolonlar* isimli bir parça var. Neye bakacağımıza dair bir tahminde bulunmak ister misin?"

Bana sırıttı, elbisemin etkileyici bir göğüs dekoltesi olsa da bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu. Bu gece buraya Doug-

las Garrick'i baştan çıkarma niyetiyle geldiğimde böyle bir adamla karşılaşacağımı tahmin etmemiştim.

Her şey beklediğimden çok daha kolay olacaktı.

KIRK YEDİ

2. Adım: O Çok Zengin Adamla Evlenin

Üç Yıl Önce

Douglas bazen insanı delirtiyordu.

Bana eziyet ediyordu. İyi bir adammış gibi davranıyordu –hatta işi ve şahsi serveti düşünülünce son derece alçakgönüllüydü– ama *sadist* bir kişiliği vardı. Davranışlarının başka bir açıklaması olamazdı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye çıkıştım ona.

En azından mahcup görünme nezaketini gösterdi. Görünmeliydi de! Oturma odamızda iç çamaşırıyla –iç çamaşırı!– oturması yetmezmiş gibi *bir saat içinde* Leland Jasper'ın evindeki partide olmamız gerekirken o daha hazır bile *değildi.* Etkileyici olsun diye partinin sonuna doğru gitmek için mükemmel bir zamanlama yapmıştım ama o şu anda üzerinde tişört ve eşofman altıyla mutfakta dikilmiş *tereyağı bıçağıyla kavanozdan Nutella yiyordu.*

Kalbim bu saçmalığı kaldırmıyordu.

"Acıktım," dedi. Bıçağı tezgâhın üzerine bırakınca çikolatayı mermer yüzeye bulaştırdı.

"Douglas," dedim tükenmekte olan sabrımla, "on dakika içinde gitmemiz gerekiyor. Daha giyinmemişsin bile."

"Nereye gideceğiz?"

Yemin ederim bana eziyet olsun diye bilerek yapıyordu. Bu davranışın kasıtlı olmadığına inanmıyordum, kimse bu kadar budala olamazdı. "Leland'ın evine! Bu gece parti vardı!"

"Ah, doğru." İnleyerek şakaklarını ovuşturdu. "Tanrım, gitmek zorunda mıyız? Leland ve kocasından nefret etmiyor muyduk? Hem *Leland* diye isim mi olurmuş? Bence kesin uydurma."

Her dediğinde haklıydı ama bu, o partiye gitmekten yırtabileceğimiz anlamına gelmiyordu. Herkes o partide olacaktı. Beni yeni Prada elbisem ve mükemmel şekillendirilmiş röfleli kumral saçlarımla, yakışıklı ve de inanılmaz zengin nişanlımın kolunda görmelerini istiyordum, o da göbeğini gizleyen bir Armani takım giyecekti. Tam da bu amaçla seçmiştim. Benimle birlikte olmaya başlamadan önce göbeğini gösteren ucuz takım elbiselerle dolaşırdı.

"Gitmek zorundayız," dedim dişlerimi sıkarak. "Bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum. Hemen giyinmen lazım."

"Ama Wendy." Douglas kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. Nefesi fındık kokuyordu. "Parti çok sıkıcı olacak. Hadi... gidip bir film filan izleyelim, sadece sen ve ben? İlk çıkmaya başladığımız zamanlardaki gibi? Yeni *Avengers* filmini izleriz belki?"

Douglas'la tanışmadan önce onunla ilgili fark etmediğim bir şey varsa o da tam bir inek olduğuydu. Bunu saklamaya bile çalışmıyordu. Tek istediği süper kahraman filmleri izlemek,

dizüstü bilgisayarını bacaklarının üzerine koyup kanepede uzanmak ve kavanozdan Nutella yemekti. Coinstock'un CEO'su olmasının tek sebebi, ülkedeki tüm bankalar tarafından kullanılan bir teknolojik alet icat eden çılgın bir dâhi olmasıydı.

"Bu partiye gidiyoruz," dedim bıkkın bir sesle. Yemin ederim bu adam beni *hiç* dinlemiyordu. "Şimdi giyin. Çabuk, çabuk."

"Tamam, *tamam*."

Bana Nutella'lı bir öpücük vermek için eğildi ama üzerimde Prada elbisem vardı, bu yüzden geri çekilip onu kendimden uzak tutmak için ellerimi kaldırdım. "Ancak üstünü değiştirdikten sonra beni öpebilirsin," dedim.

Douglas kavanozu dolaba koydu ve mutfaktan çıkıp inanılmaz küçüklükteki oturma odamıza gitti. Bu daire tam bir utanç kaynağıydı. Sadece üç yatak odamız vardı ve Douglas bunlardan birini ofis olarak kullanıyordu, yani sadece *iki* yatak odamız var sayılırdı. Evlenir evlenmez buradan daha büyük bir yere taşınacak, hatta banliyöde hayalimdeki evi alacaktık. Aslında Douglas'ın hayalindeki evi çünkü benim hayalim kesinlikle banliyöde yaşamak *değildi*.

Gelecekte yaşayacağımız evi her düşündüğümde gülümsüyordum. Ben küçükken babam tamircilik yapardı, annem de bir anaokulunda asgari ücretle çalışırdı. Küçük bir evimiz vardı ve sekiz yaşına basana kadar geceleri altını ıslatan küçük kız kardeşimle aynı yatakta yatardım. Okulda çok çalışarak havalı bir özel liseden burs kazanmıştım ama diğer çocuklar onlar gibi iyi giyinmediğim için benimle dalga geçerlerdi.

Tek istediğim güzel ve zalim sınıf arkadaşım Madeleine Edmundson gibi marka kot pantolonlar giymekti. Bir de elden düşme olmayan bir kışlık mont.

Üniversiteye gittiğimde işlerin yoluna gireceğini ummuştum ama hiç de öyle olmamıştı. Beni kopya çekmekle suçladık-

ları o korkunç olaydan sonra üçüncü yılımda uzaklaştırma almıştım. Kampüsten çıkarıldığımda tüm kariyer planlarımın suya düştüğünü hissetmiştim.

Keşke şu hâlimi görebilselerdi.

Ne yazık ki tam da bunları düşünürken kapı çaldı. Douglas'a ben bakarım diyemeden o, "Muhtemelen Joe'dur. İhtiyacım olan bazı belgeleri getirecekti. Hemen hallederim," dedi.

Joe Bendeck, Douglas'ın avukatıydı. Nişanlımın bu kadar zengin olmasının muhtemel nedenlerinden biri olmasına karşın bu adamı pek sevdiğim söylenemezdi ki o da bana pek katlanamıyor gibiydi. Nitekim kapıya Douglas'ın bakmasına sevinmiştim.

Yine de akşamın bir vakti uğraması garipti. İlk kez olmuyorduysa da alışıldık değildi. Ne istediğini merak ettim.

Douglas Joe'yla konuşurken koridorda oyalanarak onları dinledim. Douglas genellikle beni işine karıştırmazdı ama neler olup bittiğinden olabildiğince haberdar olmam benim yararımaydı.

"Hepsi bu kadar mı?" dedi Douglas.

"Evet," diye yanıtladı Joe, "senin için başka bir şey daha getirdim..."

Kâğıt sesi duydum. Douglas bir zarf açtı. "Ah, Joe. Sana söyledim, ondan bunu yapmasını isteyemem..."

"Doug, yapmak zorundasın. Düğüne sadece birkaç hafta kaldı, evlilik sözleşmesi olmadan o kadınla evlenemezsin."

"Nedenmiş? Ona güveniyorum."

"Büyük hata yapıyorsun."

"Bak, yapamam... böylesi evliliğe kötü bir başlangıç yapmak gibi olur."

"Sana bedavaya hukuki tavsiye vereyim, Doug. Günün birinde bu evlilik biterse uğruna çalıştığın her şeyin yarısını

alır. Bu belge seni koruyan *tek* şey. Ona imzalatmadan onunla evlenirsen aptallık etmiş olursun."

"Ama..."

"Aması maması yok. Bunu imzalamadığı sürece o kadınla evlenemezsin. Seni gerçekten seviyorsa ve seninle evli kalmayı önemsiyorsa bunu sorun etmeyecektir zaten, öyle değil mi?"

Douglas'ın vereceği cevabı beklerken nefesimi tuttum. Joe'ya siktiri çekmesini bekliyordum. Fakat Joe avukatı olmasının yanı sıra en eski ve en yakın arkadaşıydı.

"Tamam," dedi. "Bu işi halledeceğim."

KIRK SEKİZ

"Son derece cömert," dedi Joe Bendeck.

Oturma odamızda, Douglas'la tepemize dikilmiş bana evlilik sözleşmesinin şartlarını açıklıyordu. Douglas sözleşmeyi hemen o gece vermemişti. Biraz çiçek, bir de Tifanny's'ten aldığı elmas kolyeyle gönlümü kazanmaya çalışarak birkaç gün beklemişti. Gönlümü kazandığını söyleyemezdim.

"Evlilik sözleşmesi yapmak içime sinmiyor." Kot pantolon ve tişörtünün içinde fazlasıyla kılıksız görünen Douglas'a baktım. "Tatlım, bunu yapmak zorunda mıyız?"

"*Son derece* cömert," diye tekrarladı Joe. "Boşanırsanız on milyon dolar alacaksın. Ama diğer mallarından pay alamazsın."

"Mallarını istemiyorum." Elimi Douglas'ın dizine koydum. Avucumun altındaki kumaş epey yıpranmıştı. "Sadece huzur içinde evlenmek istiyorum."

"O zaman imzala," dedi Joe. "Ben de bir daha seni rahatsız etmeyeyim."

"Ben..." Cebimden oyalı bir mendil çıkarıp gözlerimi sildim. "Bana güvendiğini sanıyordum, Douglas."

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı Joe. "Doug, bu saçmalığı gerçekten yiyecek misin?"

Douglas arkadaşına ters ters baktıktan sonra kolunu omuzlarıma doladı. Ağlayan kadınlara hiç dayanamıyordu. "Wendy, öyle değil. Sana tabii ki güveniyorum. Ayrıca seni çok seviyorum."

Gözyaşlarıyla ıslanan yüzümü ona çevirdim. "Ben de seni seviyorum."

"Ama," diye ekledi, "evlilik sözleşmesi olmadan evlenemem. Üzgünüm."

Kahverengi gözlerindeki bakıştan ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Joe onu ikna etmişti ve fikrini değiştirmeyecekti.

Önümdeki sehpanın üzerinde duran kâğıtlara baktım. Beş santim kalınlığında bir desteydi. Ama Joe benim için önemli yerlerin altını çizmişti. Siyah beyaz yazıyla, boşanırsak on milyon dolar alacağım yazıyordu. Bu, Douglas'ın servetinin yakınından bile geçmiyordu, hatta yarısına bile çok uzaktı ama yabana atılacak rakam da değildi. İşler yolunda gitmezse ömrümün sonuna kadar refah içinde yaşamama yeterdi.

Boşanacağımızı düşündüğüm filan yoktu tabii. Douglas'la ölüm bizi ayırana dek ya da her ne zırvalıksa birlikte olacağımızı umuyordum. Yine de belli olmazdı. Douglas tadilat gerektiren gayrimenkuldü fakat itiraf etmeliyim ki onu zevkime göre tadil edemeyebilirdim.

"Öyle olsun," dedim. "İmzalayacağım."

KIRK DOKUZ

3. Adım: Evliliğin tadını çıkarın... Kısa süreliğine

İki Yıl Önce

"Tanrı aşkına. Burası çok büyük."

Douglas bu çatı katını almaya gönüllü değildi. Ömrümüzün sonuna kadar o üç odalı kutudan hâllice dairede yaşamamız gerektiğini düşünüyordu. Tamam, adadan aldığımız ev vardı ama orada ne kadar zaman geçireceğimi bilmiyordum. Gerçi Douglas o evi seviyordu. Beş odalıydı ve o odaları çocuklarla dolduracağımıza dair saçma sapan şeyler zırvalayıp duruyordu.

"Bu çatı katı Orson Dennings'inkinden çok da büyük değil," diye belirttim.

Emlakçımız Tammy heyecanla başıyla onayladı. "Burası sadece *orta* büyüklükte bir çatı katı."

Douglas tavan penceresine şaşkın şaşkın baktı. "Neden çatı katına ihtiyacımız olduğunu anlamıyorum! Kocaman bir evimiz var zaten!"

Daire aramaya başlayana kadar kocamın ne kadar cimri olduğunu fark etmemiştim. Dörtten fazla odası olan her yer onun için "fazla büyük"tü. Bir de sürekli adadaki evi gündeme getirip duruyordu, sanki kalkıp *Long Island*'da yaşayacakmışız gibi. Daha neler.

"Toplantılar için şehirde olmam gerekirse diye daireyi elden çıkarmıyorum," dedi. "Ama orada oturmayacağız. Evde oturacağız."

"Neden sadece bir yerde oturuyoruz?"

"*Deli* olmadığımız için olabilir mi?"

Tammy, "Çoğu insanın hem banliyöde hem de şehir merkezinde evi var," diye araya girdi.

Bunun üzerine Douglas, "Bizim şehir merkezinde bir evimiz var zaten!" diye karşı çıktı.

Sinirlenmeye başlıyordu. Douglas, Staten Island'da bir apartman dairesinde bekâr annesiyle büyümüştü. Üstün zekâlı çocuklara özel bir devlet lisesinde okumuş, daha sonrasında burslar, çalış-oku programı ve kredi borçları sayesinde MIT[3]'ye girmişti. Parası olmasına alışkın değildi. Onunla ne yapacağını bilemiyordu.

Benden ders almalıydı. Babam hiç sıfır araba kullanmamış, annem hep indirim kuponlarına bel bağlamıştı. Ablama alınan hiçbir kıyafet diğer üçümüz de giymeden atılmazdı. Bütün kıyafetlerimizi üzerimizde paralanana kadar giyerdik.

Böyle yaşamaktan nefret ederdim. Geceleri yatağımda yatarken bir gün zengin olmanın hayallerini kurardım. Şimdi zenginken neden hayal ettiğimiz her şeye sahip olmayacaktık ki?

Onun da benim de çocukluk yıllarımız sefalet içinde geçmişken şimdi ikimizin de parası vardı. Biz de pekâlâ öyle davranacaktık.

---

3 Massachusetts Teknoloji Enstitüsü –*ç.n.*

"Douglas." Bir parmağımla kolunu okşadım. "Biraz müsriflik gibi göründüğünün farkındayım ama burası benim hayalimdeki ev. Buraya resmen âşık oldum."

"Ayrıca," dedi Tammy, "fiyatı epey indi."

"Çünkü kimse bu saçma yeri karşılayamaz," diye homurdandı Douglas ama direncinin kırılmaya başladığını görebiliyordum.

"Lütfen, tatlım." Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Çocukları şehre getirdiğimizde geceyi geçirecek bir yerimizin olması güzel olmaz mıydı?"

Bu taktik her zaman işe yarıyordu. Ona bir şey yaptırmak istiyorsam potansiyel çocuklarımızdan bahsetmem yeterliydi. Douglas dört çocuk istiyordu ama o dört çocuğu doğuracak olan o değildi.

"Tamam." Bakışları yumuşadı. "Ne yapalım? Vergiden filan düşürürüz artık."

Enerjisi bir hayli yüksek Tammy, "Tabii ki!" ciyakladı.

"Teşekkür ederim, hayatım." Uzanıp kocamı öptüm. Kollarını belime doladığında tanıştığımızdan bu yana daha bir hantallaştığını fark etmeden edemedim ki aslında bunun tam tersi olmalıydı. Diğer şeylerle birlikte bu konuda da daha fazla özen göstermesi gerekecekti. Douglas hâlâ üretim aşamasındaydı.

ELLİ

Arkadaşım Audrey'yle öğle yemeği yemeye bayılıyordum. Her zaman anlatacak *müthiş* dedikoduları olurdu.

Hep böyle bir hayatın hayalini kurmuştum. Gün ortasında şehrin en lüks restoranlarından birinde bir arkadaşımla yemek yiyebileceğim rahatlıkta bir hayatın. Bazen bütün bunların bir rüyadan ibaret olmadığından emin olmak için kendimi çimdiklemek istiyordum.

Bir de Douglas'la olduğum ve gücümü son damlasına kadar tükettiği zamanlar vardı. İşte o zamanlarda *onu* çimdiklemek istiyordum.

Audrey'de anlatmak için sabırsızlandığı harika bir dedikodu var gibiydi. Kocası bir hayli zengindi (ve ondan da bir hayli yaşlıydı) ama tabii ki Douglas kadar zengin değildi. Bizimki gibi bir çatı katını hayatta alamazlardı.

"Bil bakalım ne olmuş?" dedi ahududu rengi dudaklarını hafifçe silerken. Böyle dediğine göre muazzam bir dedikodusu vardı. Bunca şeyi nereden duyduğunu hiç bilmiyordum, ben

olsam ona sırrımı *asla* vermezdim. "Ginger Howell sonunda boşanmış."

"Aaa," dedim. "O dava ne olaylıydı."

Ginger'ın kocası Carter, Douglas'ın tam tersiydi. Partilere katıldığımızda bakışlarını asla Ginger'ın üzerinden ayırmayan aşırı sahiplenici bir adamdı. Ginger ne zaman bizimle dışarı çıkacak olsa ona evden kaçta çıkacağını, dışarıda ne yapacağını ve eve kaçta döneceğini haber vermek zorunda kalırdı. Bu durumun Ginger için yorucu olduğuna şüphem yoktu ama kocasının onu böyle yönetmesinde bana seksi gelen bir şey vardı. Ayrıca Carter müthiş yakışıklıydı ve benim kocamın aksine son derece fitti.

"Eh." Audrey ağzına biraz marul atıp çiğnedi. "Millie'den yardım almış."

"Millie mi? O da kim?"

Audrey bana hayret içinde bakınca yanaklarım kızardı. Bu Millie denen kadın sosyal çevremizden unuttuğum önemli biri miydi? Ama sonra Adurey, "Hizmetçi," dedi.

"Peki..."

"Ama meşhur biri..." Audrey sesini alçalttı, belli ki bana *sahiden* iyi bir dedikodu verecekti. "Kocasıyla sorunları olan kadınlara yardım ediyor. Onlar için icabına bakıyor."

"Sorunların mı?"

İçimden Douglas'ın kötü alışkanlıklarını listeledim. Tuvalete girdiğinde tuvalet kâğıdının neredeyse yarısını kullanırdı. Defalarca söylememe rağmen yiyecekleri doğrudan buzdolabındaki saklama kaplarından yerdi. Lüks bir restoranda yemeğe çıktığımızda hangi çatalı ne zaman kullanacağını asla bilemezdi ve yemeğin başında göstermeme rağmen yine de karıştırırdı.

Eskiden Douglas'ı değiştirebileceğimi düşünürdüm. Benim yardımımla daha iyi bir insan olabileceğine inanırdım,

tıpkı benim olduğum gibi. Fakat aksine, her geçen gün daha kötüye gidiyor gibi görünüyordu.

"Kötü sorunların," diye açıkladı Audrey. "Ginger'ın kocası ona şiddet uyguluyordu. Kızı dövüyordu, hatta bir keresinde kolunu kırmıştı."

"Aa!" Şaşkınlıktan soluğum kesildi. Böyle bir sorunum olduğunu iddia edemezdim. Douglas bana hayatta el kaldırmazdı. Hatta düşüncesi bile dehşete kapılmasına yeterdi. "Korkunç bir şey bu."

Audrey ciddi bir ifadeyle başıyla onayladı. "İşte Millie böyle durumlarda yardımcı oluyor. Ne denilmesi, ne yapılması gerektiğini söylüyor. Doğru kaynakları sağlıyor. Ginger'a harika bir avukat bulmuş. Başka seçenek kalmadığında birkaç kadının ortadan kaybolmasına yardım ettiğini bile duydum."

"Vay canına."

"Hepsi bu kadar da değil." Audrey biraz daha marul kemirdikten sonra mendille ağzını sildi. "Hiçbir çıkış yolu bulamadığında Millie'nin... adamı temizlediği birkaç durum olduğunu duydum."

Elimi ağzıma kapadım. "Yok artık..."

"Evet!" Audrey bu bilgiyi paylaşmaktan pek mutlu görünüyordu. "Çok bela biri, inan bana... çok tehlikeli. Bir adamın bir kadına zarar verdiğini düşünüyorsa buna engel olmak için yapmayacağı şey yok. Arkadaşına tecavüz etmeye kalkışan bir adamı döve döve öldürdüğü için hapse girmiş."

"Tanrım..."

Audrey salatasından son bir çatal daha aldıktan sonra önünden itti. "Ağzıma kadar doldum," dedi salatanın daha yarısını bile yememiş olmasına rağmen, üstelik küçük bir yeşillik salatasıydı. "Wendy, sen bir şey yemek istemediğine emin misin?"

Mimosamdan bir yudum aldım. "Kahvaltıyı iyi yaptım."

Bana gözlerini kısarak baktı, muhtemelen son üç buluşmamızda hiçbir şey yemediğimdendi. Ama her zaman içki içiyordum.

"Anlaşılan bebek cephesinde hâlâ istediğin sonucu alamamışsın," dedi.

Birkaç ay önce ona Douglas'ın yakın zamanda çocuk istediğini söylediğim için kendime çok kızıyordum. Ağzımdan kaçırıvermiştim. Yaklaşık bir yıldır çocuk sahibi olmaya çalışıyorduk ama işler pek iyi gitmiyordu, yani hamile değildim.

"Henüz değil," dedim.

"Harika bir doğum uzmanı tanıyorum," dedi. "Laura da ona gitti ve şimdiki hâlini biliyorsun."

Arkadaşımız Laura'nın şimdi ikiz oğulları vardı, en son caddede denk geldiğimde avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı. Yüzümü buruşturdum. "Gerek yok. Eski usulde denemeyi tercih ediyoruz."

"Evet ama her geçen gün yaşlanıyorsun," diye hatırlattı. "Zaman akıyor, Wendy."

"İyi. Ver şu doğum uzmanının numarasını."

Numarayı cep telefonuma kaydettiysem de adamı aramak gibi bir niyetim yoktu. Fakat Douglas durumu sorarsa en azından çabalıyormuşum gibi davranabilirdim.

ELLİ BİR

4. Adım: Kocanızla Birbirinize Göre Olmadığınızı Fark Edin

Bir Yıl Önce

Douglas Long Island'daki evimizin yemek odasına girip de masada sadece iki tabak görünce olduğu yerde kaldı.

"Yemeğimizin geri kalanı nerede?" diye sordu. "Mutfakta mı?"

"Hayır." Ben hâlihazırda kucağımda mendille masada oturuyordum. "Yemeğimiz bu. Blanca bize salata yaptı."

Douglas kâselere içlerinde salata değil de zehir varmış gibi bakıyordu. "Bu kadar mı? Bütün yemek bu mu?"

İç geçirdim. İlk tanıştığımızda gıdısını fark ettiğimi hatırlıyordum; o gece o gıdıyı kaybetmek için onu zayıflatacağıma yemin etmiştim. Ancak ne hikmetse şimdilerde o gece olduğundan *daha* kiloluydu. Üstelik bu durum umurunda bile *değil* gibiydi.

"İçinde domates, salatalık ve rendelenmiş havuç var," dedim. "Her gün salata yediğim için balon gibi şişmiyorum. Bence sen de denemelisin."

"Wendy, sen iğne gibisin," dedi. "Marul yaprağı ya da kereviz sapı dışında bir şey yemekten ödün kopuyor."

Gerildim. "Ben sadece sağlıklı besleniyorum."

"Senin için *endişeleniyorum*." Burun kıvırdığı salatanın önüne oturdu. "Hiçbir şey yemiyorsun. Dün koşudan sonra bayıldın."

"Bayılmadım bir kere!"

"Bayıldın! Yüzün kireç gibiydi, geldin kanepeye oturdun, sonra seni uyandıramadım. Neredeyse ambulans çağırıyordum."

"Yorgundum. Uzun bir koşu yapmıştım." Yüzüm aydınlandı. "Yarınki koşuya sen de gelsene."

"Tanrım, sana ayak uydurabileceğimi hiç sanmıyorum."

Başımı yana yatırdım. "Hımm. Bu durumda hangimiz sağlıksız oluyor?"

Douglas koyu renkli saçlarını kaşıdı. "Ne diyeceğim, belki de bu kadar zayıf olduğun için hamile kalamıyorsundur. Doğurganlık için iyi olmadığını okumuştum."

"Tanrım," diye inledim. "Lafı evirip çevirip bu konuya getirmezsen olmaz, değil mi? Hâlâ hamile kalamadığım için beni suçlamadığın tek bir muhabbetimiz bile olmayacak mı?"

Douglas bir şey diyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. "Affedersin, haklısın."

Bakışlarını önündeki salataya çevirdi. Burnunu kırıştırarak, "Sosu var mı bari?" diye sordu.

"Yağsız sirkeli sosu var."

"Göremiyorum."

"Renksiz çünkü."

Çatalına biraz taze marul takıp ağzına attı ve çiğnedi. "Soslu olduğundan emin misin? Çünkü bahçedeki otlardan yiyormuş gibi hissediyorum."

"Blanca'ya az koymasını söylemiştim. Yağsız ama kalorisiz değil."

Douglas çiğnemeye devam etti. Ağzındaki lokmayı yutarken âdemelması kalkıp indi. Ardından sandalyesini iterek masadan kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"KFC'ye."

"Ne?" Ayağa fırladım. "Hadi ama, Douglas. Bunu yapabilirsin. Birlikte başaracağız."

"Sen de benimle gelsene," dedi.

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Sevgiliyken bazen hazır yemekler yerdik," diye hatırlattı. O korkunç anıları unutmak için elimden geleni yapsam da doğru söylüyordu. "Hadi gel. Arabaya servisten alırız. Çok eğlenceli olur. Ekmeği kızarmış tavuktan yaptıkları bir sandviçleri varmış. Denemek istemez misin? Ya da en azından neye benzediğini görmek?"

Bir teknoloji milyarderiyle evlendiğimde hazır yiyecekler yeme devrim kapanmalıydı. Başımı iki yana salladım.

Douglas bana üzgün bir bakış attıysa da durmadı. Evden çıkıp arabasına bindi ve gitti, herhâlde ekmeğinin kızarmış tavuktan yapıldığı sandviçten almaya gidiyordu.

İşte o zaman artık kocama sadık kalamayacağımı anladım çünkü artık ona saygı duymuyordum.

ELLİ İKİ

Evliliğimizin dağılmaya başlaması karşısında alışveriş terapisine gitmemiz gerektiğine karar verdim. Yani mobilyaları yenileyecektik.

Şehre dönene kadar bekledim çünkü adada düzgün parçalar bulmak imkânsızdı. Douglas benden habersiz dairesindeki çoğu eşyayı çatı katımıza taşıtmıştı ve hepsi de korkunçtu. İsminde "indirim" ya da "toptan satış" yazan bir mağazadan alınmış gibi görünüyorlardı. Bakamıyordum bile.

Douglas'a bir evin mobilyalarının uyum içinde olması gerektiğini ve klasik, antika parçaların yalnızca birbirleriyle değil, gotik apartmanımızın dekoruyla da uyum içinde olması gerektiğini anlatmaya çalışmıştım. O ise bana JavaScript ya da Klingon ya da en iyi hangi dili biliyorsa o dilden konuşmuyormuşum gibi bön bön bakmıştı. Sonunda başıyla onaylayıp ne istiyorsam almamı söylemişti.

Çatı katımızı donatacak güzel antikalar bulmak üzere yola düşmüşken apartmanın lobisinde Marybeth Simonds'a çarptım.

Marybeth, Douglas'ın şirketindeki danışma görevlisiydi. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım, gayet kibar biriydi. Kırklarının başlarındaydı, sarı saçları aklaşmaya başlamıştı ve sevecen bir yüzü vardı. Baldırlarının olabildiğince geniş görünmesine neden olan rüküş etekler giyiyordu. Onu ilk gördüğümde kocamın sadakati konusunda tehdit oluşturmadığına karar vermiş, sonrasında bir daha hiç aklıma getirmemiştim.

"Wendy!" dedi. "Ah, iyi ki seni yakaladım."

Elinde torba zarf vardı, muhtemelen Douglas'a hiç de ilgi çekici olmayan belgeler getirmişti. Douglas ofise nadiren uğradığı için o getirmek zorunda kalmış olmalıydı. Kocam daha çok şehirdeki kafelerde ya da Long Island'daki evimizde çalışmayı tercih ederdi.

Marybeth, "Dough evde mi?" diye sordu.

"Maalesef değil." Kol saatime baktım. "Ona evrak götürecek vaktim de yok. Kapıcıya bırakman gerekecek."

Marybeth'in yüzü düştüyse de başıyla onayladı. Douglas onu iyi huylu olduğu için seviyordu, yani muhtemelen kadını kendine paspas etmişti. "Tamamdır, o zaman öyle yapayım, Wendy. Sen nereye gidiyorsun?"

Laubaliliği beni şaşırttı ama sonra fakirken zenginlerin günlük yaşantısını ne kadar merak ettiğimi hatırladım. Benim gibi insanlar hakkında yazılan yazıları okurdum. "Mobilya alacağım," dedim.

"Mobilya mı?" Gözleri parladı. "Biliyor musun, kocam Russell bir mobilya mağazasında müdür. Küçük bir mağaza ama mobilyaları bir harika. Hem sana indirim de yapar." Çantasını kurcalarken neredeyse zarfı düşürecekti ama sonunda üzerinde küçük bir ruj lekesi olan beyaz, dikdörtgen bir kart çıkardı. "Bu onun kartı. Seni benim gönderdiğimi söylemen yeterli."

Marybeth'in gizemli çantasından çıktığı için pek de dokunmak istemeyerek işaret parmağım ile başparmağımın ucuyla aldım. "Evet. Olabilir."

"Eh..." Bana genişçe gülümsedi. "Seni görmek güzeldi, Wendy."

Kapıcıya doğru yürümeye başladı ama uzaklaşmadan arkasından seslendim. "Marybeth?"

Döndüğünde yüzünde yine o sevecen gülümseme vardı. "Efendim?"

"Bana Bayan Garrick dersen sevinirim," dedim. "Ne de olsa biz arkadaş değiliz. Ben senin patronunun karısıyım."

Gülümsemeye devam etmek için kendini zorladığını görebiliyordum. "Elbette. Kusura bakmayın, Bayan Garrick."

Acaba kabalık mı etmiştim? İyi ama şehrin en zengin adamlarından biriyle danışma görevlisi bana *Wendy* desin diye evlenmemiştim.

ELLİ ÜÇ

Evrendeki en kötü kadın olmadığımı kanıtlamak için Russell Simonds'tan bir iki parça mobilya almaya karar verdim. Paramızı biraz onlara harcamanın zararı olmazdı. Hem sahiden evime yakışmayacak kadar rüküşlerse –ki bundan neredeyse emindim– bağışlardım, olur biterdi.

Mobilya mağazasının küçük olmasına hiç şaşırmamıştım. İçeride nahoş, sert kanepeler görmeyi bekliyordum ama girer girmez karşıma çok güzel bir şifonyer çıktı. Özenle zımparalanıp verniklenmiş ve oymalı bir aynayla süslenmiş göz alıcı meşe şifonyere yakından bakmak için durdum. Parmağımı, her birinde küçük bir anahtar deliği olan üç kırlangıçkuyruğu çekmeceden birinin üzerinde gezdirdim.

İşte aradığım buydu. Bu şifonyeri evime almalıydım.

"Güzel parça, değil mi?"

Arkamdan gelen tok sesin sahibini görmek için döndüm. Bir an kocama bakıyorum sandım. Ama hayır, bu adam kesinlikle Douglas Garrick değildi. Douglas'la hemen hemen aynı boyda, benzer bir yapıdaydı –daha doğrusu Douglas

ara sıra spor salonuna gitse olacağı yapıdaydı– ve saçı da neredeyse aynı renkteydi, yalnız bu adamınki daha kısaydı. Mobilya mağazasında çalışmasına rağmen ütülü beyaz bir gömlek giyiyor, ustaca bağlanmış bir kravat takıyordu. Bu adam Douglas'ı o çağdaş sanat sergisinde ilk gördüğümde dönüştürmeyi umduğum adama benziyordu. Benim kocam beta versiyonu bile sayılmazken bu adam Douglas 2.0'ydi.

"Bu vintage bir parçadır," dedi, "ama bizzat kendim restore ettim."

"Harika iş çıkarmışsınız," dedim fısıldayarak. "Bayıldım."

Adam gülümseyince dizlerimin bağı çözüldü. "Böyle pazarlık yapılmaz, söyleyeyim."

"Pazarlık yapmak gibi bir niyetim yok," dedim. "Ben bir şey istediğimde onu elde etmek için ne gerekiyorsa yaparım."

Bu sözlerim onu eğlendirmiş gibi gözleri parladı. "Adım Russell." Uzattığı elini sıktığımda kolumdan yukarı iç gıdıklayıcı bir karıncalanma yayıldı. "Burası benim mağazam ve bugün bu şifonyeri size satmayı çok *isterim*. Evinizde çok yakışacağından eminim."

Russell Simonds. Marybeth'in kocasıydı demek. Nedense göbekli, ak saçlarının tepesi kel bir adam görmeyi umuyordum. *Bu* adamı değil.

"Ben de Wendy Garrick," dedim. "Karınız Marybeth kocam için çalışıyor. Buraya gelmemi o önerdi."

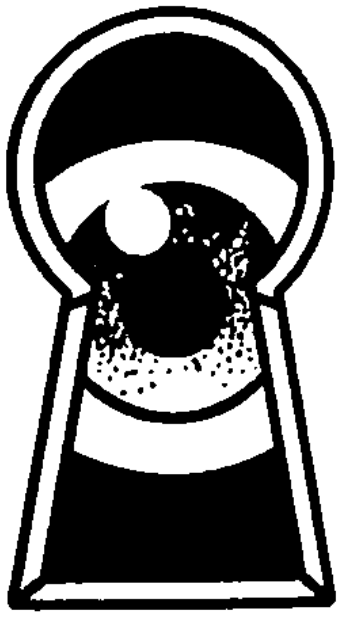
Dudaklarındaki muzip gülümseme hâlâ yerindeydi. "İyi ki önermiş."

Neredeyse mağazanın yarısını satın aldım. Russell bana hangi restore edilmiş vintage mobilya parçasını gösterdiyse almadan geçemedim. Daha sonra ona dudak uçuklatıcı derecede yüksek limitli kredi kartımı uzattığımda kartvizitini alıp –bu seferki tertemizdi– arkasına on rakam yazdı.

"Mobilyalarla ilgili herhangi bir sorun olursa," dedi, "beni aramanız yeterli."

Kartı çantama koydum. "Kesinlikle arayacağım."

Russell aldıklarımın faturasını hazırlarken bu mağazada eve götürmek istediğim bir şey daha olduğunu düşünmeden edemedim. Ki ben bir şey istediğimde onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapardım.

ELLİ DÖRT

5. Adım: Mutluluğu Başka Yerde Bulmaya Çalışın

Altı Ay Önce

Âşık oluyor olabilirdim.

Douglas'a âşık olmaya çalışmıştım. Gerçekten denemiştim. Zamanla ona ısınacağımı sanmıştım. Değişeceğini sanmıştım, tıpkı benim kendi ayaklarımın üzerinde durmaya başladıktan sonra değiştiğim gibi. Douglas kendine bakma zahmetine girse, biraz estetik yaptırsa ya da o çarpık dişini düzelttirse ne kadar harika olabileceğinin farkında değildi. (Tanrı aşkına, hangi multimilyoner çarpık dişle dolaşırdı? Buranın *İngiltere* olduğunu mu sanıyordu?)

Fakat Douglas'ın böyle şeylere hiç ilgisi yoktu. Olmasını istediğim adam olmaya hiç ilgisi yoktu. Yalnızca *kendi* olmak istiyordu.

Öte yandan Russell...

Altı aydır yatıyor olmamıza rağmen masanın öbür ucunda oturan adamdan gözlerimi alamıyordum. Yanları kısa, tepesi uzun hafif dalgalı çikolata kahvesi saçlarından ve gür, güçlü kaşlarından... Daha önce bir çift kaşı "güçlü" diye tanımladığım hiç olmamıştı ama bu adam bu kaşlarıyla bir oda dolusu insana hükmedebilirdi. En beğendiğim yeri işte bu kaşlarıydı. Gerçi dürüst olmak gerekirse onun her şeyini seviyordum.

Banka hesabı hariç.

Kadın garson yüzünde kocaman bir gülümsemeyle masamıza geldi. Bunun gibi pahalı restoranlarda garson kadrosu hep son derece kibar olurdu. Douglas böyle yerlerden nefret ederdi. *Üzerime düşmelerinden hiç hoşlanmıyorum.*

"Tatlı ister misiniz?" diye sordu garson. "Muhteşem bir unsuz çikolatalı kekimiz var."

"Hayır, teşekkürler," dedi Russell.

Ben de başımla onaylayarak ona katıldım. Biz hiç tatlı yemezdik. Benim gibi Russell da kendine dikkat ediyordu. Haftada birkaç kez spor salonuna gidiyordu, vücudu şekilli kaslardan ibaretti ama elbette yaşın getirdiği minicik bir göbeği vardı. Marybeth'in bu adamın kıymetini bilmemesi ne kötüydü. Kadın sarı saçlarını boyama zahmetine bile girmiyordu, birkaç yıla kalmadan kar beyazı olup çıkacaktı.

Russell masanın öbür ucundan uzanıp ellerimi tuttu. Ortalık yerde olduğumuz ve ikimizin de evli olduğu düşünülünce çok uygunsuz bir hareketti. Fakat ihtiraslı ilişkimizin son birkaç haftasında ihtiyatı elden bırakmıştık. Hatta bir yanım neredeyse yakalanmak istiyordu. Çünkü hayatımda ilk defa âşık olmuştum.

Douglas benden boşanmak isterse on milyon dolarımı alıp yoluma bakabilirdim.

"Keşke işe dönmek zorunda olmasaydım," diye mırıldandı.

"Acaba birazcık geciksen mi?" diye teklif ettim.

Russell'ın dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. Böyle arzu dolu olmasına bayılıyordum. Douglas en son evliliğimizin ilk aylarında böyleydi ve o zaman bile yatakta Russell kadar becerikli değildi. Onunki gibi *dayanma gücü* yoktu.

Bir müddet otel odalarında buluşmuştuk fakat son zamanlarda Douglas çatı katı dairemizi nadiren kullandığı için Russell'ı oraya götürüyordum. Apartmanın kameralar tarafından izlenmeyen bir arka girişi vardı, böylece kapıcının yargılayıcı bakışlarıyla uğraşmak zorunda kalmıyorduk.

"Gecikmesem daha iyi," dedi Russell. "Son zamanlarda mağaza epey yoğun."

"Satış elemanlarının görevi bu değil mi zaten?"

Russell mağazada bir satış elemanı çalıştırıyordu ama ben satın aldıklarımla mağazayı finanse ettiğimden isterse ikinci bir eleman alabilirdi. Dürüst olmak gerekirse oradan satın aldığım bütün güzel antika parçalara bayılmıştım. Russell'ın müthiş bir zevki vardı. Parası olsaydı nasıl harcayacağını çok iyi bilirdi.

"Bu gece buluşmaya ne dersin?" diye sordu.

"Marybeth ne olacak?"

Ne zaman karısının konusu açılsa olduğu gibi dudakları tiksintiyle kıvrıldı. En başta bizi birbirimize bağlayan da bu olmuştu: Eşlerimize duyduğumuz tiksinti. "Yine geç vakte kadar çalışacağımı söylerim."

Garson hesapla birlikte döndüğünde ona platinyum kartımı uzattım. Şık bir restorana gittiğimizde hesabı hep ben öderdim çünkü Russell itiraf etmek istemese bile dar boğazdaydı. Fakat bu durum canımı hiç sıkmıyordu. Ben onu parası için sevmiyordum, benim zaten bol miktarda param vardı.

"Bu gece seni görene kadar saniyeleri sayacağım," diye fısıldadı. Masanın altında parmakları ben nefessiz kalana kadar eteğimin altından yukarıya doğru ilerledi.

"Russell," diye kıkırdadım. "Burada olmaz. Etrafta *insanlar* var."

"Seninleyken kendime hâkim olamıyorum."

"Russell..."

Garson boğazını temizleyince sevgilimin masanın altında yaptığı şeyden duyduğum haz yarıda kesildi. Kadın elinde platinyum kartımı tutuyordu. "Kusura bakmayın ama kartınız onaylanmadı."

Gözlerimi devirdim. "Cihazınızda sıkıntı olmalı. Lütfen bir daha deneyin."

"Üç kere denedim."

İçimi çektim. Tanrım, bu restorandaki çalışanlar iyiydiler, hoştular ama bazen çok beceriksiz olabiliyorlardı. Geçimlerini garsonluk yaparak sağlamaları boşa değildi. Çantamdan Visa kartımı çıkardım. "Bunu deneyin."

Fakat bir dakika sonra kartla birlikte geri döndüğünde, "Bu da onaylanmadı," dedi. Ses tonu artık önceki kadar kibar değildi. Üstelik yan masadakiler bize bakmaya başlamışlardı.

Neler olduğunu bilmiyordum. Ben koskoca Douglas Garrick'le evliydim. Kredi limitim sonsuzdu. Şüphesiz sorun restoranda olmalıydı ama bizden başka kimse sorun yaşıyor gibi görünmüyordu.

"Benim kartımı deneyin," dedi Russell. Cüzdanından kartını çıkarıp garsona verdi.

Garson yeni kartı denemeye gittiğinde Russell'a mahcup gözlerle baktım. "Çok özür dilerim. Neden böyle olduğunu anlamadım."

"Önemli değil," dedi böyle bir restoranın altından kalkamayacağını ikimizin de bilmesine rağmen. Onun ödeyeceğini bilseydik böyle bir yere gelmezdik. Fakat şu anda yapabileceğimiz pek bir şey yoktu.

Russell'ın kartı hiç sorunsuz geçti. Sorun benim kartlarımdaydı. Benim bilmediğim maddi sıkıntılar mı yaşıyorduk? Bizim gibi insanların kredi kartı borcu olmazdı. Fakat gerçek şu ki ben mali konulardan pek anlamıyordum. Kredi kartlarım vardı ve düşünmeden harcıyordum.

Bu gece Douglas'la bu meseleyi konuşmam gerekecekti.

ELLİ BEŞ

Douglas'ı birçok kez aramıştım ama telefonu açmıyordu. Ayrıca cevap vermediği onlarca mesaj atmıştım.

Neler döndüğünü anlamıyordum. Kredi kartlarımı başka bir mağazada denemiştim ve orada da geçmemişlerdi. Yani restoranın suçu yoktu.

Olayın içyüzünü öğrenmek için kredi kartı şirketini aradığımda beni dumura uğratan bir şey söylediler. Kartlarım iptal edilmişti. *Hepsi.*

Sonunda Long Island'daki evimize gidip Douglas'la konuşmaya karar verdim. Şehirdeki antika eşyalarla dolu muhteşem çatı katımıza rağmen evi tercih ediyordu. Sakinliği sevdiğini söylüyordu. Şehrin korna ve siren sesleri olmadığında daha iyi uyuduğunu, temiz havayı sevdiğini söylüyordu. Ama Long Island inanılmaz *sıkıcı* bir yerdi. Burada yapacak hiçbir şey olmadığı gibi doğru düzgün mağaza da yoktu.

Eve vardığımda boştu. Douglas neredeyse her gece burada uyumasına rağmen ben bir haftayı aşkın süredir buraya uğramadığımı fark ettim. Anlaşılan kocamla son zamanlarda

birbirimizden daha da uzaklaşmıştık. Ayda sadece bir kere seks yapıyorduk, o da hamile kalabileyim diye.

En azından ev temizdi; içeriye girdiğimde etrafa saçılmış pis pizza kutuları, kanepenin üzerine atılmış çorap tekleri bulmayı bekliyordum çünkü Douglas biraz pasaklıydı. Fakat oturma odası... samimi görünüyordu, sanırım ancak böyle tarif edebilirdim. Douglas benim aldığım beyaz kanepeyi atıp yerine yıpranmış görünen minderleri olan lacivert bir kanepe almıştı. İnanılmaz çirkin bir şey olmasına rağmen kocamın eve dönmesini beklerken oraya oturduğumda bayağı rahattı.

Saat dokuza gelirken nihayet garaj kapısının açılma sesini duydum. Kanepede daha dik oturdum, sonra ayağa kalkmaya karar verdim. Bu, ayakta yapılması gereken konuşmalardan biri olacaktı. Hissediyordum.

Bir dakika sonra Douglas arka kapıdan girdi. Saçları her zamankinden daha dağınıktı ve gözlerinin altında mor halkalar vardı. Kravatını gevşetmişti ve oturma odasına gidip de beni gördüğünde olduğu yerde kaldı.

Dişlerimi sıkarak, "Kredi kartlarımı iptal etmişsin," dedim.

"Seni buraya neyin getireceğini merak ediyordum."

Bunun bir şaka filan olduğunu mu sanıyordu? "Öğle yemeği yiyordum ama kredi kartım *onaylanmadı*. Başka ödeme yöntemim yoktu. Anlıyor musun?"

Douglas kravatını tamamen çıkararak oturma odasına girdi. "Ne? Russell'ın kredi kartı yok muydu?"

Ağzım bir karış açık kaldı. "Ben..."

Kravatını kanepeye fırlattı. "Neden bu kadar şaşırdığını anlamadım. Adamın tekiyle şehrin her yerinde öpüşüp koklaşacaksın, benim de bundan haberim olmayacak mı sanıyordun? Benim kredi kartımla otel odası tutacaksın, benim de bundan haberim olmayacak mı sanıyordun? Sen beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

"Ben... Özür dilerim." Kalbim ağzımda atıyordu. Douglas'ı böyle konuşurken hiç duymamıştım ama bir yanım bu konuşmayı yaptığımız için mutluydu. Douglas Garrick'le evli olmaktan bıkmıştım. Bütün taşlar dökülmeye başladığı için mutluydum. "Böyle olsun istememiştim."

"Ah, lütfen. Söyleyebileceğin en iyi şey bu mu?" Bana tiksintiyle bakıyordu. "Hem de Marybeth'in *kocasıyla*? Nasıl yaptın, Wendy? Marybeth ailemizden biri sayılır."

Onun için öyle olabilirdi ama ben kocasıyla yatmaya başlamadan önce bile Marybeth'i pek önemsemezdim. Artık Russell için ne kadar yetersiz bir eş olduğunu bildiğimden ondan daha çok nefret ediyordum. "O biliyor mu?"

Douglas başını salladı. "Söyleyemedim. Mahvolurdu." Burnundan güldü. "Gerçi bu senin pek umurunda değil ama neyse."

"Kusursuz bir evliliğimiz yok, Douglas," diye hatırlattım. "Bunu sen de biliyorsun."

Sözlerim üzerine omuzları düştü. Kahverengi gözleri yumuşadı. Benim kocam içten içe biraz enayiydi. Onunla bu yüzden evlenmiştim zaten. Bana istediğim her şeyi vereceğini biliyordum.

"Bence evlilik terapistine gitmeliyiz," dedi. "Şiddetle tavsiye edilen bir terapist buldum. Meşgul olduğumu biliyorum ama bunun için zaman yaratırım. *Bizim* için."

Kendimi Douglas'la bir terapistin ofisinde oturmuş, hayattan tamamen farklı şeyler istediğimiz gerçeğini ortaya çıkaran sayısız sorunumuzu tartışırken hayal ettim. "Bilmiyorum..."

"Wendy." Yanıma gelip ellerimi tuttu. Birkaç saniye içinde geri çekileceğimi bilerek bir an için tutmasına izin verdim. "Bizden vazgeçmek istemiyorum. Sen benim karımsın. Ayrıca o meselede bazı sıkıntılar yaşıyor olsak da çocuklarımın annesi olmanı istiyorum."

Artık ona karşı dürüst olmamın vakti gelmişti. Bir çırpıda söylemeliydim yoksa bu adamdan asla kurtulamayabilirdim. Hem bunca şeyden sonra gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"Aslında," dedim, "benim çocuğum olmuyor."

Ellerini ilk çeken o oldu. "*Ne?* Sen neden bahsediyorsun?"

"Yıllar önce fallop tüplerimi tahrip eden bir enfeksiyon geçirdim," dedim. Ben yirmi iki yaşındayken olmuştu. Pelvis bölgemde korkunç bir ağrı vardı ve doktorlar tüplerime yayılana kadar enfeksiyonun asemptomatik olduğunu söylemişlerdi. Ağrı o kadar şiddetliydi ki laparoskopi olmam gerekmişti, işte o zaman bana doğal yollardan asla hamile kalamayacağımı söylemişlerdi. *Üreme teknolojisi sayesinde hamile kalmanız için küçük bir şans var ancak aşırı skarlaşma nedeniyle bu bile mümkün görünmüyor.*

O zamanlar bunu duymak beni kahretmişti. Şansıma sövmüştüm. Yoksul büyümeme rağmen günün birinde evimi çocuklarla doldurmak istiyordum, tıpkı annemle babamın yaptığı gibi. Ama bunun asla mümkün olmayacağını öğrendiğimde tam yirmi dört saat ağlamıştım.

Fakat yıllar içinde bunun aslında bir nimet olduğunu fark etmiştim. Arkadaşlarımın çocukları yüzünden ne kadar kısıtlandığını, evlatlarının banka hesaplarını nasıl sömürdüğünü görmüştüm. Çocuksuz olduğum için şanslı olduğumu fark etmiştim. O enfeksiyon başıma gelen en güzel şeydi.

Douglas başını sallıyordu. "Anlamıyorum. Bunca zamandır hamile kalamayacağını bildiğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

Donuk bir bakışla rahat kanepeye çöktü. "*Yıllardır* uğraşıyoruz. Oysa tek kelime etmedin. Bana böyle yalan söylediğine inanamıyorum."

Onu üzmüştüm ama böylesi daha iyiydi. Dediğim gibi, tek seferde söyleyip kurtulmalıydım. "Duymak istediğinin bu olmadığını biliyordum."

Başını çevirip bana baktığında gözleri hafiften yaşarmıştı. "Evlat edinebiliriz? Ya da..."

Tanrım, istediğim son şey başkasının veledine bakmaktı. "Ben çocuk *istemiyorum*, Douglas. Hiç istemedim. Benim istediğim bu evlilikten kurtulmak."

"Ama..." Çenesi titriyordu. Gıdısı hâlâ yerindeydi. Evliliğimiz boyunca ondan kurtulmasına yardımcı olmak konusunda hiçbir ilerleme kaydedememiştim. Onun üretim aşamasında olduğuna inanıyordum ama o aşamayı bir türlü aşamamıştım. "Seni seviyorum, Wendy. Sen beni sevmiyor musun?"

"Artık sevmiyorum," dedim. Hiç sevmediğimi söylemekten daha iyiydi. "Artık seninle olmak istemiyorum. Sana saygı duymuyorum ve farklı şeyler istiyoruz. Ayrılmamız en doğrusu olur."

On milyon dolarımı aldığımda aptal kredi kartımı iptal ettirmesinden endişe duymak zorunda kalmayacaktım. Bağımsız olacaktım. Russell karısını terk edebilirdi ve istediğimizi yapabilirdik.

"Peki." Douglas tökezleyerek ayağa kalktı. "Bu evliliği bitirmek mi istiyorsun? Öyle olsun. Ama benden zırnık alamazsın bilmiş ol."

Ne yazık ki buna o karar veremezdi. Beni cezalandırmak istiyordu ama ben haklarımı biliyordum. "Evlilik sözleşmesinde on milyon dolar alacağım yazıyor. Daha fazlasını istemeyeceğim."

"Doğru." Kahverengi gözlerindeki donuk bakış gitmiş, yerine keskinlik gelmişti ve şimdi doğruca yüzüme bakıyordu. "Boşanırsak on milyon dolar alacaksın. Ama evlilik sözleş-

mesinde beni aldattığını kanıtlarsam *kuruş bile alamayacağın* yazıyor."

Aklıma düğünden önce Joe'nun bana verdiği kalın evrak geldi. Bir avukata göstermeyi düşünmüştüm ama siyah beyaz harflerle boşanırsak on milyon dolar alacağım yazıyordu, bu yüzden tutmama gerek olmayan bir avukata binlerce dolar vermek istememiştim.

"Bunun hangi maddede yazdığını göstermekten mutluluk duyarım." Dudaklarında bir gülümseme belirmişti. "Sayfa 178'de. Nasıl görmediğini anlamıyorum."

Ellerimi yumruk yaptım. "Joe beni kandırdı. Seni bana karşı doldurmaya kararlıydı."

"Hayır, evlilik sözleşmesi *benim* fikrimdi. Sadakatsizlik hakkındaki madde de öyle." Yakasının düğmesini açtı. "Sen bana kızma diye ondan kendi fikriymiş gibi davranmasını istedim. Bana güvenmeni istedim. Ben *sana* güvenmesem bile."

Kocama baktıkça öfkem artıyordu. "Bana söylemeden madde ekleyemezsin. Bu... bu beni kandırmak olur."

Kaşlarını kaldırdı. "Hamile kalamayacağını bana söylemediğinde senin yaptığın gibi mi?"

Kalbim sıkışıyordu. Nefes almakta güçlük çekmeye başlamıştım. Douglas hep buranın daha havadar olmasından dem vururdu ama bana hiç öyle gelmiyordu. "Peki. Ama seni aldattığımı hayatta kanıtlayamazsın."

Bu beni öldürse bile bir müddet Russell'ı göremeyecektim. Douglas'ın eline ihanetimi belgelemesi için koz veremezdim.

"Sen hiç merak etme. Bende zaten fotoğraflar, videolar var... ne ararsan."

Nefesim kesildi. "Beni izlemesi için dedektif mi tuttun?"

Bana tiksintiyle baktı. "Dairemize birkaç kamera koymam yetti de arttı bile. Amma zekiymişsin."

Kahretsin. Bu kadar dikkatsiz olmamalıydık. Eğer bilseydim...

"Eski işine geri dönebilirsin belki," dedi düşünceli bir tavırla. "Ne yapıyordun? Macy's'te tezgâhtar değil miydin? Kulağa çok eğlenceli geliyor."

Bu adamdan nefret ediyordum. Son üç yıldır ona karşı birçok duygu hissetmiştim fakat hayatımda hiç kimseden bu denli nefret etmemiştim. Evet, ona karşı tamamen dürüst olmamıştım ama beni beş parasız bırakmak? Sahiden sadistin tekiydi.

"O zaman senden boşanmıyorum," dedim. "Kâğıtları imzalamayacağım. Beni hayatından çıkaramayacaksın."

"İyi," dedi insanı çileden çıkaran bir sakinlikle. "Ama kredi kartlarını geri alamayacaksın. Ayrıca bütün banka hesapları benim adıma olacak, senin erişimini keseceğim."

Douglas'ın bu kadar öz güvenli olduğunu bilmiyordum. Gerçi böyle olmasaydı onunki kadar büyük bir şirketin CEO'su olamazdı.

"Çatı katında kalmaya devam edebilirsin," diye ekledi. "Şimdilik. Ama birkaç ay içinde satışa çıkaracağım. O zamana kadar ne yapmak istediğine karar verebilirsin."

Bunun üzerine arkasını dönüp odadan çıktı. Kravatı hâlâ kanepenin üzerindeydi, içimden onu alıp Douglas'ın boynuna dolamak ve gebertene kadar sıkmak geldi.

Elbette yapmayacaktım ancak son derece cazip bir fikirdi.

Çünkü Douglas ihanetimi kanıtlayarak beni boşarsa kuruş bile alamazdım ama ölürse *her şeyi* bana kalırdı.

ELLİ ALTI

6. Adım: Kocanızı Ölümü Hak Eden Birine Dönüştürmenin Yollarını Bulun

Dört Ay Önce

"Douglas beni çatı katını satışa çıkarmakla tehdit ediyor," dedim Russell'a. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Büyük yatak odasındaki devasa yatakta yan yana yatıyorduk. Douglas'ın kurdurduğu kameraları öğrendikten sonra buraya gelmekten korkmuştum, bu yüzden bir uzman tutup hepsini toplattım. Bu dairede kalmamak gibi bir seçenek yoktu, ne de olsa burası onun olduğu kadar benimdi de. Bu yatağı seçen bendim, gerçi Douglas'ın burada yattığı zamanlar bir elin parmağını geçmezdi. Bu daireyi hiçbir zaman sevmemişti. Öte yandan Russell buraya bayılıyordu. Benim sevdiğim kadar seviyordu.

Ancak on milyon doları alsam bile burada kalmaya devam edemezdim. Hele o para bile olmazsa burada kalmak imkânsız bir hayalden ibaret olurdu.

"Böyle bir şey yapmaz." Russell parmaklarını çıplak karnımın üzerinde gezdirdi. "Bu daireyi satarsa gidip onunla yaşamak zorunda kalacağını biliyor. Ama bunu istemiyor."

Yerde tepinmek istedim. "Onun ne istediğini kim biliyor ki? Sadece beni cezalandırmaya çalışıyor." Hamile kalmaya çalıştığım yalanı belli ki onu çileden çıkarmıştı. Günahlarımın bedelini ödememi istiyordu. "Ama ne yapabilirim?"

"Ondan yine de boşanabilirsin," dedi. "Ve benimle birlikte olabilirsin. Ben de Marybeth'ten ayrılırım."

"Ama yoksul oluruz!"

"Hayır, olmayız." Böyle dememden alınmışa benziyordu. "Mağazam var. Sen de iş bulursun. Yoksul filan olmayız."

Bazen Russell'la birbirimiz için yaratıldığımızı düşünüyordum. Sonra kalkıp *böyle* bir şey söylüyordu.

Şimdilik beklemedeydim. Douglas'la boşanırsak her şey biterdi, servetinden pay isteyemezdim. Bu yüzden her gün caddede yürürken bir otobüsün altında kalması için dua ediyordum. Şehirde böyle şeyler sık sık olurdu. Neden bir kez olsun kocama olmuyordu?

"Keşke ölse," dedim. "Yediği onca yağlı yiyecek yüzünden kalp krizinden ölmesi gerekirdi."

"Daha kırk iki yaşında."

"Birçok erkek kırklı yaşlarında kalp krizinden ölür," diye hatırlattım. "Hem Douglas kalp ilacı kullanıyor. Olabilir yani."

"Douglas'ın kalp krizi geçirmesini ummak sağlam bir gelecek planı sayılmaz."

Russell, Douglas'ın ölümünü hayal etmekten benim kadar keyif almıyor gibiydi. Gerçi bunun sebebi onu benim kadar tanımamasıydı.

"Bu evlilik sözleşmesi meselesinden kurtulmanın bir yolu olmalı," dedim. "Douglas sadist bir pislik gibi davranıyor ve bana yaptıklarının bedelini ödemeli. Eşlerine böyle davranan kocaları cezalandırmanın bir yolu olmalı. Paramı kesip beni elimden evimi almakla tehdit etmek... Bu düpedüz şiddet."

Bu sözleri söylerken aklımda bir şey canlandı. Arkadaşım Audrey'nin bana yıllar önce anlattığı bir hikâye. Kocaları tarafından kötü muameleye maruz kalan kadınlara destek olan bir tür hizmetçi hakkında.

Çok bela biri, inan bana... Bir adamın bir kadına zarar verdiğini düşünüyorsa buna engel olmak için yapmayacağı şey yok.

Gözlerimi yumup kadının adını hatırlamaya çalıştım. Derken aklıma geldi:

Millie.

Douglas, Ginger'ın kocası gibi korkunç biri değildi: Bana fiziksel şiddet uygulamıyordu. Ama kötüydü ve aynı şekilde manipülatifti. Şiddet yalnızca fiziksel olmazdı; kocamın beni kendi evimden atması ve beş kuruşsuz bırakması kemiklerimi kırması kadar kötü değil miydi?

Bu temizlikçi kadın teklifimi kabul eder miydi? Bilmiyordum. İkna edilmesi gerekebilirdi.

Fakat... ya bana berbat davranan bir adam görüp kocam olduğunu düşünürse? Elbette bu Douglas olamazdı çünkü kendisi beni görmezden gelmekle meşguldü. Hem Douglas bana hayatta vurmazdı, ben onu kışkırtsam bile. Ama bu Millie denen kadın, kocamın kim olduğunu bilmek zorunda değildi. Douglas internetteki bütün fotoğraflarını kaldırtmıştı. Millie adamın birinin bana vurduğunu görürse yardımıma koşmak için harekete geçebilirdi. Adamın yaptığı şey yeterince kötüyse Millie'yi durduramazdım.

Böylece aklımda bir plan oluşmaya başladı.

ELLİ YEDİ

Birkaç hafta önce

Aynada kendimi gördüğümde neredeyse çığlık atacaktım.

İyileşmeye başlayan morlukların yanı sıra yeni oluşmuş morluklara ev sahipliği yapan suratım korkunç görünüyordu. Bakması bile acı vericiydi. Elmacık kemiklerime son rötuşları yapmamı izleyen Russell bir hayli etkilenmişe benziyordu.

"Sen bir sihirbazsın, Wendy," dedi. "Gerçek gibi duruyor."

Saatlerce alıştırma yapmıştım. Onlarca YouTube videosu izlemiştim ve artık gerçek görünümlü makyaj yapmakta dünyanın en iyilerinden biriydim. Sahiden de biri beni evire çevire dövmüş gibi görünüyordu.

Umarım Millie bu şaheseri yaratmak için harcadığım emeğin değerini bilirdi.

Genel olarak Millie küçük oyunumuza sahiden inanmışa benziyordu. Bunun yanı sıra muhteşem bir aşçı ve temizlikçiydi. Hatta bana en sevdiğim meyve olan Buda'nın eli bile bulmuştu. Başına gelecekler için çok üzülüyordum.

Ama başka çarem yoktu.

"Neredeyse kusursuz," dedim makyaj paletimi kenara koyarak. "Ama eksik bir şey var."

Russell tek kaşını kaldırdı. Millie geldiğinden beri Douglas rolünü kusursuz oynuyordu. İnanılmaz bir şeydi: Russell'ın görünüşüyle kişiliğini Douglas'ın serveti ve gücüyle birleştirince ideal erkeği elde ediyordunuz. "Gerçekten mi? Bence gayet kusursuz görünüyor."

Aynada yüzümü bir kere daha inceledim. Kusursuz yeterli değildi. Kusursuzdan *iyi* olmak zorundaydı. Millie bir an için bile bunun makyaj olduğundan şüphelenirse her şey mahvolurdu. *Hatasız* olmak zorundaydı.

"Bana yumruk at," dedim.

Russell başını geriye atarak kahkaha patlattı. "Oldu canım."

"Ben ciddiyim. Dudağımı patlatmak zorundasın. *Gerçek* görünmesi gerek."

Sahiden ciddi olduğumu anlayınca yüzündeki gülümseme silindi. "Ne?"

"Millie bunun makyaj olduğundan şüphelenmemeli," dedim. "Ama elimdeki malzemelerle patlak dudak yapamam. O yüzden bana yumruk atmak zorundasın."

Russell dehşet dolu bakışlarla benden uzaklaştı. "Yüzüne yumruk filan atmayacağım."

"Kendini kötü hissetmene gerek yok. Ben istiyorum."

"Ben hayatım boyunca hiçbir kadına vurmadım." Bayılacakmış gibiydi. Onu böyle görünce planımızı uygulamaya yüreğinin yetip yetmeyeceğini merak ettim. Bu iş bitene kadar bana yumruk atmaktan çok daha beter şeyler yapacaktı. "Sana vurmayacağım, Wendy."

"Mecbursun."

"Vurmam. *Vuramam.*"

Sinirden çığlık atacaktım. Bütün bu olanları *şaka* mı sanıyordu? Şahsi banka hesabımda kötü günler için sakladığım

biraz birikmişim vardı, biraz da kıyafetleri ve mücevherleri satarak para kazanmıştım. Ama bunu yaşamımı idame ettirmek ve Millie'nin –söylemeden geçemeyeceğim, son derece cömert– çalışma ücretini ödemek için kullanıyordum. Bir kısmıyla da polislerin eninde sonunda Douglas'ın Millie'ye verdiğinden şüpheleneceği bir elbiseyle içinde yazı yazan pahalı bir bileklik almıştım. Tabii bir de kapıcı Millie'yi yüzey temizleyiciler ve mobilya cilaları taşırken görmesin diye alerji bahanesini kullanarak dolabı temizlik ürünleriyle doldurmuştum.

Her hâlükârda param fazla dayanmayacaktı. Bu işi bir an evvel bitirmeliydim.

Russell'ın bana yumruk atması gerekiyordu.

"Zavallısın," dedim tükürürcesine. "Benim için bu kadar küçük bir şeyi bile yapamayacağına inanamıyorum. Zengin olma şansımız var ama sen içine etmekle meşgulsün."

"Wendy..."

Ona dudak büktüm. "Kırklarında olmana rağmen mobilya satıcısından başka bir şey olmamana şaşmamalı. *Zavallısın.*"

"Yeter, Wendy," dedi dişlerinin arasından.

Sağ eli yumruk olmuştu. Kariyeri konusunda çok hassastı. Öyle olduğunu biliyordum. Hep başarılı bir iş adamı olmanın hayalini kurmuştu ancak bir antika mobilya mağazasında debelenip durmak bu hayalden çok uzaktı. Çok daha fazlasını yapmasına yardımcı olabilirdim, onu olmak istediği adama dönüştürebilirdim. Olmayı *hak ettiği* adama.

Sadece bana vurması gerekiyordu.

"Eziğin tekisin," diye devam ettim. "Mağaza battığında ne yapacaksın? McDonald's'ta işe girip patates kızartmalarını mı tuzlayacaksın?"

"Yeter! Kes şunu!"

"Susmamı mı istiyorsun? O zaman *vur bana*!"

Ben daha ne olduğunu anlamadan yüzümün sağ tarafına müthiş bir acı yayıldı. Soluğum kesilmiş hâlde geriye doğru sendelerken düşmemek için havluluğa tutundum. Bir an için yıldızları gördüm.

"Wendy!" Russell'ın acı dolu çığlığı zihnimdeki bulanıklığı dağıtarak beni kendime getirdi. "Aman Tanrım, çok özür dilerim!"

Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu ama canı benimki kadar yanıyor olamazdı. Tanrım, yüzüme cidden sert vurmuştu. Bunu yapabileceğini bilmiyordum. Yüzüme dokunduğumda burnumun kanadığını fark ettim.

Soluk soluğa, "Kanaman var," dedi.

Bana bir topar kâğıt havlu verdi, ben de burnumdan akan kanı elimden geldiğince durdurmaya çalıştım. Birkaç dakika sonra durmuştu. Eh, neredeyse durmuş sayılırdı.

Russell'a baktığımda güçlü kaşlarını çatıyordu. "İyi misin? Çok özür dilerim."

Banyo felaket durumdaydı. Her yere kanım akmıştı. Lavabonun kenarında, burnumun kanamasını durdurmaya çalışırken çaresizce tutunduğum zamandan kalma kanlı bir el izi vardı.

Tanrım, kusursuzdu.

ELLİ SEKİZ

7. Adım: O Pisliği Öldürün

Douglas'ın Öldürüldüğü Gece

Asansörün dişlileri ağır ağır gıcırdıyordu. Douglas gelmişti.

Ve sonunda vakit de gelmişti. Son birkaç aydır bu âna hazırlanıyorduk. Millie bir saat önce kocamı öldürdüğüne inanarak titreye titreye daireden ayrılmıştı. Polisler onu sorguya çekeceklerdi. O da dayanamayıp yaptığı şeyi itiraf edecekti. Üstelik bunu Douglas'la ilişkisi olduğu için yaptığını düşünmeleri sağlayacak özenli kanıtlar yerleştirmiştim. Benim ismim hiçbir şekilde geçmemeliydi.

Artık geriye yapbozun son parçası kalmıştı. Douglas'ı bu sefer gerçekten öldürmeliydik.

Russell, az önce Millie'nin onu kurusıkı kurşunla vurduğu silah elinde mutfakta bekliyordu fakat bu sefer silahın içinde gerçek mermi vardı. Russell hazırdı.

Asansörün kapıları açılınca kocamı son kez karşılamak için koridorun sonuna doğru yürüdüm. Fakat hâlini görünce şaşkınlıktan olduğum yerde kaldım. Onu son gördüğümden bu yana kilo vermişti ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Sakalıysa en az iki günlüktü.

"Berbat görünüyorsun," deyiverdim.

Douglas bana ters ters baktı. "Ben de seni gördüğüme sevindim, Wendy."

"Şey..." Gözümün önündeki saç tellerimi çektim. Millie gittikten sonra yüzümdeki sahte morlukları bir güzel temizlemiştim. "Yorgun görünüyorsun demek istedim."

Acı içinde uzun bir iç çekti. "Günlerdir aralıksız olarak yazılım için hazırladığım yeni güncelleme üzerinde çalışıyorum. Ama beni arayıp gecenin bir yarısı buraya gelmem için resmen yalvardın."

"Getirdin mi?"

Douglas her zaman yanında taşıdığı eski püskü deri evrak çantasını havaya kaldırdı. "Boşanma sözleşmesi yanımda. Umarım imzalamaya hazırsındır."

Değildim. Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Douglas'ı oturma odasına aldım. Russell'ın mutfaktan çıkıp kocamı göğsünün ortasından vurmasını beklerken gerim gerim gerilmiştim. Bunu tam odaya girdiğimizde yapması gerekiyordu. Yani... şu anda yapması gerekiyordu.

Kahretsin.

Douglas sevgilim tarafından öldürülmeden modüler kanepeye varmayı başardı. İnanılmaz hayal kırıklığına uğramıştım. Douglas kanepeye oturup evrak çantasını sehpanın üzerine koydu.

"Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldandı.

Hayır, henüz olmazdı. Onu buraya boşanma sözleşmesini imzalamak için çağırmamıştım. Bu, onu neden burada

istediğimin tam tersiydi. Fakat Russell gelmiyordu. Onu göremediğim gibi sesini de duyamıyordum. Neler oluyordu?

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordum Douglas'a. Karşı çıkacak gibi olunca hemen, "Dur sana bir bardak su getireyim," diye ekledim.

Douglas itiraz edemeden onu boşanma sözleşmesiyle birlikte kanepede bırakarak mutfağa koştum. Öfkeden kuduruyordum. Bu noktaya kadar her şey tam da planladığım gibi gitmişti. Sadece bir şeyin daha gerçekleşmesi gerekiyordu. Russell Douglas'ı öldürmeliydi.

Fakat mutfağa girdiğimde Russell bir köşeye sinmişti. Silah tezgâhın üzerindeydi ve kendisi panik atak geçiriyor gibi görünüyordu. Tezgâhın kenarlarını eldivenli elleriyle sıkıca kavramış hızlı hızlı soluyordu, yüzü kireç gibiydi.

"Russell!" diye kızdım sessizce. "Ne bekliyorsun be adam?"

Bu gece beni inanılmaz zorluyordu. Millie gelmeden önce endişelerini tek tek sıralayarak vazgeçmek istemişti. *Kurusıkı kurşunla vurulmanın güvenli olduğundan emin misin? Brandon Lee öyle ölmemiş miydi? Ya bunun yerine beni bıçaklarsa?*

Sonunda onu beni boğuyormuş gibi yaptığı sahneyi oynamaya ikna etmiştim. Millie onu kurusıkı kurşunla vurup da ölmediğinde sorunun çözüldüğünü sanmıştım, ne de olsa en zor kısmı geçmişti. Fakat şu anda ciğerlerini havayla doldurmakta zorlanıyor gibi görünüyordu.

"Yapamam," dedi yutkunarak. Alnı boncuk boncuk ter olmuş, güçlü kaşları neredeyse birleşmişti. "Onu vuramam, Wendy. Lütfen bana bunu yaptırma."

Dalga mı geçiyordu? Aylardır bugüne hazırlanıyorduk. Her seferinde arka girişten girmeye ve ortamı en doğru şekilde hazırlamaya büyük özen göstermiştik. Millie'ye rastlama riskini göze alamayacağım için daireden dışarı bile çıkmıyor, tüm enerjimi Douglas hâlâ burada yaşıyormuş gibi göstermeye

harcıyordum. Hatta Millie'nin yıkaması için bir sürü erkek kıyafeti bile almıştım. (Gerçi ilk gün aptal gibi onları karıştırmayı unutmuştum. Eminim bizim kirli giysilerini katlayan ruh hastaları olduğumuzu düşünmüştür.) Bu tuzağı kurmak için çok fazla zaman ve enerji harcamıştım.

Oysa Russell her şeyi berbat etmek üzereydi.

"Saçmalıyorsun," dedim dişlerimi sıkarak. "Derdin ne senin? Başından beri planımız buydu! İstediğimiz her şeyi ancak böyle elde edebiliriz."

"Ben hiçbir şey istemiyorum!" Sesi telaşlı bir fısıltıdan ibaretti. "Sadece seninle olmak istiyorum. Bunu yapmadan da birlikte olabiliriz." Yanıma gelip kollarını belime dolamaya çalıştı. "Beni dinle, bunu yapmak zorunda değiliz. Hemen şimdi gidebiliriz. Sen Douglas'tan ayrılırsın, ben de Marybeth'ten ayrılırım, bu şekilde birlikte olabiliriz. Onu öldürmek zorunda değiliz."

"Ama o zaman *hiçbir şeyimiz* olmaz." Kollarının arasından sıyrıldım. Ona çok sinirliydim. Benimle aynı şeyleri istediğini sanıyordum ama artık bundan o kadar da emin değildim. Çünkü öyle olsaydı şu anda kocamın göğsünde bir kurşun olurdu. "Tek yolu bu, Russell."

"Ben bunu yapmak istemiyorum." Artık yalvarıyordu. "Onu öldürmek istemiyorum, Wendy. Lütfen bana bunu yaptırma. *Lütfen.*"

Tanrım.

Çok uzun süredir mutfaktaydım. Douglas neden geciktiğimi merak etmeye başlayıp bakmaya gelecekti. Hatta Russell'ın paniğini duyabilirdi bile. Russell'a cesaretlendirme konuşması yapacak vaktim yoktu. Bu meselenin icabına kendim bakmalıydım.

Lavabonun altından Millie'nin mutfağı temizlerken kullandığı lastik eldivenlerden bir çift aldım. Onları ellerime

geçirdikten sonra kocama son kez bir bardak su doldurdum. Silahı aldım fakat bir anlık duraksamanın ardından onu hırkamın cebine koydum. Hırkanın cepleri büyük olduğundan silah tam sığdı. Sanki hırkayı giydiğimde, Russell korkaklık edeceği için bu işin başıma kalacağını biliyordum.

Oturma odasına döndüğümde Douglas kanepede oturmuş boşanma sözleşmemizi oluşturan kâğıt yığınını karıştırıyordu. Uzun zamandır benden bunları imzalamamı istiyor, ben de reddediyordum. Sonunda kabul etmemin onu buraya getireceğini biliyordum.

Boştaki elimle hırkamın cebindeki silaha dokundum. Ağırdı, öyle ki kumaşı hafifçe aşağı çekiyordu. Beklemem için bir sebep yoktu. Silahı şimdi çıkarıp onu vurabilirdim. Ama hayır. Onu tam karşısındayken vurmalıydım. Böylece Millie onu yüz yüzeyken vurmuş gibi görünecekti.

Ayrıca bir yanım bunu yaparken yüzünü görmek istiyordu. Bu sayede bana bulaşmanın sonucunu anlayacaktı. Benden her şeyimi alıp beni yoksul bırakmaya çalıştığı için şimdi hak ettiğini bulacaktı.

Lastik eldiven taktığımı fark etmesin diye bardağı hızlıca sehpanın üzerine bırakıp ellerimi cebime soktum. Bulaşık makinesini Millie boşaltmıştı, yani bardağın üzerinde onun parmak izleri olacaktı. Fazla kusursuzdu.

Douglas, "Burada bir yerde kalem olacaktı," diye mırıldanarak eski evrak çantasının içini aradı. Çok geçmeden bir tükenmez kalem çıkardı. "İşte."

"Pekâlâ." Cebimdeki silahı sıkıca tutuyordum. "Senin de dediğin gibi, hadi şu işi bitirelim."

Douglas kâğıtları bana uzatacağı sırada durdu. Omuzları çöktü. "Bu şekilde olmasını istemiyorum, Wendy."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Nasıl yani?"

"Yani..." Sözleşmeyi sehpanın üzerine attı. "Seni seviyorum, Wendy. Senden boşanmak istemiyorum, bunun düşüncesi bile beni hasta ediyor. Geçmişte ne olduğu umurumda değil... Baştan başlayalım istiyorum. Sadece sen ve ben."

Yüzünde umut dolu bir ifade vardı. İtiraf etmeliyim ki sözleri çok cazipti. Bu gece olanları derinlemesine planladıysak da Russell'la benim cinayetten yırtacağımızın garantisi yoktu. İlk planım tüm hayatımı Douglas'la geçirmekti ve onu istediğim kalıba sokamadıysam da bütünüyle tiksindirici değildi. Ama hepsinden öte tarif edemeyeceğim kadar çok paramız olurdu. Yeterince paranız varsa herkesle mutlu olabilirdiniz.

"Belki..." dedim.

Dudaklarında bir gülümseme belirirken gözlerindeki koyu halkalarında rengi açılır gibi oldu. "Çok isterim. Seninle yeni bir başlangıç yapmayı gerçekten çok isterim."

"Peki bu yeni başlangıcı nasıl yapacağız?"

"Öncelikle bütün bunlardan kurtuluruz." Geniş dairemize göz gezdirdi. "Yalnızca ikimiz olacaksak bu kocaman daireye, hatta Long Island'daki eve bile ihtiyacımız yok. Evliliğimizi asıl baltalayan bu para oldu zaten. Çok fazla paramız var." Utangaçça gülümsedi. "Joe'yle paramın büyük kısmıyla yardım vakfı kurmak için konuştum. Çocuğumuz olmayacağına göre bunca parayla bir sürü iyilik yapabiliriz, Tanrı biliyor ya, bu kadar paraya ihtiyacımız yok. Belki sen de vakfın bir parçası olursun. Her şeyi birlikte yaparız."

Aklını mı kaçırmıştı? Bunu istediğimi nasıl düşünebilmişti? "Douglas, ben böyle bir şey yapmak istemiyorum. Eski hayatımıza dönmek istiyorum."

"Ama eskiden mutlu değildin." Yüzü kararadı. "Beni aldattın. Birbirimizden tamamen kopuktuk."

Dişlerimi sıktım. "Yani yoksul olmanın bizi mutlu edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır ama..." Ellerini dizlerine sildi. "Bak, yoksul olmayacağız. Sadece artık zilyoner olmayacağız. Ben bunda bir sorun göremiyorum. Dediğim gibi, neden bu kadar paraya ihtiyacımız olduğunu anlamıyorum. İstemiyorum bile!"

İşte bu yüzden Douglas ve ben birlikte asla mutlu olamazdık. Bir türlü anlamıyordu. Diğer kızların sana gülerek montunu çöpte mi buldun diye sormasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Baban sırtını incitip iş göremez raporu aldıktan sonra engelli maaşı pek de bir şey etmediği için elektriklerin sık sık kesilmesinin, bu yüzden her şeyi karanlıkta el feneriyle yapmak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Kız kardeşlerim bu bir maceraymış gibi davransa bile hiç de öyle *değildi*. Macera filan değildi. Yoksulluktu.

Douglas bunu anlamıyordu, *asla* da anlamayacaktı. Sonunda el fenerinin ışığında ödevlerimi yaparken hayalini kurduğum paraya sahip olmuşken o hepsini bağışlamak istiyordu! O kadar sinirlenmiştim ki Russell'ın beni numaradan boğarken yaptığı gibi uzanıp onu boğazlamak istiyordum, tabii bu sefer gerçek olacaktı.

Fakat onu boğazlamama gerek yoktu.

Cebimde silah vardı.

Silahı çıkarıp kocamın göğsüne doğrulttuğumda şaşırtıcı biçimde elim hiç titremiyordu. Douglas'ın kan çanağına dönmüş gözleri kocaman açıldı. İşlerin kötü olduğunu biliyordu ama bu kadar kötü olduğundan haberi yoktu.

"Wendy," dedi güçlükle. "Ne yapıyorsun?"

"Bence biliyorsun."

Douglas silahın namlusuna bakarken vücudu âdeta küçüldü. Neredeyse belli olmayacak biçimde başını iki yana salladı. Hayatı için yalvaracağını düşünürdüm ama bunu yapmadı. Aksine, bakışlarında vazgeçmişlik vardı.

"Beni *hiç* sevdin mi?" dedi sonunda.

Bu sorunun cevabı onu üzerdi. Her şeye rağmen hayatının son anlarında onu kahretmek istemiyordum. Bu yüzden, "Meselenin bununla bir ilgisi yok," dedim.

Daha önce hiç silah kullanmamıştım ama gayet basit görünüyordu. Bunu Russell'ın yapacağını düşünmüştüm ancak kendisi mutfakta saklanmakla meşguldü, o yüzden iş başa düşmüştü.

Patlama sesi düşündüğümden çok daha gürültülü çıkmış, tetiğe bastıktan çok sonra bile odada yankılanmaya devam etmişti. Geri tepme gücü kollarımdan omuzlarıma yayılmış, boynumla başımı geriye itmişti. Yine de ellerimi titretmemeyi başarmıştım.

Kurşun doğruca Douglas'ın göğsüne isabet etmişti. Gayet iyi bir atış yapmıştım, bilhassa da ilk seferime göre. Ölmeden önce beyaz gömleğine hızla yayılan kana bakıp olmak üzere olan şeyi kavradığı bir iki saniye oldu. Ama sonra yüzünün rengi çekildi ve kanepeye yığıldı. Gözleri hâlâ açıktı, yukarı bakıyordu ve göğsü hareket etmiyordu.

"Üzgünüm," dedim usulca. "Gerçekten üzgünüm. Keşke yürütebilseydik."

Russell koşarak geldiğinde kulaklarım hâlâ çınlıyordu. Yaptığı ilk şey elini ağzına kapamak olunca kendimi yere kusmamasını umarken buldum. Kusarsa polisler geldiğinde işler *gerçekten* karışırdı.

"Yaptın," dedi soluğu kesilerek. "Yaptığına inanamıyorum."

"Yaptım." Kanepeden kalkıp silahı sehpanın üzerine koydum. Lastik eldivenleri çıkardım. "Hapse girmek istemiyorsan hemen buradan gitmeni öneririm."

Russell hâlâ nefesini düzenlemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Gerçekten de bütün suçu Millie'nin üzerine yıkabileceğini mi düşünüyorsun?"

"İzle ve gör."

ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM

ELLİ DOKUZ

MILLIE

Başım fıldır fıldır dönüyordu.

Televizyonu kapatıp bir dakikalığına gözlerimi yumdum. Upper West Side'daki çatı katı dairesinde bir adamı vurup öldüreli daha bir gün oluyordu ama az önce gördüklerim her şeyi değiştirmişti.

Douglas Garrick'i hayalimde canlandırmaya çalıştım. Geriye taradığı saçlarını, çukur gözlerini, çıkık elmacık kemiklerini net biçimde görebiliyordum. Son birkaç ayda onu sayısız kez görmüştüm. Haberlerdeki adam o değildi.

En azından ben o olduğunu sanmıyordum.

Telefonumu çıkarıp internet tarayıcısını açtım. Douglas Garrick'i daha önce de aratmıştım; CEO pozisyonu hakkında yazılar gördüysem de hiç fotoğrafı yoktu. Fakat şimdi onlarca haber linki ekranı dolduruyordu ve o vesikalık fotoğrafını görmek için herhangi birine tıklayabilirdim.

Telefonumun ekranındaki fotoğrafı uzun uzun inceledim. Bu adamın benim tanıdığım adamla hafif bir benzerliği vardı ama o değildi. Fotoğraftaki adam, benim tanıştığım

adamdan en az on on beş kilo daha şişmandı ve o çarpık sol ön dişi de farklıydı. Yüz hatları da hafiften farklıydı; burnu, dudakları, gıdısı. Gerçi bazı insanlar fotoğraflarda normalde göründüklerinden farklı çıkarlardı. Belki de bu fotoğrafın üzerinde çok oynanmıştı?

Belki de ikisi aynı kişiydi. Öyle olmak zorundaydı, değil mi? Çünkü diğer türlü bu olanların hiçbir mantığı yoktu.

Tanrım, aklımı oynatıyormuş gibi hissediyordum.

Belki de sahiden deliriyordum. Belki de Douglas Garrick'le gizli ilişki *yaşamıştım*. Ne de olsa o dedektifin elinde epey kanıt vardı. Hem Wendy Garrick de doğru olduğunu söylemişti.

Ama o geceyi motelde Douglas'la (ya da Douglas sandığım adam her kimse onunla) geçirmemiştim. Bunu kanıtlayabilirdim. Çünkü Wendy'yi bıraktıktan sonra şehre geri dönmüştüm ve dahası tanıdığım vardı.

Enzo Accardi.

Enzo'yu aramak istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Erkek arkadaşım beni terk etmişti, açıkçası şaşırmamıştım ama yine de kalbim kırılmıştı. Geçmişimi öğrendiklerinde ne düşüneceklerinden deli gibi korktuğum için son dört yıldır insanlarla bağ kurmaktan kaçınıyordum. Bunu yapmakta haklıymışım gerçi. Brock hapis yattığımı öğrendiği anda topuklamıştı. Ben de hiçbir destekleyenim olmadan yapayalnız kalmıştım. Kimse bana inanmıyordu.

Enzo hariç. O her zaman bana inanırdı.

Eğer o da inanmazsa işte o zaman başım büyük belada demekti.

Rehberimde Enzo'nun numarasını buldum, her zamanki gibi beni bekliyordu. Kısacık bir an için duraksadıktan sonra ismine tıkladım.

Telefonu açtığında daha çalmaya yeni başlamıştı. Tanıdık sesini duyduğumda neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. "Millie?"

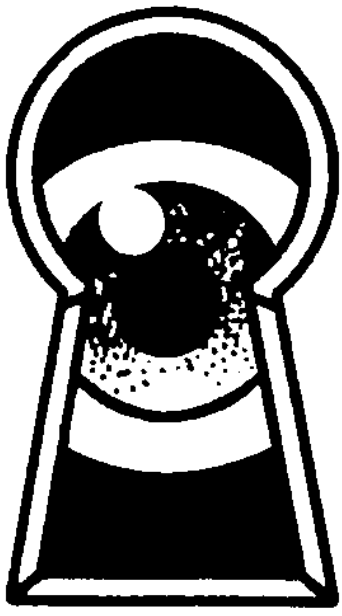
"Enzo," dedim güçlükle. "Başım büyük belada."

"Evet. Haberleri gördüm. Patronun ölmüş."

"Şey, acaba..." Elime öksürdüm. "Bana gelebilir misin?"

"Beş dakikaya oradayım."

ALTMIŞ

Dört dakika sonra Enzo'ya kapıyı açıyordum.

"Teşekkürler," dedim küçük daireme girdiğinde. "Ben... Başka kimi arayacağımı bilemedim."

"Brokoli yardıma gelmedi mi?" dedi dudak bükerek.

Bakışlarımı yere indirdim. "Hayır. Ayrıldık."

Yüzü düştü. "Üzüldüm. Brokoli'den hoşlandığını biliyorum."

Hoşlanıyor muydum gerçekten? Evet, ondan hoşlanıyordum ama gerçek şu ki ne zaman bana beni sevdiğini söylese tüylerim ürperiyordu. Sevgiliniz hakkında böyle hissetmemeliydiniz. Brock mükemmel biriydi ama ona tüm kalbimle âşık olamıyordum, hep geçici gelmişti. Başka bir kadını delicesine mutlu edeceğinden emindim ama o kadın hiçbir zaman ben olmayacaktım.

"Ben iyiyim," dedim sonunda. "Şu anda daha büyük sorunlarım var."

Enzo peşimden içeriye geldi ve birlikte eski kanepeme oturduk. Beraber yaşarken kullandığımız kanepe bundan biraz

daha iyi durumdaydı. Fakat o gittikten sonra kirayı tek başıma karşılayamayacağım için o daireden taşınmak zorunda kalmış, yeni taşındığım yere götürmenin bir yolunu bulamadığım için de kanepeyi orada bırakmıştım. Ancak şu anda bunu düşünmemeye çalışıyordum. Bana yardım etmeye çalışırken Enzo'ya sinirlenmemin faydası yoktu.

"Polisler hakkımda delice şeyler söylüyorlar," dedim. "Wendy onlara Douglas'la ilişkim olduğunu söylemiş. Çok mantıksız ama her şeyleri birleştirip sanki ben oraya Douglas'la yatmaya gidiyormuşum gibi göstermişler."

Enzo yavaşça başıyla onayladı. "Sana onların tehlikeli olduğunu söylemiştim."

"Sen Douglas Garrick'in tehlikeli olduğunu söylemiştin."

"Aynı şey."

"Aynı şey değil," dedim. "Hatta demin haberleri izlerken bir şey fark ettim. Beni arayan adam, kendini Douglas Garrick olarak tanıtan adam haberlerdeki adam değildi. Bambaşka biriydi."

Enzo şimdi bana aklımı oynatmışım gibi bakıyordu.

"Kulağa delice geldiğinin farkındayım," diye kabul ettim. "Ağzımdan çıkanı kulağım duyuyor ve... Dediğim gibi, tuhaf olduğunu biliyorum. Ama o dairedeki adam başka biriydi. Bundan eminim."

Düşündükçe daha emin oluyordum. Peki ama o adam Douglas değilse kimdi? Dahası o adam evinde yaşarken gerçek Douglas neredeydi?

Öldürdüğüm adam kimdi?

"Şimdi sana ilginç bir şey söyleyeceğim," dedi Enzo usulca. "Bana Garricklerden bahsettiğinde onları araştırdım. Biliyor musun, Manhattan'daki çatı katı asıl evleri olarak kayıtlı değil."

"*Ne?*"

"Evet, doğru. O daire sadece ek mülkleri. Esasen Long Island'da bir evde oturuyorlar. Eh, onlar ev diyorlar. Muhtemelen malikâne filandır."

Şimdi taşlar yavaş yavaş yerine oturmaya başlıyordu. Gerçek Douglas Garrick Long Island'da yaşıyorsa diğer iki kişinin kendilerini Manhattan'daki dairede oturuyorlarmış gibi göstermeleri son derece kolay olurdu. Gerçek Douglas Garrick'in ruhu bile duymazdı.

"Ee," dedim, "bana inanıyor musun?"

Enzo alınmış gibiydi. "Tabii ki inanıyorum!"

"Ama bilmen gereken bir şey var." Terli avuçlarımı kotuma sildim. "Douglas'ın öldürüldüğü gece onu Wendy'yi boğmaya çalışırken gördüm... daha doğrusu gördüğüm kişiyi o *sandım*. *Biri* Wendy'yi dairesinde boğmaya çalışıyordu. Durmayacaktı. Ben de... ben de silahlarını alıp adamı... adamı vurdum. Durdurmak için."

Hiçbir zaman ağlak biri olmamıştım ama bugün ikinci kez musluklarım açılmak üzereydi. Enzo beni kollarının arasına alınca omzuna gömülüp hüngür hüngür ağladım. Uzunca bir süre bana sarılarak gözyaşlarımın dinmesini bekledi. Nihayet geri çekildiğimde tişörtünde kocaman bir ıslaklık vardı.

"Tişörtünü mahvettiğim için kusura bakma," dedim.

Elini sallayarak geçiştirdi. "Alt tarafı birazcık sümük. Önemli değil."

Bakışlarımı yere çevirdim. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Polisler Douglas Garrick'i öldürdüğümü düşünüyorlar ve öyle olmadığını bilsem de o gece *birini* vurdum. Biri benim yüzümden öldü."

"Bu kesin değil."

"Tabii ki kesin!"

"Birini öldürdüğünü *düşünüyorsun*," diye üsteledi. "Ama onu vurduktan sonra eve döndün. Öldüğünden emin oldun mu? Nefes almıyor muydu? Nabzı yok muydu?"

"Ben... Wendy nabzının olmadığını söyledi."

"Peki Wendy'ye inanıyor muyuz?"

Ona şaşkın şaşkın baktım. "*Kan* vardı, Enzo?"

"Kan dediğin nedir ki? Sahte kan ayarlamak kolay."

Kaşlarımı çatarak dün geceyi düşündüm. Her şey çok hızlı olmuştu. Silah patlamıştı, Douglas yere düşmüştü ve altı kan gölüne dönmüştü. Ama yanına gidip bakmamıştım. Ben sağlık görevlisi değildim. Onu vurduktan sonra yapmak istediğim tek şey bir an evvel oradan çıkmaktı.

Bütün bunların gerçek olmaması mümkün müydü? Eğer öyleyse...

"Beni kandırdı," dedim soluk soluğa. "Wendy resmen beni tongaya düşürdü."

Bunca zamandır hâline üzülüyordum. Onu korumaya çalışıyordum. Oysa o herkese benim kocasıyla ilişki yaşadığımı söylüyordu, bu yüzden Amber Degraw caddede karşılaştığımız gün Douglas Garrick'in konusunu açtığında sırıtıyordu. Kapıcının bana göz kırpıp durmamasına şaşmamalıydı! Üstelik kimse Douglas'la hiç yalnız kalmadığımı bilmiyordu çünkü apartmana hep arka kapıdan, yani ne kameranın ne de kapıcının olduğu yerden giriyordu.

Hayır, Douglas değil. Ben Douglas Garrick'le hiç *tanışmamıştım*. Öbür adamın kim olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

"Wendy'nin evi nerede?" diye sordum. "Onunla konuşmam lazım."

"Oraya gidebileceğini mi sanıyorsun?" Başını salladı. "Evin çevresi gazeteci kaynıyor. Hem zaten seninle konuşmaz. Oraya gidersen başına daha çok iş açarsın."

Haklı olduğunu biliyordum ama yine de aşırı sinir bozucuydu. Bana yaptıklarından sonra sadece gözlerinin içine bakıp nedenini sormak istiyordum. Ama Enzo haklıydı. Oraya gitmenin hiçbir yararı olmazdı.

"Kendini Douglas Garrick olarak tanıtan adam..." Enzo çenesini sıvazladı. "Onu nasıl bulacağımıza dair bir fikrin var mı? Ona ulaşmak, Wendy Garrick'e ulaşmaktan daha kolay olabilir."

"Yok." Sinirle ellerimi yumruk yaptım. "Tek bildiğim adının Douglas Garrick olmadığı. Gerçekte kim olduğunu bilmiyorum."

"Sende fotoğrafı var mı?"

"Hayır, yok."

"Düşün, Millie. Bir şey olmalı. Ayırt edici bir özelliği filan?"

"Yok. Beyaz tenli, orta yaşlı sıradan bir adam işte."

"Bir şey olmalı..."

Gözlerimi yumup kendisine Douglas Garrick diyen adamın görüntüsünü zihnimde canlandırmaya çalıştım. Adamın ayırt edici hiçbir özelliği yoktu ve belki de Wendy onu bu yüzden seçmişti. Gerçek Douglas Garrick'a biraz benziyordu, o kadar.

Ama Enzo haklıydı. Bir şey olmalıydı...

"Bir dakika," dedim. "Bir şey *var*."

Enzo kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Bir keresinde onu bir apartmana girerken görmüştüm," diye hatırladım. "Yanında başka bir kadın vardı. Sarışın bir kadın. Yasak ilişki yaşadığı biri olduğunu sanmıştım, belki de öyledir. Ama... orası bir apartmandı. Ya adam orada oturuyordu ya da kadın..."

"Bu iyi." Enzo parmak eklemlerini çıtırdattı. "Oraya gidip ya onu ya da kadını buluruz. Sonra da gerçeği öğreniriz."

Dedektif Ramirez karakolda ifademi aldığından beri ilk kez bir umut belirtisi hissediyordum. Bu durumdan özgürlüğümü kaybetmeden sıyrılma şansım olabilirdi.

ALTMIŞ BİR

Enzo polis aramasının ardından kasırga vurmuş gibi görünen dairemi toparlamama yardım etti. Neyse ki sadece iki göz odası vardı da dağınıklığa rağmen çok uzun sürmemişti. Ben daha çok yanımda biri olduğu için mutluydum. Bunca şeyi tek başıma temizlemek *inanılmaz* bunaltıcı olurdu.

Şifonyerimden çıkarılıp odanın her bir yanına saçılmış gibi görünen giysilerimi toplarken Enzo'ya belki yüzüncü kez, "Yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedim.

"Önemli değil," dedi.

Bir gömleğimi kirli sepetine koyarken sepetin dünkü kadar dolu olmadığını fark ettim. Giysileri karıştırdığımda bir şeyler eksikti.

Dün giydiğim giysileri almışlardı.

Başparmağımı ısırarak dün gece yatağa girmeden önce üzerimden çıkardığım tişörtle kotu hatırlamaya çalıştım. Üzerlerinde kan yoktu, bundan emindim.

En azından oldukça emindim. Ama ya testlerde bulunacak mikroskobik parçacıklar vardıysa? Bu gayet mümkün görü-

nüyordu. Gerçi Enzo'nun teorisi doğruysa ben dairedeyken hiç kan yoktu. Ama bundan kesin olarak *emin* değildim.

Enzo çekmecelerden birine giysi doldurmakla meşguldü. Burada olduğu için mutluydum ama bir yanım gitmesini istiyordu, böylece doğru dürüst panikleyebilirdim.

Boğazımı temizleyip, "Gitmen gerekiyorsa hiç sorun değil," dedim.

"Hayır, gayet eğleniyorum." Yerden pembe bir dantelli külot aldı. "Bu güzelmiş, yeni mi?"

Uzanıp külotu elinden aldım. En azından iyi bir dikkat dağıtıcıydı. "Hatırlamıyorum."

"Böyle güzel külotlarla o Brokoli senden çok hoşlanır tabii."

Ona ters ters baktım. "Enzo..."

"Affedersin." Başını eğdi. "Ben sadece... o adamı anlamıyorum."

Brock'ı konuşmadan bir saati aşkın süredir temizlik yapıyorduk. Sanırım konuyu açmasına şaşırmamalıydım. "Nesini anlamıyorsun?"

"Hoşlanacağın birine benzemiyor."

"Eh..." Kucağımda tortop yaptığım bir sweatshirtle yatağıma oturdum. "O iyi biri. Yani iyi biriydi. Başarılı bir avukattı. Hoşlanılmayacak bir tarafı yoktu."

Enzo gelip yanıma oturdu. "Madem iyi biri, o zaman şu anda nerede?"

Bunu sormakta haksız değildi ama o bütün hikâyeyi bilmiyordu. "Ondan geçmişimle ilgili bir şey sakladım. Çok üzüldü. Beni hiç tanımıyormuş gibi hissettiğini söyledi. Böyle hissetmesi gayet doğal."

"Ergenken yaptığın bir şey senin kim olduğunu belirlemez." Kara gözlerini gözlerime dikti. "Kim olduğun gayet açık. Seninle geçirdiği zamandan anlamamışsa o zaman haklı, seninle olmayı hak etmiyor."

Enzo'yla ilişkimiz mükemmel değildi ama beni anladığından hiç kuşku duymamıştım. Hatta bazen beni benden daha iyi anladığını düşünürdüm. Dahası başım derde girerse bana yardım etmek için elinden geleni yapacağını bilirdim.

"Bazen..." Alt dudağımı çiğnedim. "Birbirimizle tam olarak bağ kuramadığımızı hissediyordum. Bu muhtemelen benim hatamdı çünkü ondan sırlar saklıyordum. Neyse, zaten artık bitti."

"Emin misin?"

Brock'ın sorgu odasından çıkarken bana attığı bakışı hatırladım. "Evet. Eminim."

"Yani," dedi, "seni öpersem bana yumruk atmaz mı?"

"O atmaz ama *ben* atabilirim."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Şansımı deneyeceğim."

Beni öpmek için eğildiğinde iki yıldır bu ânı bekliyormuşum gibi hissettim. Sonunda neden Brock'ın yanına taşınmakta ve ona sırlarımı anlatmakta tereddüt ettiğimi anlıyordum. Çünkü ona karşı hiç böyle hissetmemiştim. Yakınından bile geçemezdi.

Ayrıca Enzo haklıydı. Ona yumruk atmamıştım.

ALTMIŞ İKİ

Sabahın altısından beri tuğla binanın önünde bekliyorduk.

Sabah yataktan çıkmakta çok zorlanmıştım, bilhassa da Enzo'yla uzun bir gece geçirdiğimiz için. Eminim ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Üstelik önceki gece de iyi uyuyamamıştım. Fakat Enzo apartmana giren çıkan kimseyi kaçırmayalım diye sabahın köründe buraya dikilmemiz gerektiğine ısrar etmişti.

Enzo'nun "tebdili kıyafet" dediği şeyleri giyiyorduk. Bunu söylediğinde gözümün önünde büyük çerçeveli güneş gözlükleri ve sahte bıyıklar canlanmıştı ama aslında beyzbol şapkasıyla güneş gözlüğü takıyorduk. Enzo Yankees şapkası takıyordu, bana da üzerinde "New York'u Seviyorum" yazan bir şapka vermişti. "Seviyorum"un o'sunun yerinde kalp vardı. Turist gibi görünüyordum. Doğma büyüme Brooklynli biri için son derece utanç vericiydi.

"En iyi kamufle yöntemi turist kılığına girmektir," dedi Enzo.

Belki haklıydı ama nefret ediyordum. Yine de gerçeği ortaya çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Yoksa soluğu yeniden hapishanede alacaktım.

Bütün sabah aynı yerde duramazdık, bu yüzden bir gözümüzü apartmanın girişinden ayırmadan etrafta dolaştık. Garricklerin apartmanındaki gibi arka giriş varsa sıçtığımızın resmiydi. Ama birçok apartman sakini girip çıkıyordu, bu sebeple sadece bir giriş olduğundan umutluydum.

Şu anda saat sekizdi. İki saattir buradaydık ama ne gizemli adamdan –tabii Enzo'nun düşündüğü gibi onu gerçekten öldürmediysem– ne de sarışın kadından bir iz vardı. On dakika kadar önce Enzo acıktığını söyleyip caddenin karşısındaki Dunkin' Donuts'a gitmişti. Elinde iki bardak kahve ve bir de kese kâğıdıyla geri döndü.

"Buyur," dedi.

Kahveyi minnetle aldım. "Kese kâğıdında ne var?"

"Bagel."

"Iyy." Yemek yeme düşüncesi midemi bulandırıyordu. Neden sorduğumu bile bilmiyordum. "Almayayım."

"Bir ara yemelisin."

"Şimdi değil." Güneş gözlüğümün altından tuğla binaya baktım. "O adamı bulana kadar olmaz."

Bakışlarımı binadan ayırmaya korkuyordum. Onları bir kaçırırsam gizemli adamı asla bulamayabilirdim. Bugün tutuklanmaktan korkuyordum çünkü Enzo bana yardım etmeye çalışsa bile adamın neye benzediğini bilmiyordu. Onu bulabilecek tek kişi bendim.

"Ee," dedi Enzo. "Dün gece... iyiydi, değil mi?"

Kahvemden büyük bir yudum içtim. "Şu anda hiçbir şeye odaklanamam, Enzo."

"Ah." Bakışlarını kendi kahvesine indirdi. "Evet. Biliyorum."

"Ama evet, *iyiydi*."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "İtalya'dayken seni çok özledim, Millie. Bunun için senden çok özür dilerim. Annem için memleketime dönmekten pişmanlık duymuyorum ama hayatımdaki en önemli iki kişi arasında seçim yapmak zorunda kalmak istememiştim. Beklemeni istiyordum ama senden bunu isteyemezdim."

Başımı eğdim. "Yine de *beklemeliydim*."

Enzo başka bir şey daha diyecek oldu ama konuşmasına fırsat vermeden koluna yapıştım. "Bu o! O kadın!"

Enzo gözlerini kısarak güneş gözlüğünün ardından üzerinde diz boyu etek ve blazer ceketle tuğla binadan çıkan sarışın kadına baktı. "Emin misin?"

"Emin sayılırım." Yüzünü ve saçını tanımıştım fakat bu sefer farklı bir model yapmıştı. O olmaması da mümkündü ancak ona bu kadar benzeyen başka kimse görmemiştim. "Şimdi ne yapacağız?"

Kadın çantasının sapını düzelttikten sonra karşıdan karşıya geçti. Tam peşine takılacakken az önce Enzo'nun gittiği Dunkin' Donuts'a girdiğini gördüm. Kuyruğa bakılırsa en az on dakika orada olacaktı.

Enzo parmak eklemlerini çıtlattı. "Ben gidip onunla konuşacağım."

"Sen mi? Ne diyeceksin?"

"Bir şey düşünürüm."

"Dunkin' Donuts'ta kadının yanına gideceksin, o da sana her şeyi anlatacak, öyle mi?"

Bir elini göğsüne koydu. "Evet! Ben çok büyüleyiciyimdir!"

Gözlerimi devirdim.

"İzle ve gör, Millie." Kolumu sıktı ve sonra bana bagel torbasını verdi. "Her şeyi öğreneceğim."

ALTMIŞ ÜÇ

Enzo Dunkin' Donuts'tan dönmek bilmiyordu.

Bana burada beklememi söylemişti ama bunu diyeli on dakika oluyordu ve sabırsızlanmaya başlamıştım. Orada neler oluyordu?

Keşke ben de onunla gitseydim. Bence ona ayak bağı olmazdım. Tamam, belki biraz olabilirdim. Ama söz konusu benim hayatımken içeride ne olduğunu bilmek hakkımdı.

Sonunda Dunkin' Donuts'a doğru caddenin karşısına geçtim. Ön cephesi camdan ibaret olduğu için içeriyi görmek kolaydı. İçeriye baktığımda başta onları göremedim. Ama sonra gördüm. Kafenin öbür ucunda, insanların siparişlerini aldıkları yerdeydiler. Hararetli hararetli konuşuyorlardı. Enzo'nun kara gözleri onunkilere kilitlenmişti.

Bir an için şüpheye düştüm. Enzo'ya her zaman güvenmiştim ama bazen tamamen güvenilir olduğundan emin olmadığım zamanlar oluyordu. Ne de olsa İtalya'dan ayrılmasının nedeni adamın tekini neredeyse öldüresiye dövmesiydi. Bunun için iyi bir sebebi vardı, en azından ona göre öyleydi ama yine

de bu, gerçeği değiştirmiyordu. Daha sonra peşindeki kötü adamın durduk yere öldüğünü söyleyerek –ancak bu konuda daha fazla bilgi vermeden– yeniden İtalya'ya dönmüştü.

Bana annesinin hasta olduğunu söylemişti. Kalp krizi geçirmişti. Fakat elimde onun sözünden başka bir şey yoktu. Sözde hasta annesini hiç *görmemiştim.*

Daha sonra Amerika'ya döndüğünde her normal insanın yapacağı gibi bana telefon açmak yerine korumalık yapma bahanesi altında üç ay boyunca beni takip etmişti. Ona Garrickler hakkında tüm bildiklerimi anlatmıştım. Ben göremediysem bile o Wendy'nin beni kandırdığını anlayacak kadar kurnazdı. Neden hiçbir şey söylememişti?

Tanrı aşkına, bunca zamandır ne konuşuyorlardı?

Şimdi daha yakın olduğumdan sarışın kadının gözlerinin şiş olduğunu fark ediyordum, sanki ağlamış gibiydi. Ama sonra Enzo'nun söylediği bir şeye gülümsedi ve yüzü aydınlandı. İtiraf etmeliyim ki son derece masum görünüyordu. Enzo istediğinde inanılmaz büyüleyici *olabiliyordu.* Aksanı ve görünüşü sayesinde kadınlarla konuşma konusunda hayli başarılıydı.

On dakika daha geçmişti ki Enzo ve kadın nihayet Dunkin' Donuts'tan çıktılar. Enzo kadına el sallayıp, "*Ciao, bella!*"[4] deyince kadının yanakları al al oldu.

Enzo kafenin önünde beklediğimi gördüğünde bana kınayan bir bakış attı. "Caddenin karşısında bekle dedim, değil mi?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "İçeride çok uzun kaldın."

"Evet ve artık her şeyi biliyorum." Başını yana yatırdı. "Sana da anlatmamı ister misin?"

---

4 (İtl.) Görüşürüz, güzellik. –*ç.n.*

Enzo'nun kara gözlerine baktım. Bu adam her zaman kuralına göre oynamazdı. Tıpkı benim gibi o da hayatı boyunca kötü şeyler yapmıştı ama hepsi doğru sebeplerden ötürüydü. Tehlikedeki kadınları kurtarmak için kendi canını hiçe saydığına şahit olmuştum. Bu dünyada güvenebileceğim biri varsa o da Enzo'ydu. Ondan bir anlığına bile şüphe etmemeliydim. "Evet, anlat bana."

Caddenin sonunda kadının metro istasyonuna girdiği yere doğru baktı. "O kadın Douglas Garrick'in asistanı. Aradığın adamın da karısı."

Ona bakakaldım. "Cidden mi? Emin misin?"

"Bir saniye içinde öğreneceğiz." Cebinden telefonunu çıkarıp arama motoruna bir şeyler yazdı, bir müddet ekranı kaydırdı ve sonra telefonu bana verdi. "Bu o mu?"

Ekrandaki görüntü bir LinkedIn profil fotoğrafıydı ve onu hemen tanıdım. Dün gece Wendy'yi öldüresiye boğan adamdı. Göğsünden vurduğum adamdı. Nefesim kesilerek, "Bu o," dedim.

LinkedIn profilindeki ismi okudum: Russell Simonds.

"Bu sabah itibarıyla..." Enzo telefonunu elimden geri aldı. "Yaşıyor."

Yaşıyordu. Kimseyi öldürmemiştim. Hissettiğim rahatlamaya limon sıkan tek şey kimseyi öldürmemiş olmama rağmen polislerin kesinlikle aksini düşünmeleriydi.

"Ama bu sabah şeye gitmiş... eh, karısı iş gezisi olduğunu söylüyor. Adam çok meşgulmüş. Hep gece yarılarına kadar çalışırmış."

Belki de o gün sokakta bu yüzden tartışıyorlardı. Ya da belki de kadın onun başkasıyla görüştüğünden şüphelendiği için tartışıyorlardı.

Wendy'yle.

"Peki şimdi ne yapacağız?" dedim. "Sözde iş gezisinden dönmesini mi bekleyeceğiz?"

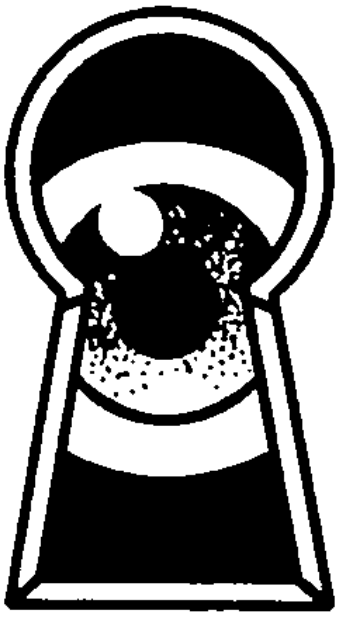
"Hayır," dedi Enzo, "şimdi ben bu Russell Simonds denen adam hakkında daha fazla bilgi edineceğim."

"Nasıl?"

"Bir tanıdığım var."

Tabii ki vardı.

ALTMIŞ DÖRT

Enzo'nun dairesine gittik.

Benim oturduğum yerden sadece on blok ötedeydi ki gizli korumam rolüne büründüğü düşünülünce gayet mantıklıydı. Dairesi benimkinden bile küçüktü; mutfak, yatak odası, oturma odası ve yemek odası görevi gören tek odalı bir stüdyo daireydi. Neyse ki banyosu ayrıydı. Garricklerin çatı katıyla, hatta Brock'ın iki odalı geniş dairesiyle bile arasında dağlar kadar fark vardı.

İçeriye girdiğimizde Enzo anahtarlarını kapının yanındaki küçük masasının üzerine atıp mutfağa geçti ve yüzüne su çaldı. Acaba o da benim kadar yorgun muydu? Ben yorgunluğun ve gerginliğin tuhaf bir birleşimi içindeydim. Dün gece yeterince uyuyamamıştım fakat polislerin her an beni almaya geleceği korkusu kalbimin sürekli deli gibi çarpmasına neden oluyordu.

"Sen otur," dedi Enzo. "Bira ister misin?"

"Daha saat on bir bile değil."

"Uzun bir sabah oldu."

Orası kesindi.

Yine de bira istemedim. Çöpten bulunmuş gibi görünen kanepeye oturdum, benimkinden bile kötü durumdaydı. Mobilyasının çoğu geçmişte çöpmüş gibi görünüyordu.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordum. Gitmeden önce iyi bir işi vardı ama bunca zaman onu beklediklerini hiç sanmıyordum.

"Bir peyzaj şirketinde çalışıyorum." Tek omzunu kaldırdı. "Fena değil. Parası iyi."

Sehpanın üzerine bıraktığı cep telefonuna baktım. "Senin şu tanıdık ne bulacak?"

"Emin değilim. Belki Russell'ın sabıka kaydı vardır. Polise götürürüz, onlar da parmak izi için evini ararlar. Çatı katında yabancı parmak izleri bulduklarından eminim, yani ikisini birleştirebilirsek işimize yarar, dikkatleri senin üzerinden alırız."

"Ya yeterli olmazsa?"

"Başka bir şey bulacağımızdan eminim."

"Ya bulamazsak?"

"Bana güven," dedi Enzo, "her zaman başka bir yolu vardır. Yapmadığın bir şey yüzünden hapse girmeyeceksin."

Tam da o anda Enzo'nun telefonu çalmaya başladı. Enzo telefonu alıp mutfağa geçti. Boynumu uzatıp baktıysam da ifadesinden pek bir şey anlaşılmıyordu. Sesinden de öyle, genellikle "hı hı" ve "tamam" diyordu. Bir ara eline bir kalem alıp bir parça kâğıt havlunun üzerine bir şeyler yazdı.

Hattın öbür ucundaki kişiye, "*Grazie*,"[5] dedikten sonra telefonu kapatıp mutfak tezgâhının üzerine bıraktı.

Bir an için orada öylece durup kâğıt havluya baktı. Sonunda dayanamayıp, "Ee?" dedim.

"Hapse girmemiş," dedi. "Sabıkası temiz."

---

5 (İtl.) Teşekkürler. -ç.n.

İçimi sıkıntı bastı. "Peki..."

"İkinci evinin adresini buldum," dedi Enzo. "Şehrin iki üç saatlik kuzeyinde bir göl evi. Belki... belki orada kalıyordur."

Kanepeden kalkıp çantamı aldım. "O zaman hemen oraya gidelim!"

"Gidip ne yapacağız?"

Mutfakta durduğu yere gittim. Kâğıt havlunun üzerinde yazan adrese baktım. Nerede olduğunu şöyle böyle biliyordum. Google Haritalar beni oraya götürürdü. "Ondan gerçeği öğreneceğiz."

"Biz gerçeği zaten *biliyoruz*." Kâğıt havluyu benden uzağa çekti. "Polisin de öğrenmesini istiyoruz."

"O hâlde ne yapmamızı önerirsin?"

"Bilmiyorum." Ayalarıyla gözlerini ovuşturdu. "Endişelenme. Bir cevap bulacağız. Sadece düşünmem gerek."

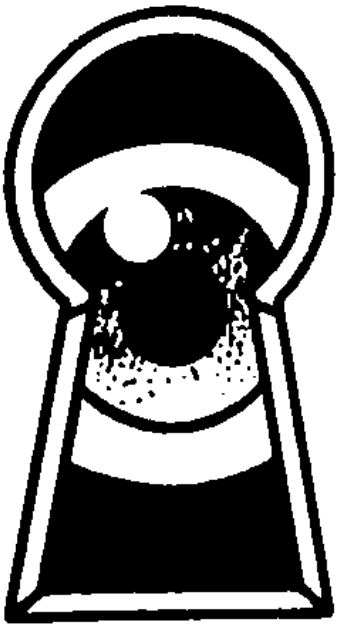
Harika. O düşünürken polisler bana karşı kanıt toplamakla meşgullerdi. "Bence oraya gitmeliyim."

"Bence bu her şeyi daha beter yapar."

Ne düşüneceğimi bilmiyordum ama hemen *harekete geçmek için* sabırsızlanıyordum. Çünkü polisler şu anda mutfakta oturmuş kafa patlatmıyorlardı.

Enzo'yu ikna etmeye çalışma fırsatı bulamadan çantamın içindeki cep telefonum çalmaya başladı. Çıkarıp da ekrandaki ismi gördüğümde soluğum kesildi.

"Brock arıyor," dedim.

ALTMIŞ BEŞ

Enzo'nun zaten kara olan gözleri daha da karardı. Eski erkek arkadaşımın aradığını duyduğuna hiç sevinmemişti. Ama o kıskanç biri değildi ve bana açmamamı asla söylemezdi. Söyleseydi bile onu dinlemezdim.

"Bir dakika sürer," dedim.

Başıyla onayladı. "Yapman gerekeni yap."

Sorun etmeyeceğini biliyordum. Tamam, mutlu görünmüyordu ama en azından karşı da çıkmamıştı.

"Alo?" dedim telefona.

"Millie?" Brock'ın sesi mesafeliydi, sanki birbirini uzaktan tanıyan iki kişiymişiz gibi. Daha dün ayrılmıştık ama şimdiden bir zamanlar birlikte olmamız tuhaf geliyordu. "Selam..."

"Selam," dedim gergin bir sesle.

Neden aradığını tahmin bile edemiyordum. Barışmak için aramamıştı, orası kesindi. Yanına taşınmadığım için şansına şükrediyor olmalıydı. *Rica ederim, Brock.*

"Bak," dedi. "Ben... Dün karakolda seni bırakıp gittiğim için özür dilemek istedim."

"Ya?"

Derin bir iç çekti. "Üzülmüştüm ama yaptığım şey hiç de profesyonelce değildi. Her ne yanlış yaptıysan benden avukatın olarak orada bulunmamı istemiştin ve ben de sana bunu borçluydum."

"Teşekkür ederim. Özrün beni mutlu etti."

"Seni aramamın bir nedeni daha var." Duraksadı. "Bu sabah dedektifle yeniden konuştum ve kirli sepetinden aldıkları giysileri test ettirdikleri konusunda seni uyarmam gerektiğini hissettim."

Telefonu daha sıkı tuttum. "Kan lekesi için mi?"

"Hayır, barut izi için. Ve pozitifmiş."

Ağzım bir karış açık kaldı. Giysilerimde kan aradıklarını sanmıştım. Başka bir şey arıyor olabilecekleri aklımın ucundan bile geçmemişti. "Ya..."

"Sanırım kesin sonuç almak için bu testin sonucunu bekliyorlardı," dedi. "Şu anda tutuklama emri çıkarıyor olmalılar."

Dizlerimin bağı çözülürken donakaldım. "Ya..."

"Üzgünüm, Millie. Sadece sana önden haber vermek istedim. Bu kadarını borçluydum."

"Anladım..."

"Bu arada..." Öksürdü. "İyi şanslar, yani *bu konuda*."

Enzo gözlerimin yaşardığını görmesin diye ona arkamı döndüm. "Teşekkürler."

Hiçbir şey yapmadığın için teşekkürler. Hayatım mahvolurken beni terk ettiğin için teşekkürler.

Brock kapattıysa da ben telefon kulağımda ağlamamaya çalışarak öylece dikiliyordum. Ayvayı yemiştim. Wendy hiç tanımadığım bir adamın cinayetini üstlenmem için beni fena tongaya düşürmüştü.

"Millie." Enzo büyük elini omzuma koydu. "Ne oldu? Ne dedi?"

Ona dönmeden önce gözlerimi sildim. "Polislerin kirli sepetimden aldıkları giysilerimde barut izi bulduklarını söyledi."

Enzo başıyla onayladı. "Kuru sıkı olsa bile giysilerinde barut izi kalır."

Yüzümü ellerime gömdüm. "Brock benim için tutuklama emri çıkardıklarını ya da çıkarmak üzere olduklarını söyledi. Ben şimdi ne yapacağım?"

"Vazgeçmeyeceğim." Beni omuzlarımdan tuttu. "Beni anlıyor musun? Ne olursa olsun vazgeçmeyeceğim. Seni kurtaracağım."

Ciddi olduğuna inanıyordum ama beni bu dertten kurtarabileceğine inanmıyordum. Beni tutuklarlarsa her şey biterdi. Gerçek katili aramayı bırakırlardı. Bütün suçu benim üzerime yıkarlardı ki sağlam delilleri var gibi görünüyordu. Giysilerimin üzerinde barut izi vardı, cinayet silahında parmak izlerim bulunuyordu, ayrıca kapıcı cinayet saatinde apartmanda olduğumu teyit edebilirdi.

Öyle böyle sıçmamıştım.

"Göldeki kulübeye gitmek istiyorum." Kâğıt havlunun üzerinde yazan adrese göz attım. "O pisliği bulmak istiyorum. Bu işin aslını öğrenmem lazım."

"Hiçbir yararı olmaz."

"Umurumda değil," diye çıkıştım. "Onu görmek istiyorum. Gözlerinin içine bakarak bunu bana neden yaptığını sormak istiyorum. Wendy de oradaysa o zaman..."

Enzo'yla göz göze geldik. Gözleri bir an için irileştikten sonra ben davranamadan mutfağa koşup adresin yazılı olduğu kâğıt havluyu aldı. Avucunun içinde buruşturduktan sonra yazılar silinene kadar musluğun altına tuttu.

"Hayır," dedi sertçe. "Aptalca bir şey yapmana izin vermeyeceğim."

"Çok geç," dedim. "Adresi çoktan ezberledim bile."

"Millie!" Sesi sert, gözleri iri iriydi. "Kulübeye *gitme*. Şu anda doğru düşünemiyorsun. Sen yanlış bir şey yapmadın ve onlara bir sebep vermediğin sürece hapse girmeyeceksin!"

"Yanılıyorsun." Çenemi kaldırdım. "Her hâlükârda hapse gireceğim. Bari hak etmiş olayım."

"Millie." Büyük eliyle bileğimi kavradı. "Aptalca bir şey yapmana izin vermeyeceğim. O kulübeye gitmeyeceğine söz ver."

Ona dik dik baktım.

"Söz ver. Söz vermeden buradan gitmene izin vermem."

Beni canımı yakacak kadar olmasa da elinden kurtulamayacağım kadar sert tutuyordu. Beni kendimden korumak için çabalıyordu. Çok tatlıydı. Brock o lafı dilinden düşürmese de Enzo beni gerçekten seviyordu. Eğer tutuklanırsam beni kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağından emindim. Gerçeği ortaya çıkarmak için ne gerekiyorsa yapardı.

"Tamam," dedim. "Oraya gitmeyeceğim."

"Söz mü?"

"Söz."

Bileğimi bıraktı. Bir adım geri çekilirken son derece üzgün görünüyordu. "Ben de söz veriyorum, bu işi düzelteceğim."

Başımla onayladım. Çantamı kanepenin üzerinde bırakmıştım, uzanıp aldım. "Madem bundan kaçış yok eve gitsem iyi olacak."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır." Çantamı omzuma astım. "Beni kelepçelediklerini görmeni istemiyorum."

Enzo uzanıp beni kollarının arasına çekti. Beni son kez öptüğünde, bu öpücükle hapiste en az birkaç yıl idare edebileceğimi düşündüm. Kimse bu adam gibi öpüşemezdi. Hele Brock, hiç.

"Söz veriyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Hapse dönmene izin vermeyeceğim."

Hafifçe titreyerek ondan uzaklaştım. "Şimdi eve gidiyorum."

Elimi sıktı. "Sana iyi bir avukat bulacağım. Avukatın masrafını karşılamanın bir yolunu bulacağım."

Küçük stüdyo dairesi çöpten bulduğu eşyalarla doluydu fakat alaycı bir şey söylememek için çenemi tuttum. "Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim," dedi.

"Ve... Seni seviyorum."

Brock'a söylediğimde doğru gelmemişti ama şimdi geliyordu. Ona onu sevdiğimi söylemeden buradan gidemezdim.

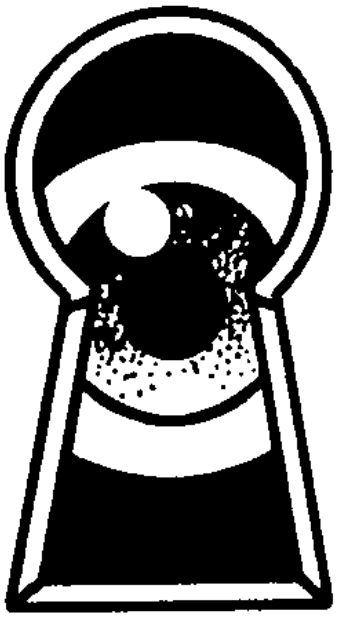
"Ben de seni seviyorum, Millie," dedi. "Çok seviyorum."

Onu gerçekten seviyordum. Hep sevmiştim. Bu yüzden ona yalan söylemekten nefret ediyordum.

Ama ona arabasının anahtarını çantama attığımı söyleyemezdim.

Yakında kendisi fark ederdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALTMIŞ ALTI

WENDY

Russell ve ben bir şişe şampanyayla kutlama yapıyorduk.

Biraz riskli olsa da hem çatı katının hem de Long Island'daki evin etrafını saran gazeteci ordusundan uzaklaşmam için beni göl kenarındaki kulübesine getirmişti. Teknik olarak burası Marybeth'indi ve Russell ondan boşandığında yine onun olacaktı. Ama sorun değildi çünkü artık hayallerimin bile ötesinde zengindim. Aklın alamayacağı kadar zengindim. Bu iki odalı ufacık kulübeye ihtiyacım yoktu.

Gerçi ekstra büyük küvetin inanılmaz hoş bir girdap banyosu ayarı vardı. Jakuzide olmak gibiydi.

Buraya gelirken hiçbir gazetecinin bizi takip etmediğinden emin olmak için bir gözümüzü dikiz aynasından ayırmadık. Yolculuğun son ayağında yol boş olduğundan biri bizi takip etseydi anlardık. Russell Marybeth'e iş gezisine çıktığını söylemişti. Mobilya keşfine mi ne. Ona ne söylediği umurumda değildi. Artık Marybeth'in bir önemi yoktu.

"Çok mutluyum," diye mırıldandım. "Uzun zamandır bu kadar mutlu olduğunu sanmıyorum."

Russell gülümsediyse de yüzünde bir gerginlik vardı. Douglas'ı öldürmek istemediğini saklamamıştı. Kendisi mutfakta saklanırken pis işi bana yaptırmasına hâlâ inanamıyordum. Yakışıklı olduğu için şanslıydı çünkü o gece ona olan saygım epey azalmıştı. Tanrı aşkına, bana minnet duymalıydı, bir *canavarmışım* gibi bakmamalıydı.

Eh, mutlu değilse şirret karısına geri dönebilirdi, ben kendime milyon dolarlarımın tadını birlikte çıkaracak yeni birini bulurdum.

Şampanyanın sonunu Russell'ın kadehine doldururken, "Tadı harikaymış," dedim. "Nereden aldın?"

"Marybeth seviyor." Son zamanlarda karısından daha sık ve eskiye oranla daha az nefretle bahseder olmuştu. Bu hayra alamet değildi.

"Başka var mı?" diye sordum.

"Şampanya olduğunu sanmıyorum. Ama mutfakta şarap olabilir."

Gidip getirmeyi teklif etmemesi sinirimi bozmuştu. Erkeklerin hepsi aynıydı: Başta size istediğinizi vermek için elleri ayaklarına dolaşırdı ama sonunda kıymetinizi bilmez olurlardı. Hangi erkek bir kadın için şarap getirmeyi teklif etmezdi?

Ama canım çok istiyordu ve içtiğimiz şampanya da zaten yarı doluydu, böylece çıplak vücuduma bir havlu sarıp ahşap zeminde ıslak ayak izleri bırakarak banyodan oturma odasına geçtim. Sağanak yağmur verandaya vuruyor, çatıdan damlıyordu. Biri bizi takip etmeye çalıştıysa yağmur yağması iyiydi. Yolda lastik izleri kalmazdı.

Mutfağa girdiğimde tezgâhın üzerinde sahiden de bir şişe vardı. Dörtte üçü dolu bir kırmızı şaraptı, ucuz görünüyordu ama hiç yoktan iyiydi. Şişeyi almış banyoya dönecekken olduğum yerde kaldım.

Kulübenin pencerelerinden biri ardına kadar açıktı.

ALTMIŞ YEDİ

Buraya geldiğimizde o pencere açık mıydı?

Açık olduğunu hatırlamıyordum. Gerçi o sırada Dedektif Ramirez'in Millie Calloway'i tutuklamayı planladığını söylemesini kutlamakla meşguldük. Cinayetten yırtmıştık, ciddi ciddi yırtmıştık.

Peki, geldiğimizde bu pencere açık mıydı? Gerçekten hatırlamıyordum. Öyle olsa gerekti.

Şu anda yağmur yağdığından pencere daha dikkat çekiciydi. Yağmur damlaları içeri dolarak pencerenin altındaki ahşap döşemeyi ıslatıyordu. Yani kapalı olmalıydı.

Şarap şişesini kanepenin yanındaki sehpanın üzerine koyup pencereye gittim. Yüzüme vuran ve kollarıma düşen yağmur damlaları buz gibiydi. Kısa bir mücadelenin ardından pencereyi kapamayı başardım.

İşte böyle.

Şarabı alıp banyoya döndüğümde Russell kafatasına yapışmış koyu saçlarıyla hâlâ küvetteydi. Başta yüzünün küvet

suyu yüzünden ıslak olduğunu düşündüm ama sonra ne olduğunu anladım.

"*Ağlıyor* musun sen?" dedim.

Russell utanarak gözlerini sildi. "Ben sadece... Onu öldürdüğümüze inanamıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

Neden *onun* ağladığını anlamıyordum. Douglas'ı öldüren bendim. Fakat en ufak bir pişmanlık bile duymuyordum. Bana kalırsa Douglas başına gelen her şeyi hak etmişti.

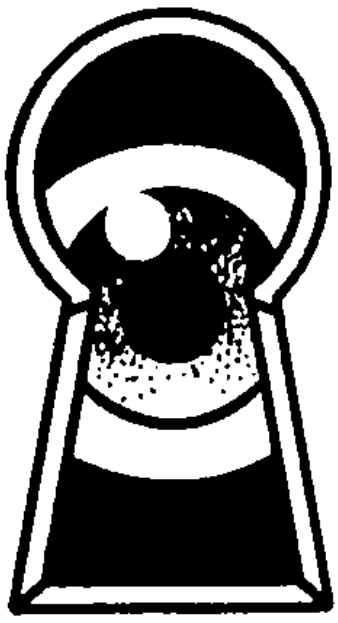
"Topla kendini," diye çıkıştım. "Olan oldu. O zaten berbat biriydi. Bana eziyet ediyordu."

"Çünkü onu aldatıyordun."

Ne yani, bu beni beş kuruşsuz bırakması için yeterli bir sebep miydi? Gerçi Russell, Douglas'a çocuk sahibi olamayacağım konusunda nasıl yalan söylediğimi bilmiyordu. Bilmemesi daha iyiydi. Kendini daha da kötü hissetmesine neden olurdu.

"Baksana..." Havlumu açıp yere düşmesine izin verdim. Ardından hem onunkini hem de kendi kadehimi bordo şarapla doldurdum. "Bütün bu olanları unutmana yardımcı olmamı ister misin?"

Ben küvete geri girip sıcak suyun içine dalarken Russell dudaklarında kırmızı bir leke bırakarak şarabı kafasına dikti. Doğru şeyi yaptığını düşünerek ben de şarabımı kafama diktim. Ucuzdu ama tadını çıkara çıkara içmek zorunda değildim. Bir iki kadeh sonra ikimiz de kendimizi daha iyi hissetmeye başlayacaktık.

ALTMIŞ SEKİZ

Haklı çıkmıştım.

İki kadeh şaraptan sonra Russell zırlamayı kesmişti, ben de hafif çakırkeyif olmuştum. Uzun zaman sonra ilk defa her şey istediğim gibi gidiyordu. Son altı aydan sonra zafere ihtiyacım vardı ve bugün büyük bir zaferdi. Douglas ölmüştü, büyük bir servete konacaktım ve bütün suç Millie'nin üzerine kalmıştı. Amacına layıkıyla hizmet etmişti doğrusu.

"Sonsuza kadar bu küvette kalabilirim," diye iç geçirerek arkama yaslandığımda tenim Russell'ın teninden kaydı. "Çok güzel, değil mi?"

"Hım hımm," dedi. "Ama benim uykum geldi. Sanırım biraz sarhoş oldum."

Ben sarhoş değildim ama kesinlikle kafam güzelleşmişti. Çok hoştu. Küvette inanılmaz huzurluydum, bir de şu uzaktan gelen müzik sesi olmasaydı harika olacaktı.

"Wendy," dedi Russell. "Bu çalan senin telefonun değil mi?"

Doğru diyordu.

Joe Bendeck arıyor olmalıydı. Douglas'ın hatırı sayılır mülkü konusunda beni aramasını istemiştim. Joe beni hiç sevmemişken şimdi Douglas'ın tüm mal varlığının yanı sıra şirketinin de bana ait olması, yani esasında Joe'nun patronu olmam acayip hoşuma gidiyordu. Bana yağ çekmekten başka çaresi yoktu. Uyuzluk etmenin tadını çıkaracaktım.

Bu sefer üzerime bornoz geçirip cep telefonumu sehpanın üzerinde bıraktığım oturma odasına koştum. Sahiden de Joseph Bendeck arıyordu. Telesekretere düşmeden yetişip açtım.

"Merhaba, Joe," dedim.

"Selam, Wendy."

Sesindeki sefalet inanılmaz hoşuma gidiyordu. Sağlam bir zafer kazanmış gibi hissediyordum.

"Beni öğleden sonra araman gerekiyordu," diye hatırlattım. "Saat neredeyse on oldu."

"Kusura bakma." Sesinde sertlik vardı. "En yakın arkadaşım öldürüldü. Şu anda yüzde yüz işlev göremiyorum."

"Böyle olmaz ama," dedim mutfağa geçerken. Pencereden dışarı baktığımda yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. "Sen Douglas'ın mal varlığının vasisisin, işini yapamayacak durumdaysan başka birini bulalım."

"Olmaz. Douglas *beni* istiyordu. Onun için en... en azından bu kadarını yapmalıyım."

"İyi." Düzenbazlık yapmaya kalkarsa onu şirketten attırırdım. Aslında onu yine de attırmalıydım. Sona doğru Douglas'a ne kadar güveniyorsam ona da o kadar güveniyordum. "Ee, varlıkları ne zaman benim üzerime geçecek? Faturalarımı ödeyebilmem lazım."

Douglas'ın ölümü kredilerimizin artık ödenmeyeceği anlamına gelmiyordu. Çalışan bir kredi kartım bile yoktu çünkü hepsini iptal ettirmişti. Sadece çatı katının altı haneli kredi ödemesi vardı, bu yüzden en acilinden nakit bulmalıydım.

"Doug'ın parasının sana aktarılmasını mı istiyorsun?" diye sordu Joe.

"Evet." Parmaklarımla mutfak tezgâhının üzerinde ritim tuttum. "Bu işler böyle yürümüyor mu?"

"Pek sayılmaz..." Joe bir müddet sessiz kaldı. "Wendy, Doug'ın geçen ay vasiyetini değiştirdiğini biliyorsun, değil mi?"

Ne? "Hayır. Neden bahsediyorsun sen?"

"Vasiyetini değiştirdi. Her şeyi vakfa bıraktı."

Başım döndü. Biz evlendikten birkaç ay sonra Douglas her şeyini bana bıraktığı bir vasiyet hazırlatmıştı. Kendisi erteleme sanatında uzman olduğundan bunu yaptığından emin olmak için onunla avukata gitmiştim. Ayrı olduğumuz kısa dönemde vasiyetini değiştirebileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Böyle bir şey yapmazdı.

Yoksa...

"Yalan söylüyorsun," dedim. "Parasını alamayayım diye uyduruyorsun."

"Çok cazip bir fikirmiş ama hayır, uydurmuyorum. Tam önümde vasiyetinin noter onaylı kopyası duruyor."

"Ama..." diye kekeledim. "Ama bunu nasıl yapar?"

"Eh, Douglas bana konuyu açtığında senin yalancı, manipülatif sürtüğün teki olduğundan ve tek kuruşunu dahi almanı istemediğinden bahsetmişti."

Kalbim sıkışırken bir an için gözüm karardı. Bu nasıl olabilirdi? Douglas tüm parasını bağışlamaktan bahsetmişti ama çoktan harekete geçtiğini hiç düşünmemiştim.

"Rezillik bu!" dedim. "Beni vasiyetinden çıkaramaz! Tanrı aşkına, ben onun karısıyım! Buna karşı çıkacağım ve inan bana kazanacağım."

"Tamam. Keyfin bilir, Wendy. Ama bu süreçte hem çatı katını hem de adadaki evi boşaltmanı isteyeceğim çünkü ikisini de satılığa çıkaracağız."

"Cehennemin dibine kadar yolun var," diye tersledim.

Aramayı sonlandırmak için telefonumdaki kırmızı tuşa basarken ellerim titriyordu. Douglas'ın bana hiçbir şey bırakmadığını söyleyen bir kâğıda imza attığına inanmam mı gerekiyordu yani? Buna itiraz edecektim. Hem Douglas artık olmadığına göre karşı çıkamazdı. Öyle ya da böyle hakkımı alacaktım.

Hayalini kurduğum kadar mal varlığım olmayacak olsa da sorun değildi.

Bir sonraki adamımı düşünmeye çalışarak telefonuma bakarken birden çalmaya başladı. Arayan numarayı görünce soluğum kesildi:

New York Polis Teşkilatı.

ALTMIŞ DOKUZ

Dedektif Ramirez arıyor olmalıydı. Bundan saatler önce, ben hâlâ şehirdeyken arayıp Millie'yi tutuklayacaklarının haberini vermişti. Bu aramayı, güvenli bir biçimde hapse atıldığını bildirmek için yaptığını umdum.

Son arama kadar kötü geçmemesini umdum.

Acılı bir eş gibi konuşmaya çalışarak, "Alo?" dedim. Üniversitedeyken aldığım oyunculuk dersleri meyvelerini veriyordu. Millie'nin karşısında sergilediğim performans için Oscar'ı hak ediyordum.

"Bayan Garrick?" Ramirez'in sesiydi. "Ben Dedektif Ramirez."

"Merhaba, Dedektif. Umarım kocamı öldüren kadını hapse tıkmışsınızdır!"

"Aslına bakarsanız..." Tanrım, şimdi ne vardı? "Wilhelmina Calloway'yi bulamadık. Tutuklama emriyle evine gittiğimizde orada yoktu."

"E, nerede peki?"

"Bilseydik tutuklardık, değil mi?"

Yine kalbimin teklediğini hissettim. "Ne zaman bulacaksınız? O kadın çok tehlikeli biri."

"Endişelenmeyin. Onu eninde sonunda bulacağız. Söz veriyorum."

"Güzel. Konunun peşinde olmanıza sevindim."

"Sizinle konuşmak istediğim bir şey daha var, Bayan Garrick."

Bu sefer ne vardı? Banyoya doğru baktım. Russell'ın çıktığımı bile bile hâlâ neden orada olduğunu bilmiyordum. Buruş buruş olacaktı. "Elbette, Dedektif."

"Mesele şu." Ramirez boğazını temizledi. "Çatı katının apartman yöneticisi son iki gündür şehir dışındaydı. Avrupa'daymış, bu yüzden ona ulaşamamıştık. Neyse, sonunda bu öğleden sonra onunla konuştum ve bana çok ilginç bir şey söyledi."

"Ya?"

"Apartmanın arka girişinde güvenlik kamerası olduğunu söyledi."

Sanırım kalbim en az beş saniye kadar durdu. "Anlamadım?"

"Her nasılsa fark etmemişiz," dedi. "Apartman sakinleri izleniyormuş gibi hissetmekten hoşlanmadıkları için gözden uzağa yerleştirdiğini söyledi. Asıl tuhaf olan da şu, o arka girişten endişe duyarak yaklaşık bir yıl önce kamera sistemini kendi şirketinden karşılayarak kurduran *sizin kocanızmış*.

"Ö... öyle mi?" dedim kekeleyerek. Banyodan bir şangırtı sesi geldi, peşinden su sıçrama sesi duydum ama aldırış etmedim. Russell küvetten çıkmaya çalışıp da düştüyse kendi başına kalkması gerekecekti.

"Evet. Biz de oturup bütün görüntüleri izledik. Çok tuhafımıza gitti çünkü kayıtlara göre kocanız *aylardır* apartmana uğramamış. Tam olarak Bayan Calloway orada çalışmaya başladığından beri. Bu durumda orada Bayan Calloway'le nasıl ilişki yaşadığını anlamadım. Anlatabiliyor muyum?"

Ağzım kupkuru olmuştu ama bir şekilde, "Belki başka bir yerde buluşuyorlardı," demeyi başardım.

"Belki ama herhangi bir otel odası ya da onun gibi bir şeye ait kredi kartı fişine rastlamadım."

"Elbette kredi kartıyla ödeme yapmazdı. O zaman ben görürdüm. Muhtemelen nakit ödeme yapmıştır."

"Haklı olabilirsiniz," dedi Ramirez. "Ama *asıl* tuhaf kısmı şu. Kocanız öldürüldüğü gece, kapıcının Millie'nin apartmandan çıktığını söylediği saate kadar arka kapıda görülmüyor."

"Bu... bu çok tuhaf..."

Kamera kayıtlarını gördüyse Douglas'ın öldürülürken apartmanda olduğumu biliyor olmalıydı. Bunu biliyorsa başım büyük dertte demekti.

"Bakın," dedi, "sizden karakola gelip hakkınızdaki yanlış anlaşılmaları düzeltmenizi istediğim için aradım. Evinize bir ekip aracı gönderdik."

"Ben... ben şu anda evde değilim."

"Öyle mi? Neredesiniz peki?"

Telefonu kulağımdan çektim. Dedektif Ramirez'in sesi birdenbire uzaktan gelmeye başladı: "Alo? Bayan Garrick?"

Telefonu kapayıp sanki beni yakacakmış gibi tezgâhın üzerine attım. Lavaboya doğru eğilerek hissettiğim baş dönmesini ve mide bulantısını bastırmaya çalıştım.

Arka girişte kamera olduğuna inanamıyordum. *Özellikle* sormuş ve olmadığı yanıtını almıştım. Ama bu, Douglas yüce gönüllülük ederek oraya kamera kurdurmadan önceydi çünkü

elbette yapacaktı; benim ilgili, cömert, teknoloji âşığı dâhi kocam öyle biriydi. Ya da belki de onu aldattığımı belgelemeye çalışıyordu.

Orada kamera olması Millie'yi temize çıkarmaya yettiği gibi benim tabutuma kocaman çivi çakardı.

Zonklamaya başlayan şakaklarımı ovuşturdum. Bu olaydan yırtmanın bir yolunu bulmalıydım çünkü ömrümün sonuna kadar hapislerde çürüyemezdim. Aklımda bazı fikirler vardı. Millie için şiddet gören eş rolünü kusursuzca oynamıştım zaten. Kötü, şiddet yanlısı koca hikâyesini devam ettirmem yeterliydi. O uğursuz gece beni öldüresiye dövmek için üzerime yürümüş, ben de yapmak zorunda olduğum şeyi yapmıştım. Nefsi müdafaa serbestti, ya o ölecekti ya da ben.

Bu hikâye işe yarayabilirdi.

"Russell!" diye seslendim. "Konuşmamız gerek."

Russell büyük bir sorundu. Polisler arka girişin kamera kayıtlarını inceledilerse o gece onun da oradan girdiğini görmüş olmalılardı. Fakat ellerinde onu doğruca benimle ilişkilendirecek bir şey olmayabilirdi. İkimizin her şeyi etraflıca konuşması gerekiyordu. Umarım bebek gibi davranmazdı. Polislerin karşısında dayanamayıp bütün kirli çamaşırlarımızı ortaya döktüğünü hayal edebiliyordum.

Banyoya koştum. Russell olanları duyunca epey panikleyecekti ama zaten her şeyin kusursuzca ilerlemesini ummamız aptallıktı. Yine de, öyle ya da böyle bu durumu atlatacaktık. Daha önce de zor durumlara düşmüş ve hepsinden kurtulmayı başarmıştım.

"Russell," dedim yine, "ne..."

Banyonun eşiğinden içeri girdiğim anda ilk gördüğüm kırmızılık oldu. Gözümün önü tamamen kırmızıydı. Küvetin berrak, neredeyse puslu suyu şimdi koyu kırmızı renkteydi.

Başımı kaldırıp baktığımda kanın kaynağını buldum, Russell'ın boğazındaki derin yarıktan geliyordu.

Sonra bakışlarımı yüzüne çevirdim. Çenesi sarkmıştı ve gözlerini hiç kırpmadan doğruca ileriye bakıyordu.

YETMİŞ

Russell ölmüştü.

Öldürülmüştü.

Ve bu, banyodan çıktığım zamanla şu an arasında olmuştu.

Aklıma şarabı almaya gittiğimde fark ettiğim açık pencere geldi. Biri bu kulübeye girmişti. Biri bu kulübeye girip Russell'a bunu yapmıştı.

O birinin kim olduğunu bildiğimden korkuyordum. Şu anda benden intikam almak isteyen bir kişi vardı ve bu kişinin şiddet dolu bir geçmişi bulunuyordu. Dahası polis onu bulamamıştı.

"Millie?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Sonra ışıklar gitti.

Fırtınadan ötürü olduğunu söylemek isterdim fakat rüzgâr elektriği kesecek kadar kuvvetli değildi. Bunu biri yapmıştı.

İçim ürpermeye başlayınca kollarımı kendime doladım. Elektrik olmadığından kulübe zifiri karanlığa gömülmüştü.

Telefonum yanımdaydı ve çekiyordu ama onu mutfak tezgâhının üzerinde bırakmıştım. Millie zekiyse şimdiye çoktan almıştı. Yani yardım çağırmam mümkün değildi.

"Millie?" diye seslendim tekrar.

Cevap gelmedi. Benimle oynuyordu, şu anda benden nefret ediyor olmalıydı. Sonuna kadar hakkı vardı. O bana yardım etmeye çalışırken ben bütün suçu onun üzerine yıkmıştım. İşimi çok kolaylaştırmıştı.

Ama şimdi kulaklarımda arkadaşım Audrey'nin sözleri yankılanıyordu: *Çok bela biri, inan bana... çok tehlikeli.*

Millie çok tehlikeliydi. Ona şüphe yoktu.

Ve ben bu tehlikeli kadını kendime düşman etmiştim.

"Millie," dedim tiz bir sesle. "Lütfen beni dinle. Ben... Çok üzgünüm. Yaptığım şeyi yapmamalıydım. Ama bilmelisin, Douglas gerçekten bana şiddet uyguluyordu. Sana gerçeği söylüyordum."

Odanın öbür ucunda bir yerde cam kırıldı. Başımı sesin geldiği yere çevirdim. Millie'de gece görüş gözlüğü yoksa bu karanlıkta o da benim kadar kör olmalıydı. Belki bir şekilde bunu kendi lehime kullanabilirdim.

"Douglas bana korkunç şeyler yaptı. Berbat bir kocaydı. O evlilikten kurtulmam gerekiyordu. Beni anlamak zorundasın..."

Millie hâlâ cevap vermiyordu. Ama kaynayan öfkesini hissedebiliyordum. Yanlış kadına bulaşmıştım.

"Millie," diye devam ettim, "seni kandırmadığımı bilmelisin. Hem bana gösterdiğin iyilik... Benim için çok değerliydi. Yaptığım şeyi mecbur olduğum için yaptım."

Şimşek çakmasıyla etraf mutfağı net görebileceğim kadar aydınlandı. Millie telefonumu aldıysa bile bıçaklarla ve teoride silah olarak kullanabileceğim diğer şeylerle dolu mutfağı...

Başlarım bu psikopatı ikna etmeye. Madem dövüş istiyordu o zaman istediğini alacaktı.

Mutfağa doğru koştum. Millie'nin ayak sesleri arkamdaydı ama durmadım. Duvara toslamamak için ellerimi önüme uzatmış öyle koşuyordum. Tanrı'nın yardımıyla mutfağa vardım. Takılmamaya çalışarak küçük mutfak masasının yanından geçtim. Tam o engeli aşmıştım ki ayağım kaydı.

Yerler kan içindeydi.

Russell'ın kanı olmalıydı, Millie'nin ayakkabılarından bulaşmıştı muhtemelen. Gözlerimi yumduğumda onu küvette boğazı kesik, gözleri hiçliğe bakar vaziyette yatarken görebiliyordum. Bunu ona Millie yapmıştı ve asıl nefret ettiği o bile değildi. Bana neler yapabileceğini tahmin dahi edemiyordum.

Bu fırsatı ona vermeyecektim. Pes etmeyecektim. Çetin ceviz olabilirdi ama ben de öyleydim.

Düşüşümden dolayı sağ kalçam zonklasa da sendeleyerek ayağa kalktım. Etrafı yoklayarak mutfak tezgâhına gittim ve bıçaklığı aradım. Tezgâhın üzerinde bıçaklık gördüğümden emindim. Hayal görmemiştim.

Lütfen burada ol. Lütfen.

Ama ellerim hiçbir şeye değmedi. Tezgâhın üzerinde silaha benzer hiçbir şey bulamadım. Elbette, Millie bunu düşünecek kadar zekiydi. Daha önce onu kandırmayı başarmamın tek sebebi bana güvenmesiydi fakat artık oyunumu bildiği için tüm hamlelerimi bertaraf etmişti. Bu gece zaten bir can almıştı ve şimdi benimkinin peşindeydi.

Ocağın üstünü yokladım. Burada bir kızartma tavası gördüğümden emindim. Tavayı kapıp Millie'ye sertçe vurabilirsem onu yere serebilirdim belki. Bu benim tek şansımdı.

Derken gitgide yaklaşan ayak seslerini duydum. Çok yakından geliyordu.

Aman Tanrım. Mutfaktaydı.

YETMİŞ BİR

Körlemesine etrafı yokladım. Millie hemen arkamdaydı. Muhtemelen iki metreden daha yakınımdaydı. Keşke bir kere daha şimşek çaksaydı. Belki o zaman ona karşı kullanabileceğim bir şey bulabilirdim. Ama çok karanlıktı, önümü bile göremiyordum.

"Wendy," dedi.

Arkamı dönüp ocağa doğru geriledim. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi ve bir an için etraf dönmeye başladı. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Bayılmamın bir yararı olmazdı. Muhtemelen ellerim ayaklarım bağlı uyanırdım.

Sonunda gözlerim karanlığa alışmaya başladı. Millie'nin odanın öbür ucundaki silüetini net bir biçimde görebiliyordum. Derken sağ elinde bir şeyin parladığını fark ettim.

Bıçaktı. Russell'ı öldürmek için kullandığı bıçaktı muhtemelen, hâlâ onun kanıyla ıslak olmalıydı.

Tanrım.

"Lütfen," diye yalvardım. "Ne istersen veririm. Çok zengin olacağım."

Millie bir adım yaklaştı.

"Maddi sıkıntılar çektiğini biliyorum," diye geveledim. "Bütün eğitim masraflarını karşılayabilirim. Kiranı da. Üstüne bir de bonus veririm. Bir daha asla para kaygısı yaşamazsın."

Karanlık mutfakta şöyle böyle görebiliyordum ama Millie'nin silüeti başını iki yana salladı.

"Polislere yanıldığımı söylerim." Sesim histerik bir hâl almıştı. "O sırada dairede bile olmadığını söylerim. Her şeyi karıştırdığımı."

Polislerin elinde gerçek Douglas geldiğinde Millie'nin apartmanda bile olmadığını kanıtlayan kamera görüntüleri olduğuna göre bu sözü verebilirdim. Ama Millie bunu bilmiyordu. Buradan çıktığımda polislerin beni gözaltına alma ihtimali çok yüksekti ama bunu kabul ediyordum. Gerekirse hapse bile girerdim ancak ölmek istemiyordum.

Yalnız Millie teklifimden etkilenmişe benzemiyordu. Üzerime doğru gelince ben de geriye doğru bir adım attım ama gidecek yerim kalmamıştı.

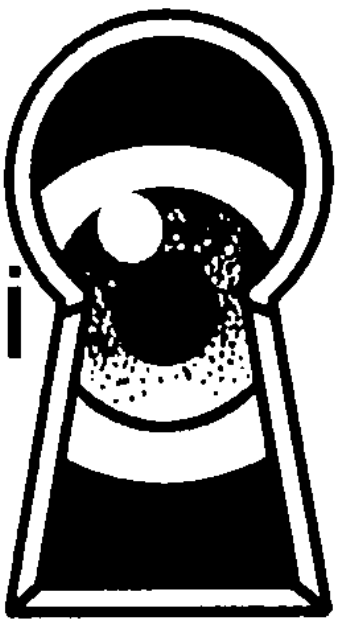
"Lütfen," diye yalvardım. "*Lütfen* yapma."

Tam da o anda şimşek çakmasıyla içerisi aydınlandı fakat tezgâhın üzerinde bir silah bulmam için artık çok geçti. Gözlerim ani ışık patlamasıyla kamaşırken bir an için sağ elinde bıçakla üzerime gelen kadını net bir biçimde görebildim.

Aman Tanrım.

Millie değildi.

YETMİŞ İKİ

"Marybeth?" diye fısıldadım.

Kocamın sekreteri –aynı zamanda Russell'ın karısı– şu anda benden sadece birkaç adım ötede dururken bakışları tenimi delip geçiyordu. Marybeth'ten daha önce hiç korkmamıştım. Kocasıyla yatarken bile ondan korkmak aklımdan geçmemişti. Gayet kibar birine benziyordu, Russell da aksini hiç söylememişti.

Onu hafife almıştım. Russell'ın kesik boğazı bunun kanıtıydı.

Objektif olmak gerekirse ben Marybeth'ten daha çekiciydim. Benden yaklaşık on yaş büyüktü ve bunu gösteriyordu. Sarı saçları tel teldi, gözlerinin ve ağzının çevresinde ince kırışıklıklar vardı ve gıdısı sarkmıştı. Derken mutfak yeniden karanlığa gömülünce o da bir kere daha silüete dönüştü.

"Otur," dedi Marybeth.

"Ben... Ben hiçbir şey göremiyorum," diye kekeledim.

Bir an için gözüme doğru başka bir ışık parlayınca kör oluyorum sandım, cep telefonunun fenerini açmıştı. Işığı mutfak masasına doğru tuttu: iki yanında katlanır sandalyeler olan küçük, kare bir ahşap masaydı. Masaya doğru sendeleyerek yürüdüm, bacaklarımın altımda bükülmesine saniyeler kala iki sandalyeden birine çöktüm.

Marybeth de diğer sandalyeye oturdu. Telefonun ışığı sayesinde yüz hatlarını tekrar seçebiliyordum. Dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı ve her zamanki yumuşak mavi gözleri hançer keskinliğinde bakıyordu. Üzerinde Russell'ın kanıyla lekelenmiş bir trençkot vardı. İnanılmaz korkutucu görünüyordu.

Ama beni henüz öldürmemiş olması biraz olsun teselli veriyordu. Bir sebepten ötürü beni canlı istiyordu, bu da buradan çıkabilmenin yolunu bulmak için bana biraz zaman kazandırıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Bön bön yüzüme baktı. Koyu renkli çukurlara yerleşmiş gözlerinin akı parlıyordu. "Ne zamandır kocamla yatıyorsun?"

Ağzımı açarken yalan söylesem daha mı iyi olur diye düşündüm. Ama sonra gözlerinin içine bakıp bu kadının tersine gitmemenin daha iyi olacağını anladım. "On aydır."

"On *ay*." Kelimeleri tükürürcesine söylemişti. "Burnumun dibinde. Biliyor musun, sen gelmeden önce biz *mutluyduk*. Yirmi *yıl* boyunca. Russell mükemmel değildi ama beni seviyordu." Sesi çatladı. "Ama seninle tanıştıktan sonra..."

"Çok özür dilerim. Planlı değildi."

"Ama senin planların vardı. Büyük planların. Senin için beni terk etmeyi planlıyordu..."

Bunu bir soruymuş gibi söylememişti, bu yüzden çenemi kapalı tuttum. Russell benim için Marybeth'i terk etmeyi planladığını söylemişti fakat son zamanlarda bundan o kadar da emin değildim. Onun hiç de düşündüğüm gibi biri olmadığını anlamıştım. Marybeth'i yatıştırmayı umarak, "Seni çok seviyordu," dedim.

"O zaman neden *seninle* yatıyordu?" diye çıkıştı.

Kalbim ağzımda atmasına rağmen sakin kalmaya çalışarak, "Bak," dedim, "sana geri dönmek istedi. Şüpheleri vardı. Eğer sen..."

Bana baktı. Karşımdaki kadının kocasını öldürdüğünü unutmamalıydım. Onunla tekrar bir araya gelmeyi düşünmüyordu. Aklındaki tek şey intikam almaktı.

"Ya Doug..." Benimkilere bakan gözleri buz gibiydi. "Onu sen öldürdün, değil mi? Sen ve Russell."

İnkâr etmek üzere ağzımı açtım ama sonra gözlerindeki bakışı fark edince bunun bir soru olmadığını anladım. "Evet."

Bir an için gözleri yumuşayarak yaşardı. "Doug Garrick çok iyi bir adamdı, dünyadaki en iyi insandı. Benim için bir kardeş gibiydi."

"Biliyorum. Ben... Üzgünüm."

"Üzgün müsün?!" diye patladı. "Sinema kuyruğunda önüne geçmedin, adamı öldürdün! O senin yüzünden öldü!"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, tek kelime daha etmeye korkuyordum çünkü söyleyeceğim hiçbir şey durumu düzeltmeyecekti. Marybeth bana çok kızgındı, kocasıyla yatmış ve sevgili patronunu öldürmüştüm. Ama bu burada, onun ellerinde ölmeyi hak ettiğim anlamına gelmiyordu.

Buradan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım.

Gözlerim sağ elindeki bıçağa kaydı. Bıçak hâlâ Russell'ın kanıyla ıslak hâlde kucağındaydı, üstü başı onun kanına bulanmıştı. Bıçağı ondan alma şansı bulabilir miydim? Marybeth fiziksel olarak pek iyi durumda sayılmazdı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

Trençkotunun cebine uzanıp beyaz bir kâğıt parçası çıkardı. Sonra bir kalem bulana kadar etrafı araştırdı. Ardından her ikisini de mutfak masasının üzerinden bana uzattı.

"Senden bir itiraf yazmanı istiyorum," dedi.

Boğazıma yükselen safrayı güçlükle yutkundum. "Ne?"

"Beni duydun." Gözleri parlıyordu. "Yaptığın her şeyi yazmanı istiyorum. Russell'ı nasıl baştan çıkardığını, ikinizin kocanı öldürmek için nasıl komplo kurduğunuzu. Hepsini itiraf etmeni istiyorum."

"Tamam..." Bunu yapmak istemiyordum ama Russell'a yaptıklarını görmüştüm. Onunki gibi benim boğazımı da kestiğini düşünmek...

"Yap şunu!"

Kıpkırmızı parmak izleriyle lekelenmiş beyaz kâğıda itirafımı yazarken ellerim titriyordu. Benden tam olarak ne yazmamı istediğini bilmiyordum, bu yüzden kısa tutmaya çalıştım. Açıkçası bu konuda çok endişelenmiyordum çünkü bıçak zoruyla yazdırılan bir itirafın hiçbir mahkemede geçerli olmayacağını biliyordum.

Ilgililere,

Son on aydır Russell Simonds'la yasak ilişki yaşıyordum. İkimiz birlikte kocam Douglas Garrick'i öldürdük.

Yüz hatlarını inceledim. İfadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. "İstediğin bu mu?" diye sordum.

"Evet ama daha bitirmedin."

"Daha ne söylememi istiyorsun?"

"Yazman gerekenleri söyleyeyim." Uzun tırnağıyla kâğıda vurdu. *"Artık bu suçluluk duygusuyla yaşayamıyorum."*

Ellerim çok titrediği için neredeyse okunaksız bir şekilde dediği cümleyi karaladım. Bir an için sayfa bulanıklaştı ve yazmaya devam edemez hâle geldim ama sonra tekrar odaklandım.

"Bu gece," diye devam etti, *"ikimizin de hayatını sona erdirmeye karar verdim."*

Yazmayı bıraktım, kalem uyuşmuş parmaklarımın arasından düştü. "Marybeth..."

"Yaz!"

Bıçağı kaldırıp yüzüme yaklaştırdı. Russell'ın boğazındaki kesiği hatırlayarak gözlerimi yumdum. Aman Tanrım. Bu kadının şakası yoktu. İtirafımın son cümlesini yazdım.

"Şimdi imzala," dedi.

Dediğini yaptım. Karşı koyacak durumda değildim.

İmzalı itirafımı aldı ve bir gözünü benden ayırmadan okudu. "Güzel," dedi.

Sırada beni neyin beklediğini biliyordum. İtiraf, kendi hayatıma son vereceğimi söylememle bitiyordu. Bu da gecenin sonunda beni öldüreceği anlamına geliyordu. Bu düşünceyle başım dönmeye başladı, kadın beni bıçak zoruyla yerimde tutuyor olsa da kusmak için mutfak lavabosuna koştuğumda gitmeme izin verdi.

Lavaboya eğilip midemi boşalttıktan sonra bile öğürmeye devam ettim. İçtiğim şarap yüzünden lavabo kırmızıya boyandı. Arkamdaki mutfak sandalyesi gıcırdadı ve bir saniye sonra Marybeth yanımda belirdi.

"Lütfen bunu yapma," diye yalvardım.

Başını yana yatırıp, "Sen de Doug'a böyle yapmadın mı? Bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun?" dedi.

Douglas'la durum farklıydı. Bana o kadar kötü davranmıştı ki başka seçeneğim kalmamıştı. Ölmesine rağmen vasiyetiyle bana eziyet çektirmeye devam ediyordu. Tanrım, o aptal vasiyetle nasıl mücadele edecektim? Ama bunu buradan çıktıktan sonra düşünürdüm. Önce şu kadını ikna etmeliydim.

"Herkes hata yapar," dedim. "Yaptığım şey için kendimi çok kötü hissediyorum. Üstelik artık bu vicdan azabıyla yaşamak zorundayım."

"Yeterli değil," dedi.

Bir korse beni sıkıyormuş gibi göğsüm daraldı. "Hayatımın geri kalanını hapiste geçirmem de mi yeterli değil?"

"Hayır. Sen daha kötüsünü hak ediyorsun. Aşağılık birisin. Korkunç biçimde, acı içinde ölmeyi hak ediyorsun."

Korse beni daha da sıktı. "Peki ne olacağını sanıyorsun? Sence polis kendimi bıçaklayarak öldürdüğüme inanır mı? İnsanlar bu şekilde kendini öldürmez. Bunu başka birinin yaptığını anlarlar."

Marybeth bir an sessiz kaldı. "Haklısın," dedi düşünceli bir şekilde. "Bıçaklanırsan bunun intihar olmadığını anlarlar."

Tanrı'ya şükür. Sonunda bu kadını mantıklı düşünmeye teşvik edebilmiştim. "Kesinlikle."

"Bu yüzden o şekilde ölmeyeceksin."

Neredeyse dizlerimin bağını çözecek başka bir baş dönmesine kapıldım. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

Burada başka silahı mı vardı? Tabanca? Mınçıka? Bu kadın bana ne yapacaktı?

"Digoksin diye bir ilaç duydun mu hiç?" dedi.

Digoksin mi? Bu isim bana nereden tanıdık geliyordu?

Sonra aklıma geldi, Douglas kalbi için bu ilaçtan kullanıyordu. İlaçlarını bulundurduğu Long Island'daki evin anahtarlarının bir kopyası Marybeth'te de vardı.

"Digoksin'in toksisitesi son derece yüksektir," diye devam etti. "Önce mide bulantısıyla başlar, sonra baş dönmesine, korkunç karın kramplarına ve bulanık görmeye neden olur. Son derece acı vericidir. Ancak ölüm, kalbin ölümcül bir aritmiye girmesiyle gerçekleşir."

"Yani," dedim yavaşça, "bir sürü digoksin yutmamı mı istiyorsun?"

Benden hap yutmamı isterse onlardan kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekirdi. Hapları dilimin altına koyar, fırsat bulduğumda da tükürürdüm. Beni yutmaya zorlayamazdı.

Ama sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Zaten yuttun, Wendy."

Aman Tanrım, *şarap.*

Bir kez daha lavaboya öğürdüm ama hiçbir şey çıkmadı. Aynı anda mideme gözlerimi yaşartacak kadar şiddetli bir kramp girdi. Giderek artan baş dönmelerime rağmen yine de ayakta durabilmiştim. Fakat daha fazla dayanamayarak elim karnımda yere çöktüm.

Marybeth yanıma çömeldi. "Bunun ne kadar süreceğinden emin değilim. Belki bir saat, belki iki saat. Ama acelemiz yok. Ne de olsa kimse bizi aramıyor."

Ona baktım. Yüzü bulanıklaşmaya başlamıştı. "Lütfen beni hastaneye götür."

"Maalesef götüremem."

"Lütfen," dedim soluk soluğa. "Merhamet et..."

"Senin Doug'a merhamet ettiğin gibi mi?"

Elimi ona uzattım ama parmaklarım kot pantolonunun paçasına zar zor dokundu. Onu tutmaya çalıştıysam da sanki ellerim komutlarıma itaat etmiyordu. "Ne istersen yaparım. Sana istediğin her şeyi veririm. Söz veriyorum."

"Ben de sana söz veriyorum," dedi Marybeth, "ölümün yavaş ve acılı olacak. Üstelik senin aksine ben sözümden asla dönmem."

YETMİŞ ÜÇ
MILLIE

Sorunlarımla yüzleşmenin vakti gelmişti.

Dün gece Enzo'nun arabasında uyumuştum. Polisin hakkımda tutuklama emri çıkardığını biliyordum ve tekrar hapse dönmeye hazır değildim. Bu yüzden saklanmış, arabayı karanlık bir sokağa park edip arka koltukta uyumuştum. Bir zamanlar arabamda yaşardım, bu nedenle arka koltukta uyumak bana şiddetli bir dejavu yaşatmıştı.

Aynı zamanda Enzo'nun arabasının arka koltuğunda sonsuza kadar uyuyamayacağımı fark etmemi de sağlamıştı. Teslim olmalı ve gerçeğin gün yüzüne çıkmasını ummalıydım.

Apartmanımın önüne geldiğimde şehirdeki polislerin yarısının oraya kamp kurmuş beni beklediğini görmeyi umuyordum ama sadece bir tane devriye arabası vardı. Yine de onun benim için orada olduğunu biliyordum.

Enzo'nun Mazda'sından iner inmez genç bir polis memuru arabadan çıkıp, "Wilhelmina Calloway?" diye sordu.

"Benim," dedim.

Wilhelmina Calloway, tutuklusunuz demesini bekliyordum ama öyle bir şey demedi. "Benimle karakola gelir misiniz?"

"Tutuklu muyum?"

Başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Dedektif Ramirez sizinle konuşmak istiyor ama gelmek zorunda değilsiniz."

Pekâlâ. Bu iyi bir başlangıçtı.

Polis arabasının arka koltuğuna bindikten sonra bütün gece kapalı olan telefonumu açtım. NYPD'den birkaç, Enzo'dansa yirmi cevapsız arama vardı. Arabasını aldığımı anlamış olmalıydı. Sesli mesajları dinleyemedim ama bana gönderdiği mesajlara göz attım.

Neredesin?

Arabam sende mi?

Arabamı almışsın!

Lütfen arabamı geri getir. Konuşacağız.

O kulübeye gitme!

Neredesin sen? Çok endişeleniyorum.

Lütfen dön. Kulübeye gitme. Seni seviyorum.

Bunu düzelteceğim. Geri dön.

Bu şekilde devam ediyordu.

Mesajlar gece boyunca hiç durmamıştı. Sabaha kadar benim için endişelenmişti. Ona bir açıklama borçluydum ya da en azından iyi olduğumu haber vermeliydim. Mesaj yazdım:

İyiyim. Şu anda bir polis arabasında karakola gidiyorum.
Tutuklu değilim.
Araban benim apartmanın önünde.

Enzo, sanki telefonun elinde mesaj atmamı bekliyormuş gibi ânında yanıt verdi:

Neredeydin???????

Cevap yazdım:

Arabada uyudum. Her şey yolunda.

O yazarken ekranda üç nokta belirdi. Beni sevdiğini ya da endişelendiğini söylemesini ya da arabasını çaldığım için beni azarlamasını bekliyorum ama bunun yerine hiç beklemediğim bir şey söyledi:

Wendy Garrick ölmüş. Haberlerde gördüm.

Ne? Nasıl???

İntihar etmiş.

YETMİŞ DÖRT

Sorgu odası bu sefer gözüme o kadar da korkutucu görünmedi.

Devriye arabasındayken Wendy Garrick'in intiharı hakkında bulabildiğim her haberi okumuştum. Anladığım kadarıyla erkek arkadaşının boğazını kesmiş, sonra da bir sürü ilaç içmişti. İntihar notu bile bırakmıştı.

Bu durum Douglas Garrick'in başına gelenlere tamamen yeni bir boyut kazandırıyordu.

Dedektif Ramirez nihayet içeri girdiğinde yaklaşık yarım saattir odadaydım. Yüzünde hâlâ o ciddi ifade vardı ama artık o kadar meşum görünmüyordu, sadece şaşkındı.

"Merhaba, Bayan Calloway," diyerek karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Merhaba, Dedektif," dedim.

Kaşlarını çattı. "Wendy Garrick'e olanları duydunuz mu?"

"Haberlerde gördüm."

"Bilmenizi isterim ki," dedi, "intihar notunda Bay Garrick'in cinayetini itiraf etti."

Kendimi tutamayıp hafifçe gülümsedim. "Yani artık şüpheli değil miyim?"

"Aslında..." Ağırlığı altında gıcırdayan plastik sandalyede arkasına yaslandı. "Zaten şüpheli değildiniz. Arka girişte kimsenin bilmediği bir kamera olduğunu fark ettik. Görüntülerini incelediğimizde hiçbir zaman Bay Garrick'le aynı anda apartmanda bulunmadığınızı öğrendik."

"Doğru. Wendy bana tuzak kurmuştu."

Bunca zamandır orada kamera vardı. Son iki gün yaşadığım onca panik ve stres... en başından beri masumiyetimin kanıtı oradaydı.

Dedektif başıyla onayladı. "Öyle görünüyor. Bu yüzden sizden özür dilemek istiyorum. Neden sizi şüpheli gördüğümüzü anlamışsınızdır."

"Elbette. Sabıka kaydım var, yani bir suç işlendiyse bu kesin benim başımın altından çıkmıştır."

Ramirez en azından mahcup görünecek kadar efendiydi. "Ön yargılı davranmış olabilirim ama kabul etmelisiniz ki pek çok şey sizin aleyhinizeydi. Wendy Garrick de suçu sizin işlediğiniz konusunda ısrarcıydı."

Haklıydı. Wendy bana kusursuz bir tuzak kurmuştu. Ama birazcık daha zeki olsaydı bana tuzak kurmak zorunda kalmazdı. En nihayetinde işleri kendisi için çok daha zor hâle getirmişti. Benim durumumdan ders çıkarması gerekirdi.

Yine de bu yaşananlar tadımı kaçırmıştı. Yıllar boyunca pek çok kadına yardım etmiştim, işler her zaman planladığım gibi gitmese de hep doğru olanı yaptığımı düşünmüştüm. Kadınlar benden yardım istediklerinde hiç düşünmeden yardım ederdim.

Fakat şimdi, Wendy kendini şiddet mağduru biri gibi göstererek beni kandırdıktan sonra benden yardım isteyen bir

sonraki kadına nasıl güveneceğimi merak ediyordum. Ona en çok da bu yüzden kızgındım.

"Yani artık şüpheli değil miyim?" diye sordum Ramirez'e.

"Değilsiniz. Bildiğim kadarıyla dava kapandı."

Douglas ölmüştü. Bu ölümden Wendy'nin sorumlu olduğunu biliyorlardı. Üstelik o da ölmüştü. Soruşturmaya, tutuklamaya ya da mahkemeye gerek kalmamıştı. Artık özgürdüm.

"O zaman anlamıyorum. Neden buradayım?"

"Şey..." Ramirez utangaç bir şekilde gülümsedi. "Görünüşe göre nam salmışsınız."

"Nam mı salmışım?" Midem çalkalanmaya başladı, bu dediği kulağa hiç hoş gelmiyordu. "Ne olarak?"

"Kahraman olarak."

"Pardon?"

"Bayan Garrick'e yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum," dedi, "çünkü daha önce de başka kadınlara yardım etmişsiniz ve bilmenizi isterim ki bu takdire şayan bir davranış. Burada pek çok kötü şeyle karşılaşıyoruz, bazen mağdurlara çok geç ulaşıyoruz."

Sözleri beni can evimden vurdu. "Çok geç" olmaması için mümkün olan her şeyi yapıyordum. Gelecek beni nereye götürürse götürsün –bir hizmetçi ya da bir sosyal hizmet görevlisi olarak– bunu yapmaya devam edecektim. "Ben... Ben elimdeki kaynaklarla yapabileceğimin en iyisini yapmaya çalışıyorum."

"Farkındayım." Bana gülümsedi. "Ve beni de bir kaynak olarak değerlendirebileceğinizi söylemek isterim. Kartımı almanızı, başı dertte olan bir kadınla karşılaşırsanız hemen beni aramanızı istiyorum, arkasına cep numaramı yazdım. Bu sefer size inanacağıma söz veriyorum."

Kartını masanın üzerinden bana itti. Kartı elime alıp ismine baktım. Benito Ramirez. Sonunda polis teşkilatından

bir arkadaş edinmiştim. Buna inanamıyordum. "Dürüst olacağım, bana asılmıyorsunuz, öyle değil mi?"

Başını geriye atarak güldü. "Hayır, sizin için çok yaşlıyım. Dün karakola gelip sizinle ilgili yaygara koparan, yanlış kişiyi yakaladığımızı ve söyleyeceklerini dinleyene kadar da bir yere ayrılmayacağını söyleyen İtalyan beyle birlikte olduğunuzu varsayıyorum. Az kalsın beyefendiyi tutuklamak zorunda kalacaktık."

Kendi kendime gülümsedim. "Gerçekten mi?"

"Evet. Aslında şu anda dışarıda. Sizi görene kadar bekleme odasından ayrılmak istemedi."

"Peki o zaman," dedim, yüzümdeki gülümseme hâlâ silinmemişti (zaten silmeye de çalışmıyordum). "Ben artık gideyim."

Ben ayağa kalkınca Ramirez de kalktı. Bana elini uzattı ve tokalaştık. Sonra Enzo'yla buluşmak ve nihayet eve gitmek üzere oradan ayrıldım.

SON SÖZ

MILLIE

Üç Ay Sonra

Enzo'nun o kutu kadar stüdyo daireye nasıl bu kadar çok eşya sığdırdığını anlamıyordum.

Elinde on milyonuncu koliyle daireme girdi ve onu başka bir kolinin üzerine koydu. Tamam, Enzo'nun kolileri taşımasını izlemek o kadar da kötü değildi, kollarındaki kaslar tişörtünün altında şişiyordu ama Tanrı aşkına, bunca kolinin içinde ne vardı? Yedi-sekiz tişörtle iki kot pantolon arasında gidip gelen adamdan bahsediyorduk. İçlerinde başka ne olabilirdi?

Enzo alnındaki teri silerken ona, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordum.

"Hayır. İki tane daha var."

"İki tane daha mı?!"

Pişman olmaya başlıyordum. Hayır, tabii ki pişman değildim. Brock'tan ayrıldıktan sonra Enzo'yla o İtalya'ya gitmeden önce kaldığımız yerden devam etmeye karar vermiştik. Ama bu sefer ikimiz de birbirimiz olmadan yaşayamayacağımızı biliyorduk. Bir gün her geceyi benim dairemde

geçirerek boşa kira ödediğini söylediğinde hemen yanıma taşınmasını teklif etmiştim.

Ne kadar garipti. Doğru zaman geldiğinde insan bunu hemen anlıyordu.

"İki küçük kolicik," dedi. "Bir şey değil."

"Hımm," dedim. Ona inanmıyordum. "Küçük kolicik" tanımı benimkinden çok farklıydı.

Sırıttı. "Bu kadar sinir bozucu olduğum için özür dilerim."

Hiç de sinir bozucu değildi. Aslında bu dairede kalmama izin verilmesinin tek sebebi oydu. Bayan Randall tamamen aklandıktan sonra bile beni evden çıkarmaya hazırdı ama Enzo onunla konuşmuş ve kadın birdenbire kalmamı ister olmuştu. Enzo kadınları etkilemeyi iyi biliyordu.

Enzo yanıma gelerek kollarını bana doladı. Koli taşımaktan biraz terlediyse de umurumda değildi. Beni öpmesine izin verdim. Her zaman verirdim.

"Pekâlâ," dedi sonunda geri çekildiğinde. "Ben gidip diğer kolileri getireyim."

İnledim. Bütün kolileri karıştırmak ve bir sürü eşyadan kurtulmak zorunda kalacaktık. Ayrıca bugün ona boş çekmece ayırmam gerekiyordu.

Enzo çıktıktan birkaç dakika sonra giriş kapısının zili çaldı. Enzo akşam yemeği için pizza sipariş edeceğinden bahsetmişti ama henüz sipariş vermemişti diye hatırlıyordum. Yani tek bir kişi gelmiş olabilirdi.

Girmesi için otomatiğe bastım.

Bir dakika sonra kapımın vurulduğunu duydum. Yatağımın üstünde duran kutuyu alıp oturma odasına geçtim. Bir kolumla kutuyu dengede tutarken diğer kolumla kapının kilidini açtım.

Brock kapıda duruyordu. Her zamanki gibi pahalı takımlarından birini giymiş, saçlarını mükemmel biçimde

şekillendirmişti, dişleri bembeyaz parlıyordu. Onu üç ay sonra ilk kez görüyordum ve sanki ne kadar kusursuz bir yakışıklılığı olduğunu unutmuştum. Günün birinde harika bir koca olacağından emindim. Ama o kadın asla ben olmayacaktım.

"Merhaba," dedi. "Eşyalarım hazır mı?"

"Hepsi burada."

Kutuyu Brock'ın bekleyen kollarına bıraktım. Enzo için yer açmaya çalışırken bir çekmecemin hâlâ Brock'ın giysileri ve geride bıraktığı eşyalarıyla dolu olduğunu fark etmiştim. Hepsini atmayı düşünmüş, sonra polis benim için tutuklama emri çıkardığında beni uyardığını hatırlayarak onu arayıp eşyalarını geri isteyip istemediğini sormaya karar vermiştim. Ertesi gün uğrayacağını söylemişti.

"Teşekkürler, Millie," dedi.

"Rica ederim."

Kapıda duraksadı. "İyi görünüyorsun."

Tanrım, *bu* oyunu böyle mi oynayacaktık? "Sağ ol. Sen de," dedim. Sonra kendime engel olamayarak, "Görüştüğün biri var mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Özel biri yok."

O bana böyle bir soru sormadığı için minnettardım. Onun yanına taşınmayı reddettiğim onca zamandan sonra Enzo'nun yanıma taşındığını söylesem üzülürdü. Ayrıca Brock'la ilişkimiz ne şekilde biterse bitsin, karakolda beni terk ettiğinde bile beni sevdiğini biliyordum. Hem de benim onu sevdiğimden çok daha fazla.

"Şey..." Kollarındaki kutuyu düzeltti. "Her şey için... iyi şanslar."

"Sana da. Görüşürüz." Son kısmı neden eklediğimi bilmiyordum. Muhtemelen onu bir daha hiç görmeyecektim.

Tam kapıyı kapamak üzereydim ki Brock beni durdurmak için elini uzattı. "Ah, şey, Millie?"

"Evet?"

Kutuyu sallayıp içindekilere baktı ve sonra tekrar bana baktı. "Yedek ilaç şişem burada mı?"

Tırnaklarımı avucuma geçirdim. "Ne?"

"Digoksin şişem," diye açıkladı. "Geceyi burada geçirdiğim zamanlar için ecza dolabına yedeklemiştim. Hâlâ sende mi? Seyahate çıktığımda yedek şişeyi yanıma alıyorum da."

"Şey..." Tırnaklarımı derime iyice batırdım. "Hayır, ben... Ecza dolabında görmedim. Atmış olmalıyım. Kusura bakma."

Elini salladı. "Önemli değil. Ama Yale sweatshitümü atmadığına sevindim."

Brock bana son kez el salladığında kapıyı kapatmak yerine nefesimi tutarak basamaklardan inişini izledim. O gözden kaybolana kadar da nefesimi bırakmadım.

Ecza dolabında bıraktığı ilaç şişesini hatırlayacağını düşünmemiştim. Ama ben kesinlikle hatırlıyordum. Çıktığımız zamanlarda şişeyi dolapta ilk bulduğumda, sırf erkek arkadaşım hakkında daha fazla bilgi edinmek için ilacı araştırmıştım. Yüksek dozda digoksinin ölümcül aritmilere neden olabileceğini bu şekilde öğrenmiştim. Bu, o zamanlardan aklımın bir köşesine yazdığım bir bilgiydi.

Digoksin, tehlikelerine rağmen yaygın olarak kullanılan bir kalp ilacıydı. O kadar yaygındı ki Douglas Garrick bile atriyal fibrilasyonu için bu ilacı kullanıyordu. Ancak Wendy Garrick'in aşırı dozda aldığı ilaçlar polisin sandığı gibi Douglas'ın zulasından gelmiyordu.

Hakkımda tutuklama emri çıkarılacağını duyduktan hemen sonra Enzo'nun arabasının anahtarlarını alıp o kulübeye gitmeyerek Enzo'ya verdiğim sözü tutmuştum. Kulübe

yerine Manhattan'a gitmiştim. Gerçek Douglas Garrick'in çalışanı, Russell Simonds'ın karısı Marybeth'in evini bulmuş ve ona kendimi tanıtmıştım.

Marybeth çok hoş bir kadındı. Patronunun ölümüne çok üzülmüştü, kocası hakkında bildiklerimi ona açıklamak mecburiyetinde kalınca kendimi çok kötü hissetmiştim. Ama uzun uzun sohbet ettikten sonra kadın kendini çok daha iyi hissetmişti. Russell'ın birkaç yıl önce yaptırdığı yüklü hayat sigortası poliçesini hatırlayınca ormandaki o kulübeye doğru küçük bir geziye çıkmaya karar vermişti.

Bana gelince, bir şişe digoksin eksiğiyle evimin yolunu tutmuştum.

Aslına bakarsanız Wendy kocasına ilacından bir doz bile fazla verseydi muhtemelen Douglas ölürdü ve polisler dozun kazara olmadığını kanıtlaması zor olurdu. Yani Wendy kendini büyük bir beladan kurtarabilirdi.

Oysa bunun yerine berbat bir karar verip son derece tehlikeli bir insanı hafife almıştı.

Beni.

Ve bunun bedelini hayatıyla ödemişti.

TEŞEKKÜRLER

İlk Hizmetçi kitabının muazzam bir başarıya ulaşmasında ve devam kitabını yazmamda bana son derece büyük katkıları olan Bookouture'a teşekkür etmek istiyorum. Kitaplarıma yaptığı muhteşem katkılardan ve hiç dinmeyen coşkusundan ötürü editörüm Ellen Gleeson'a çok teşekkürler! İlk taslağı okuyup öneriler sunan anneme ve de Kate'e çok teşekkür ederim. Ve her zamanki gibi siz değerli okurlarıma sonsuz teşekkürler. Sayenizde iyi ki yazıyorum diyorum!